RODICA OJOG-BRAȘOVEANU

Colecția Păianjen

Dispariția statuii din parc

15

Ed. Ladrian

CAPITOLUL 1

— E nemaipomenit! Are temperament, e culant, e domn! Şi-o fantezie!... Ce mai încolo şi încoace! Ştie să iubească.

Liana o urmărea cu atenție. Ochii aveau o strălucire particulară şi, ca totdeauna, în prezența Emiliei încerca un sentiment aţâţător de aventură.

— Cum a fost?

Emilia îşi roti inutil privirea prin încăpere şi scăzu instinctiv glasul:

— Nu ne aude nimeni?

Liana dădu sâcâită din mână:

— Cine naiba să ne audă? Ți-am spus că Dinu e de gardă.

Emilia chicoti. Când râdea îşi arăta dantura superbă, puternică; dinți mulți, parcă mai mulți decât în altă gură. Cineva o caracterizase foarte plastic: „Are o gură feroce. De fiară". Era destul de înaltă, cu o talie subțire speculată în centuri strânse, late şi încărcat decorative indiferent de modă, picioare lungi şi fine. Bustul strident, oarecum contrastant față de zvelțeța trupului, nu deranja, accentuând aerul agresiv sexy. Ochii verzi, de pisică, „ştiau" să privească, părul încreţit astrahan îşi ascundea sărăcia. Purta mult negru, speculându-şi culorile naturale — aprilul ochilor, crinul pielii, zăpada dinților — inele pe cel puțin şase degete şi poşete elegante, mari, prospere, cu catarame, inițiale, bucle, clipsuri din duble bun. Nu pleca niciodată de acasă fără să aibă cel puțin două mii de lei în porte-feuilles. De ani de zile era clienta fidelă a Consignației şi întreținuta şefului de sală al unui mare restaurant, dar refuza să-l ia în căsătorie, în aşteptarea marii lovituri. Avea încredere în steaua ei şi în cei douăzeci şi opt de ani abia împliniți.

„Îmi mai acord doi ani. Dacă nu pică nimic, îl iau pe Gigi. De ce să mă grăbesc? Ştii cum se întâmplă! Te măriți azi de frică să nu pierzi trenul, şi mâine se iveşte Jean Marais. Nu-ți rămâne decât să-ți mănânci mâinile până la cot!"

Doctorul Dinu Candian, soțul Lianei, o detesta, temând eventuale influențe nefaste pe care le-ar fi putut avea asupra nevesti-sii. Când se căsătorise, făcuse apel la toate trucurile pentru a-şi lega la ochi bunul simț. Făcea parte dintre oamenii care nu-şi uitaseră judecățile, puținele judecăți înțelepte din tinerețe. Pe atunci, considera o diferență de douăzeci de ani între soți drept o calamitate, act obscen împotriva naturii, şi surâdea ironic, abia camuflat, când întâlnea doi parteneri între care firești ar fi fost relațiile părinte-fiică. Niciodată n-avea să-i iasă din minte comentariul unui coleg — erau pe atunci secundari la spitalul Colțea — când şeful lor, doctorul Pintea, cvincvagenar vânjos, competitiv încă, totuşi cvincvagenar, le prezentase cu un prilej oarecare tânăra soție, o asistentă medicală abia ieşită din cataloagele liceului sanitar:

„Ehe! Geaba dă Dumnezeu pită bună, după ce ți-a luat dinții!”

Îndrăgostit însă până peste cap de Liana, îşi pansase scrupulele, căutând pilde celebre: „Uită-te la Charlie Chaplin... Avea cincizeci de ani când a luat-o pe Oona, de optsprezece ani, şi nu uita că era fiica lui O'Neil! Ea l-a iubit fără îndoială. Ca dovadă, a sfidat orice prejudecată, a înfruntat toate împotrivirile, sunt şi azi împreună, şi au în inventar patru sau cinci copii. Iar interesul este exclus când te cheamă Oona O'Neil. Vezi, dară, că se poate şi astfel...”

Perorase astfel dinaintea doctorului Gogu Manoliu, coleg de facultate şi de spital, care-l ascultase abținându-se de la orice comentariu. Ce să-i mai spui viitorului nefericit cu două zile înainte de nuntă? Personal, se îndoia de reuşita căsniciei Liana-Dinu.

Evident, Dinu rămânea un bărbat bine chiar şi la patruzeci şi cinci de ani, dar pentru o femeie matură, înțelegătoare prin vârstă şi experiență, decisă să se cazeze. Liana, la nouăsprezece ani, era de o tinerețe explozivă — scandaloasă la brațul lui Dinu —, avea zburdălnicia cățelandrilor şi apetitul de viață, de distracții şi de dragoste al unui întreg liceu de fete, fără a mai ține seama de membrele corpului didactic. Nu trebuie să fii profet ca să intuieşti cum avea să îndure ea programul de ocnaş al lui Dinu: gărzi, obligații, studiu, vizite şi contravizite...

„Azi nu putem ieşi, darling, mâine am o operație dificilă”...

„Bine, dragă, dar le-am promis... Şi pe urmă, o să fie o lume extrem de interesantă... De când aştept să-l cunosc pe Doru Macarie... A avut un succes formidabil în «Doi pe un balansoar», iar acum aud că joacă cu casa închisă în «Cine se teme de Virginia Wolf». Hotărât eşti prea egoist."

„Dacă nu vreau s-o pierd, hotărâse Dinu Candian, trebuie să fiu înțelept." În consecință, acționase în trei direcții. Îi satisfăcea fără să clipească orice capriciu presupunând sacrificii financiare —îi cumpărase până şi un cimpanzeu, Pongo, din păcate repauzat iarna trecută din cauza unei răceli —, o convinsese să facă un copil, Codruț, care împlinise patru ani, şi îşi stăpânea eroic (zâmbetul devenea atunci, fără să-şi dea seama, înțepenit, crispat, strâmbând trăsăturile frumoase de meridional) orice sentiment de gelozie.

„Nu trebuie să se simtă încorsetată. Totul e să-şi închipuie că face ce vrea."

În acest sens, o suporta pe Emilia fără să cârtească, fiind incapabil de fapt să-i refuze ceva nevesti-sii. Când o vedea plăpândă, gingaşă, bibelou blond cu gură de copil mofturos à la Brigitte Bardot — idolul tinereții lui — fragilă s-o frângi între două degete, cu un trup pictat, toată o miniatură, duioşia îi aburea ochii.

— Hai, spune! o îmbie Liana

Sorbi din paharul de Campari. Nu-i plăcea alcoolul, dar bea pour se donner du genre. Şi, pe urmă, era amuzant, la trei dimineața, tolănită pe canapeaua din living, să asculte întâmplări picante. Ale Emiliei purtau toate aceeaşi etichetă. În sinea ei se întreba adeseori, nu fără nostalgie, dacă de-acum încolo cariera ei sentimentală a luat sfârşit. N-avea să mai aştepte niciodată, plină de emoție un telefon? Telefonul eternului iubit, telefonul lui Armand Duval? Nu va mai tremura niciodată de emoție pândind fereastra, soneria de la uşă, sosirea poştaşului, acele pendulei îngrozitor de trândave, calendarul: de s-ar face o dată mâine...?!

„Adevărul este, conchidea suspinând, că m-am căsătorit prea devreme, mătuşă-mea ştia ce vorbeşte «Ai abia nouăsprezece ani... Nici

măcar nu ştii ce vrei. Dragostea o afli, o cunoşti mai târziu... Fiind femeie modernă şi versată, completase moale periind din cinism: Îl doreşti? Foarte bine. Dar nu înțeleg? Dacă vrei o cană cu lapte, de ce trebuie să iei toată vaca? E prea bătrân, fetițo! Alături de el n-ai să ai tinerețe, ci doar toalete, o să înveți mai devreme decât trebuie ce înseamnă analize, tensiune, colesterol. Peste cincisprezece-douăzeci de ani, când o femeie abia începe să ştie ce vrea, să simtă, tu ai să fii nevastă de pensionar, menajându-i ficatul şi prostata».”

Emilia, cu patru ani mai mare, o trata oarecum matern:

— Stai, puiule, ai răbdare.

Sosise la Liana abia de un sfert de ceas, cu un taxi pe care-l prinsese în Piața Galați.

— Ăsta-i tipul de la Inter?

— Aşi! făcu Emilia punând paharul pe o măsuță volantă. Cu Sandu m-am văzut ieri. Dar nu începe comparație, ma chère! Să-l vezi pe Grig!... E nemaipomenit!

— Unde l-ai cunoscut?

Emilia chicoti:

— La Consignația... Apropo, mi-am cumpărat o rochie, delicioasă... Un amor! Nici măcar n-a costat mult! O mie două sute. Dar poți să vezi, chic!

— Ticăloaso! Mie nu mi-ai arătat-o.

— Când, iubito? La ieşirea din magazin m-a agățat persoana. „Domnişoară! Te-am văzut, te-am admirat, te iubesc!”

— Colosal! râse Liana amuzată.

— Mie-mi spui?! Ştii, fără tromboane: „Vă cunosc de undeva”, „permiteți-mi să vă conduc” sau „cum aş putea să vă mai întâlnesc”. Omulețul a mers la fix, n-a auzit de sens giratoriu. Când m-am uitat la el, am simțit că-mi vine amețeală. Ziceai că se duce la filmare. Un biaiser din antilopă albă, cămaşă — pantaloni bleumarine, lanț de aur la mâna stângă. Cinema, ce să mai discutăm! Stai să vezi text:

„Mă iubeşti?”

„Pe cuvânt de onoare.”

„Aşa, zic, brusc şi instantaneu!”

„Brusc, instantaneu şi definitiv.”

„Păi, ce-i de făcut?”

„Cu acordul dumneavoastră, domnişoară, să conjugăm verbul împreună.”

— Ce stil! râse Liana.

Emilia urmă încântată:

— Gagiul n-are treabă! Ne-am dat întâlnire pentru astă-seară la şapte, în faţă la Bucureşti.

— Aha! De-aia te-ai pus la coji festive!

Îi plăcea să folosească expresii argotice. I se părea astfel că nu-i depăşită, că rămâne în miezul lucrurilor, îşi închipuia că-i picantă. Medicul se crispa:

„Înţelege, fetiţo, că ţie nu-ţi stă bine. Ai o figură angelică, eşti delicată, ai rasă. Nu-ţi dai seama ce şoc deplorabil încearcă cineva când te aude vorbind ca un golan.”

„Aşa ţi se pare ţie. La vârsta mea însă, gândeai precis altfel...”

Emilia, îmbrăcată într-o bluză neagră foarte decoltată, cu o fustă amplă tot neagră, presărată cu trandafiri gigant sângerii, încinsă ca de obicei într-o centură cu o cataramă de strassuri, se roti în faţa oglinzii desfăcându-şi paraşută foile. Exclamă mulţumită de ea însăşi:

— Şi Grig m-a admirat. Se azvârli pe canapea adăugând excitată: E de un rafinament fantastic. Fii atentă! „N-am ştiut în ce toaletă veniţi. Mi-aş fi pus o cămaşă neagră.” „De ce?” „Ca să ne asortăm... Suntem doar pereche...” Îţi spun sincer, era să cad pe spate! Ai mai auzit de o chestie ca asta?

Liana clătină visătoare capul. Nu, nu auzise. Dinu se îmbrăca splendid, cu mult gust, bineînţeles rimau în vestimentaţie în sensul că nu apăreau împreună ea, de pildă, în ţinută de seară, şi el sport, dar ca să-şi asorteze culorile, nu se gândiseră niciodată.

— Era multă lume?

— Ca de obicei, răspunse Emilia admirându-şi picioarele bronzate, lucioase, Full!

— Culant?

— Ca un nabab ! M-a rugat pe mine să comand, dar lady, i-am zis că n-am preferințe. „Mi-e egal.” El: „Aşa v-a învățat guvernanta?” Bref, am luat tot ce-a fost mai scump. A lăsat pe masă cam la opt sute. Chelnerul, de atâta temeneală, cred că-i şi azi în echer.

— Şi pe urmă?

Emilia începu să râdă:

— Ce naivă eşti, puiule! Ce înseamnă pe urmă? Vrei un desen? Îşi înăbuşi căscatul şi se întinse cu voluptate. Are o casă superbă pe Christian Tell. Tot felul de scule: video, televizor în culori, nu mai zic de casetofon.

Liana, nu prea impresionată de mostrele prosperității contemporane — trăise totdeauna confortabil, propria locuință era la fel de bine dotată tehnic, iar doctorul Candian, comițând eterna eroare a partenerului vârstnic, îşi închipuia că nerefuzându-i nimic îi împleteşte o lesă extrem de iscusită — se interesă din pură curiozitate:

— În definitiv, cu ce se ocupă?

Emilia căscă din nou:

— N-am idee exact. Ştab pe la O.N.T. Ascultă, tu... Mie mi s-a făcut somn.

— Dormi la mine.

— Ţţ!

— De ce? N-are sens să pleci acum acasă. A trecut de cinci.

— Nu pot, puiule, făcu Emilia ridicându-se greu. Ne-am înțeles să mă sune azi până în prânz şi vreau să mă găsească acasă.

Se apropie de fereastră şi dădu la o parte draperiile. Lumina albăstrie a dimineții de iulie dădu contur obiectelor din odaie: o canapea şi două fotolii dintr-o piele extrem de fină — set expediat din Italia de un fost pacient — o masă scundă şi o consolă marchetate. Cutia de argint pentru țigări lucea delicat, în oglinda florentină o femeie pictată în costum de epocă îşi trimitea surâsul palid de pe peretele opus.

Emilia scoase o exclamație de surpriză. Liana, trezită din reverie, se interesă:

— Ce s-a întâmplat?

— Fantastic! Vino încoace! Am impresia că-s beată.

Din doi paşi, Liana fu lângă ea.

— Ce-i, dragă?

O întâmpină imaginea familiară a părculeţului din faţa casei, probabil unul din cele mai bătrâne ale Capitalei. Copacii erau dintre aceia sub care căutaseră umbră multe generaţii de-a rândul şi ciudăţenie edilitară, băncile originale cu spătare graţioase de fier şi felinarele cu grumaz elegant de lebădă — mostre asemănătoare mai puteai vedea ici-colo prin Cişmigiu — rămăseseră aceleaşi de pe vremea străbunicilor. Părculeţul avea un aspect romantic şi nu ţi s-ar fi părut curios să zăreşti evoluând, pe cele câteva alei, siluete fin de siècle, umbreluţe de dantelă dansând deasupra unor florentine încărcate de flori, pantaloni strâmţi cu elastic, pălării tari, lucioase, haut-forme, ţinute la spate, împreună cu mănuşile glacé. Alături de o doamnă umbli cu capul descoperit...

— Ce-i? repetă Liana intrigată.

— Tu nu vezi? A dispărut statuia din parc.

*

Maiorul Minerva Tutovan intră zâmbind în minister. Se simţea excepţional de bine dispusă, un vânt formidabil îi sufla în pânze. În primul rând Keops, papagalul cu creastă regală, progresase mulţumitor, apropiindu-se sensibil de acutele lui Godzilla, cuvântătorul cu pene roşii al doctorului Radian (Vezi: „Violeta din safe”). Ascultându-i performanţele vocale, mătuşa Caliopi strâmbase din nas: „Ce-i cu ăsta? Rage ca un măgar doborât de anemie. Părerea mea este că nu-l hrăneşti suficient”. Minerva, care pentru a nu fi evacuată de vecinii excedaţi de urletele agonizante ale lui Keops îşi capitonase uşile, o privise uluită: „Adică ai impresia că nu face destul zgomot?” „Abia îl aud. Pentru cinci mii de lei cât te-a costat animalul, consider că nu-şi dă îndeajuns de multă silinţă.”

Ceea ce adăugase însă considerabil la graficul dispoziţiei Minervei făcând să-i ţâşnească săgeata în afara chenarului, fusese aglomeraţia din 320. Nimic n-o stimula mai mult decât înghesuiala, adorând locu-

rile cu hărmălaie şi bătături căznite de pantofi străini. Chiar şi azi, la vârsta matură, se dădea în vânt după bâlciuri, regreta Moşii, şi dădea din coate, oriunde întâlnea o mare de oameni strivindu-se cu talent, ca să ajungă în miezul evenimentelor.

„Tovarăşe, îi explica ea de pildă colonelului Ionaş, care avea în eroare supraaglomerația de inşi, lumini şi zgomote ale Metropolei şi evada ori de câte ori era posibil pe malul unei ape însoțit de o colecție de undițe, mă cheamă Minerva Tutovan, cetățean al lumii sfârşitului de veac XX, şi nu Daniil Sihastrul.” În intimitate, Minerva considera un sejur pe creastă de munte între „cocoşi montagnarzi şi capre bronzate” drept culmea smintelii şi aştepta cu răbdare momentul în care protagoniştii urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu locatari fideli şi de nădejde ai Spitalului nr. 9.

Intră tiptil în birou şi îşi azvârli expertă bascul. Acesta ateriză exact pe creştetul lui Macri, care lucra cu spatele spre uşă. Căpitanul tresări puternic, şi Minerva începu să râdă:

— Am exersat o săptămână ca să-mi iasă figura asta. Căpitanul se ridică: „Clarissim! Samuraiul e pus azi pe blestemății. Ține-te bine, Macri tată!”

— V-a căutat şeful. A lăsat vorbă să vă prezentați imediat la el.

Colonelul Ionaş abandonă pixul, îşi împleti degetele şi începu să le mişte morişcă pe cele groase. O cercetă scurt şi începu să râdă încetişor. Contrariată, Minerva îşi controlă ținuta: fusta dreaptă din gabardină, albastru petrol, ca şi jacheta cu croială bărbătească, pantofii plați, comozi, piepții cămăşii cumpărată de la Adam.

Nu sesiză nimic nostim şi, ridicând din umeri, desenă un chip surprins.

— Ştii de ce râdeam?

— Nu.

— Te cunosc de doisprezece ani, Minerva, şi am impresia că în garderoba ta n-a intrat un singur lucru nou. Unde naiba găseşti mereu aceeaşi stofă, de aceeaşi culoare? De exemplu, eu n-am văzut ga-

bardină în magazine de cel puțin două decenii. E o țesătură ieşită din modă. Pur şi simplu nu se mai face, n-o mai scot fabricile.

— Ei şi? Vă închipuiți că dacă mâine nu se mai poartă matematica, ci dresură de capre — aud că ăla, Mihai Ciucă, a ajuns la eschimoşi cu numărul lui — o trec pe zoologie?

— Bine, dar practic de unde procuri stofa?

— Din depozitul personal. Am cumpărat acum şaisprezece ani patru baloturi. Mie când îmi place ceva cu adevărat, nu mă satur niciodată.

— Am înțeles, suspină Ionaş. Ia loc, ne-a venit de la Miliție un dosar interesant.

Minerva, dintr-o dată atentă, îşi aținti privirea ascuțită asupra colonelului.

— Suntem informați, urmă colonelul, că în cursul nopții trecute, deci chestiune de ore, a dispărut statuia din părculețul de pe Aleea Dr. Conțescu.

Minerva se holbă. Ochii negri, în general foarte mari, păreau acum două talgere umplute cu antracit. Ionaş, care scontase pe efect, râse încântat.

— E un banc?

— Aşi, pura realitate şi, te rog să mă crezi, toată lumea se simte consternată.

— A cui era statuia?

— A întregii obşti, draga mea. Poate nu m-am exprimat limpede. Se afla în mijlocul parcului, aşezată pe un soclu, gen cişmea Cu un bazinet sub robinetul din bronz, aşa cum se construiau cam pe la 1870.

Minerva dădu din cap:

— Am vrut să întreb pe cine reprezintă statuia.

— Pe însuşi doctorul Alexandru Conțescu. Ionaş deschise dosarul şi citi: „Născut la 1820, repauzat la 23 Februar 1866. Director la spitalul Eforie şi Aşezămintele Elena Doamna. Recunoştință eternă...” Informațiile le-am luat de la Consiliul popular. Legenda pretinde că individul a fost un sufletist, filantrop, demn urmaş al străbunului Hippocrate, acorda asistență gratuită săracilor etc.

Minerva îşi trecu palma peste breton. O făcea de obicei în două situații: fie când „se dichisea”, fie când se simțea luată cu asalt de vreo surpriză.

— Tot nu mă dumiresc! Ce-au furat — căci aici e practic vorba de un furt — toată cişmeaua?

— Nu, dragă, doar bustul. Piedestalul — să-i zicem — a rămas.

— De unde se ştie cu precizie că subtilizarea a avut loc azi-noapte?

— Părculeţul e înconjurat de locuințe. Deci, foarte simplu. Las statuia în parc când mă culc şi, a doua zi, n-o mai găsesc.

Minerva se ridică şi începu să circule agitată prin birou.

— Pe viața mea, dacă am întâlnit vreodată o chestie mai fistichie! Păi mâine dispare Statuia Aviatorilor. Nu m-aş mira să fie opera vreunui țăcănit care o fi citit pe undeva că băieții din Chicago au umflat dama cu torța de la New-York... Dar, apropo! De ce ne-au trimis nouă dosarul? Avem de-a face cu un furt, infracțiune de drept comun. Deci, de competența Miliției. Şi-au închipuit că şomăm?

— Dragă Minerva, îi explică Ionaş cu răbdare, s-a făcut o anumită corelație cu dosarul Vlădulescu. Statuia constituia una din cutiile oarbe folosite de spioni. Respectiv, mesajele erau depuse sub bucla stângă a papionului, aş zice, mai degrabă, date fiind dimensiunile, funda doctorului Conțescu.

— E prima dată când aud despre acest amănunt.

Colonelul zâmbi uşor:

— Fireşte. Nu tu te-ai ocupat de dosar, ci maiorul Grădinara, pe vremea când... ăăă... relațiile dintre voi erau, ca să zic aşa, cam crispate.

Nasul Minervei, antenă nervoasă, o cârmi la stânga. Într-adevăr, nu vorbise un an cu Grădinara, decretând că „nu întreține relații cu oameni lipsiți de umor şi aflați sub escarpenul nevestii”. Îşi permisese ceea ce ea considera a fi o mică farsă. Întâmplător, Grădinara îşi uitase pe biroul ei agenda telefonică. Minerva, străfulgerată de o idee magnifică tăcuse, gură cusută, cu bună intenție. Peste o lună, nefericitul îşi sărbătorea ziua de naştere. Pe la şapte seara, se trezise din senin

cu vreo cincizeci de inşi, încărcaţi cu sticle, cutii de bomboane şi un raion întreg de cravate de 45 lei, dându-i buzna în casă, puşi pe chef mare. Grădinaru, interzis, simţise că-i vine ameţeală. Nu se pregătise în mod special, frigiderul, chiar epuizându-l până la ultimul fir de pătrunjel, ar fi făcut cel mult faţă la cinci-şase persoane.

Nevastă-sa, ţâfnoasă şi autoritară, după ce-şi consumase primele momente de perplexitate, plecase trântind uşa: „Ai putea să ai atâta bun simţ să mă avertizezi când convoci un miting într-un apartament de treizeci şi şapte de metri pătraţi!”

Până la urmă, misterul se clarificase. Minerva, aflată într-un moment de dispoziţie zglobie, îşi petrecuse trei seri sunând la toate numerele găsite în agenda lui Grădinaru şi avansând invitaţii irezistibile: „Ştiţi, e ziua soţului meu, împlineşte patruzeci de ani. Să nu scăpaţi nici un cuvânt, vă rog. Vreau să-i fac o surpriză”.

Grădinaru sosise a doua zi la birou furios Bistriţă, dar după vreo săptămână, când relaţiile urbane cu nevastă-sa fuseseră reluate, îi trecuse. Culmea era că tot Minerva se supărase:

— Auzi! Să-mi vorbească mie pe tonul şi în termenii ăştia! Hm! Glume anormale şi de prost gust. Adică eu sunt anormală. Halal relaţii între colegi!

Îşi ridicase în nouri nasul şi aşa rămăsese un an de zile.

— Mda, făcu Minerva, alungând amintirea cu un gest al mâinii. V-aţi gândit că am putea avea de-a face cu un glumeţ?

Un zâmbet larg inundă tot obrazul lui Ionaş:

— Dragă Minerva, spuse cu tâlc, nu toată lumea e spirituală şi consider că acesta e un adevărat noroc. Imaginează-ţi cum ar arăta oraşul acesta, dacă fiecare din noi am avea în dotare glume inspirate...

Minerva trecu peste aluzie cu naturaleţe. Se aşeză din nou şi începu să bată cu unghia degetului mijlociu în postavul vechi de pe birou.

— Ştiţi, încep să mă simt la fel de ridicolă ca omologul meu de la Miliţie, maiorul Cristescu. A intrat în folclorul ministerului ca aprig colecţionar de cazuri trăsnite.

Ionaş râse:

— Tipul are şi ghinion. Dificil păstrezi poză marțială când, cel puțin o dată la doi ani, îți pică o dandana în care evoluează, vedetă principală, o zăpăcită ca Melania Lupu, secondată de inevitabilul Mirciulică, consilier de nădejde.

Minerva ridică din umeri.

— Cristescu e un bleg sentimental. De ce n-am eu norocul s-o întâlnesc? Din păcate, e prea şmecheră ea să se vâre în fieful nostru.

— Nu zi vorbă mare, observă Ionaş. Cunoşti aforismul: „fereşte-mă, Doamne, de blestemul rugii împlinite!"

— E o zicătoare tâmpită, chiar dacă-i aparține lui Shakespeare. Dixi!

*

La intrarea Minervei, Dobrescu stătea câş pe marginea biroului, bălăngănindu-şi piciorul. Macri, de cealaltă parte a mesei, îi relata înfierbântat fazele unui meci de fotbal transmis în ajun de televiziune.

— Înțelegi, pas! pas! fentă, mingea ajunge la Scifo, ăsta centrează, balonul e interceptat de Vercauteren care i-o trimite lui Lecocq! Cap! Bară!...

Minerva se opri în prag cu mâinile în şolduri:

— Cu capul în bară o să dați voi, măi băieți! Vasăzică astea sunt preocupările voastre în orele de serviciu! Bară, pas, fentă, hands!

Dobrescu, fâstâcit, sări de pe masă şi înlemni drept ca un plop. Minerva îl măsură scurt:

— De ce te-ai deranjat? Arătai foarte bine... Nonşalant şi flegmatic ca şeriful Bill cel Năprasnic din Arkansas-City. În ce film ai văzut poziția? Rândul viitor, o să te găsesc probabil cu picioarele pe masă. Ai grijă de cizme: model gaucho. Şi acum ce faceți? Vă uitați la mine? Macri, te duci la arhivă şi ceri dosarul lui Vlădulescu. Ăla de anul trecut. Până mă întorc, să-mi scoți principalele date... Dobrescu, tu vii cu mine!

— Nu-mi fac mari iluzii, dar aşa scrie la abecedar. O cercetare la fața locului este obligatorie.

— S-ar putea, opină locotenentul timid, să găsim totuşi ceva. După părerea miliției nu s-au scurs mai mult de zece-douăsprezece ore de la comiterea infracțiunii.

— Ehe, Dobrescu Vasile, degeaba îți sunt dascăl şi superior, degeaba te instruiesc! Încă n-ai înțeles câte evenimente se pot consuma în zece ceasuri? Vorba aia, Dumnezeu a inventat lumea în şase zile. Zece ceasuri înseamnă... Cât reprezintă în procente, Dobrescu Vasile, zece din 144? Repede, hai că-i chestie de primară.

— 14,4.

— Extraordinar! se minună Minerva. Vasăzică tot mai ştii ceva aritmetică. Deci, încearcă să-ți imaginezi câte se pot întâmpla într-un interval care reprezintă 14,4% din timpul necesar creării unui univers.

— Permiteți-mi să vă spun, îndrăzni locotenentul, că până şi doctrina religioasă consideră aceste şase zile ca pe o determinare pur simbolică, dacă nu metaforică. Nu se cunosc exact dimensiunile unei zile în mentalitatea celor care au scris Biblia... Poate... secole, poate milenii.

— Ia te uită! Ai ceva cultură.

„Aşa şi aşa”, îi răspunse în gând locotenentul.

— Din fericire, declară ca să schimbe subiectul, n-a plouat...

Minerva i-o reteză:

— Ei şi? Tocmai pentru că n-a plouat n-o să găsim nimic. Ce urme vrei să desluşeşti pe un pământ ars de un soare torid, uscat ca o coajă de nucă?

Părculețul i se păru Minervei pitoresc, inspirat şi grațios împrejmuit cu un gard scund din bârne de piatră împletite. Coroanele princiare ale copacilor asigurau o umbră permanentă, şi Minerva îşi închipui, că în serile fierbinți de vară, nu era lesne să găseşti un loc pe bancă. Soclul, decapitat de statuie, făcea o impresie stranie. Era un paralelipiped înalt, din al cărui pântece țâşneau robinetul şi micul bazin imaginat în formă de scoică. În jur, pământul era bătătorit şi, după cum preconizase Minerva care făcu turul soclului, nu exista nici o urmă.

Se înălță pe vârful picioarelor şi îşi trecu uşor degetele peste suprafața zgrunțuroasă.

— Stau şi mă întreb cum au desprins bustul de piedestal. Pare pur şi simplu retezat cu lama.

— De ce spuneți „au”? Credeți că au acționat mai mulți?

Minerva râse:

— Ai dreptate. Instinctiv, am folosit pluralul. Habar n-am cât este de dificilă operația — sculptura este unul din puținele hobby-uri care nu mi-au alungat somnul şi, deşi îmi închipui că nu-i imposibil să te descurci singur, cred, totuşi, dată fiind rapiditatea pe care o presupune o operație clandestină, că s-a cooperat. Am să mă consult în chestiunea asta cu un specialist... Dobrescule, după capul meu, aici, în parc, nu ne rămâne decât să prindem muşte!

Îşi plimbă privirea asupra împrejurimilor. Micul scuar era străjuit din trei părți de diverse clădiri. Strada pavată ca odinioară, cu chifle mici de piatră, ținea paralela celei de-a patra laturi.

Făcură înconjurul părculețului, fixându-şi atenția asupra imobilelor. O vilă pe un singur nivel, cu ferestre scunde şi late, ca la vagoanele Pullman, şi cu o firmă elegantă — negru şi auriu — pe uşa grea de stejar: Dr. Dinu Candian; o casă veche, cu marchiză şi bibiluri de ghips sub cornişe şi deasupra geamurilor înalte şi, în sfârşit, o clădire impunătoare cu parter şi etaj în stil maur.

— Interesant, făcu Minerva pe gânduri. Casa pare nelocuită.

Locotenentul cutează:

— Credeți că-i singura din Bucureşti?

— Nu, băiete, dar abandonate sunt de regulă cocioabele, bordeie prăpădite care aşteaptă vizita buldozerului. Asta e o clădire prea importantă, înțelegi? Parter şi etaj, în perfectă stare, construcție solidă şi cu pretenții estetice. De unde am dedus, Dobrescule, că-i părăsită?

Locotenentul începu să transpire: „Iar m-a scos la tablă...”

— Cred, ăăă... presupun că v-ați ghidat după perdelele murdare.

— Aşi! Şi mătuşă-mea Caliopi le spală doar o dată pe an. Zice că, dacă-s prea curate, se simte ca la sanatoriu.

— Şi geamurile sunt murdare.

— M-ai înnebunit cu Sanepidul, soro! Nu toată lumea e obsedată de cârpă şi detergenți.

— Atunci... nu-mi dau seama.

— Băiete, băiete! Problema e atât de simplă, că mi-e şi jenă că am mai formulat-o. Aleea! Aleea care duce de la poarta grădinii până la intrarea în casă nu-ți spune nimic? Nu vezi? Printre dalele de piatră a străbătut iarba. Dar asta n-ar fi nimic. Faptul însă că buruienile nu-s culcate, ci drepte şi perpendiculare — mai ştii ce-i aia perpendicular? — dovedeşte că nu sunt călcate. Mai clar, că nimeni nu intră şi nu iese din clădire. Şi mai clar! Că aleea nu e frecventată! Şi asta nu de ieri, alaltăieri. Firele au o lungime de circa zece-cincisprezece centimetri, şi în ultima vreme n-a plouat.

— Trebuie neapărat să ne interesăm la Consiliul popular ce-i cu drăcovenia asta.

Instinctiv, mai întoarse o dată capul. La fereastra de la etajul întâi, se afla un chip ciudat, cu ochi albi — nu-şi putu da seama dacă-i bărbat sau femeie — de o paloare cadaverică. În aceeaşi clipă, dispăru.

CAPITOLUL 2

Slavă Domnului, exclamă maiorul Cristescu de la miliția judiciară, că am scăpat de dosarul ăsta! Auzi, să dispară bustul unui oareşcare doctor Conțescu — evident, azi oareşcare — din mijlocul unui parc, aflat în mijlocul Bucureştiului. Cazul este atât de trăsnit încât, rămânându-mi în parohie, mi-ar fi fost peste putință să nu mă gândesc la Melania Lupu.

— S-o mai fi cuminţit şi ea, declară locotenentul Azimioară, un mare optimist prin vocație, pântece — avea o digestie excelentă — şi un destin amabil, care nu-l dezamăgise. Ultima oară (Vezi: „Anonima de miercuri”), ne-a dat chiar o frățească mână de ajutor.

— Să sperăm, dragul meu, să sperăm! Ghinionul cu această distinsă doamnă este că, din când în când, se plictiseşte. Asta încă n-ar fi foarte grav. Există cinematografe, biblioteci, cluburi Femina şi rummy, deşi pe ea o văd mai degrabă la o masă de maus sau whist. Din nefericire, are şi idei.

— Ei! Mai seacă şi rezervorul ăsta. În fond, împlineşte şaizeci şi şase de ani.

— Un apogeu de maturitate spirituală. Este vârsta la care marii creatori şi-au zămislit capodoperele.

Azimioară începu să râdă.

— Să sperăm că Melania şi Mirciulică vor face excepție.

— Mie-mi spui? S-a maturizat îndeajuns ca să spargă Banca Angliei.

Maiorul ridică receptorul care începuse să bâzâie.

— Da...?

Chipul i se crispă instantaneu, şi pe frunte îi apărură câteva picături de sudoare.

— Da, stimată doamnă, ce mai faceți?

Cu o mişcare a capului îi indică locotenentului să deschidă al doilea receptor. Azimioară recunoscu cu oarecare emoție glasul amabil, cu intonații de fetiță crescută la pension.

— Trebuie să vă văd neapărat, domnule maior... Chiar asta vorbeam acum cu Mirciulică şi m-a sfătuit să nu întârzii nici o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh! Nu pot să vă spun la telefon, dar sunt extrem de nenorocită şi presimt că numai dumneavoastră mă puteți ajuta. De altfel, sunt sigură...

În receptor se auzi un firicel de plâns firav şi maiorul, ca totdeauna în confruntările cu bătrâna, îşi simți inima copleşită de duioşie.

— Cum vă pot ajuta?

— Vă rog să-mi faceți o vizită în cursul zilei de azi. Insist căci este o chestiune urgentă. Pot miza ca şi altădată pe amabilitatea dumneavoastră?

— Bineînțeles. Voi încerca să vin în cursul după-amiezii. Se corectă: Voi veni precis.

Închise telefonul şi suflă de parcă Azimioară n-ar fi înțeles cu cine stă de vorbă.

— Melania! Îşi trecu degetele prin părul umezit brusc: Mai exact, Melania egal dandana.

Locotenentul Azimioară nu era un ipocrit. Avea certitudinea că maiorul nu se înşeală şi, în consecință, nu căută nici o formulă prin care să-şi exprime condoleanțele.

Cristescu izbi cu palma în birou:

— Auzi, Azimioară? Sunt încredințat că iar o să vizionăm un număr de zile mari! Al dracului să fiu, indiferent ce i-a trăsnit prin minte, dacă mă mai ocup de o singură afacere în care evoluează Melania! Mă retrag cu reverențe şi scrieți-mi la post-restant!

Locotenentul îşi plecă privirea. De astă dată, tot cu certitudine, ştia că maiorul se înşeală.

*

Aroma dulce insinuantă de Magie noire îl izbi încă din vestibul. Doctorul Candian se crispă imperceptibil: „Iar a fost fiara aia la noi...” Îşi azvârli servieta pe canapeaua din living şi dădu năvală în dormitor. Inima îi bătea de emoție, nerăbdarea, dorul, o spaimă nemărturisită că s-ar putea să n-o găsească pe Liana rămăseseră intacte, la fel de proaspete ca acum cinci ani. Mai cu seamă nopțile de gardă erau chinuitoare. Douăsprezece-paisprezece ceasuri departe de Li, încercând să-şi stăpânească fantezia, să-şi alunge spaimele, să zăticnească năvala gândurilor ucigătoare.

De câte ori asista la întoarcerea medicului acasă, doamna Marta Bădescu, „guvernanta” lui Codruț, se simțea ofensată. Era însă o femeie discretă şi ştia să se cenzureze. Singura persoană în fața căreia îşi dezvăluia gândurile era Valentina, o prietenă din copilărie:

„Mă agasează până la vânăt, când îl văd cum aleargă disperat să-i sărute papucii, iar la băiețel nici nu se uită.”

„Ma chère, nu-i singurul bărbat care-şi adoră nevasta. Nu văd de ce te simți atât de contrariată.”

„Un fleac de femeie!”

„Da, dar cu douăzeci de ani mai tânără. L-ai uitat pe Spiru Dăneț? Suspenda şedința de judecată ca să dea o fugă până acasă să-şi „îmbrățişeze păpuşica». Şi asta la Casație!”

Dinu Candian se aplecă deasupra patului şi sărută uşor buzele femeii. Liana deschise ochii, zâmbi întinzându-se cu poftă.

— Ai venit? Cât e ceasul?

— Unsprezece, Li. Ai dormit bine?

— Îhî.

O luă în brațe şi o strânse puternic.

— Au! Mă doare...

— Iubita mea! Ți-a fost dor de mine?

— Îhî... Mai lasă-mă să dorm.

— Nu fi leneşă. Îți aduc ciocolata şi o țigară. După aia, fetița se îmbracă şi luăm masa în oraş.

Ochii ardeau de epuizare pe fața brună cu trăsături de o frumusețe virilă. Avusese o gardă îndrăcită, care-l solicitase aproape continuu. Nu izbutise să doarmă nici o jumătate de ceas. Dacă ar fi avut doar treizeci de ani nu patruzeci şi cinci, nu s-ar fi sfiit să-şi mărturisească oboseala, s-ar fi vârât în pat şi ar fi dormit până a doua zi. Se simțea însă handicapat de vârstă şi, tocmai de aceea, îşi ascundea orice slăbiciune care l-ar fi putut eticheta în ochii Lianei drept bătrân, practicând un autocontrol meticulos, obsesiv. Cât ar fi fost de ostenit, nu dădea niciodată primul semnalul de plecare, la vreo petrecere, avea grijă să se trezească înaintea Lianei pentru a-şi face o toaletă atentă, iar când fusese bolnav —o pneumonie — se internase în spital; nevastă-sa nu trebuia să-l vadă umilit de boală, transpirat, cu părul năclăit şi gura arsă de febră, în pijamale şifonate, umede ca nişte scutece, care trebuiau schimbate din oră în oră. Ar fi înțepenit de groază simțindo că-i ocoleşte respirația fetidă, că-i e silă de pielea asudată, lipicioasă.

Doctorul Gogu Manoliu, amic intim, îşi strâmbase buzele:

— Auzi, flăcău! Când iubeşti, chestiile astea nu contează.

— Uiți ochiul necruțător al tinereții, Gogule! De ce să-i ofer un spectacol dezagreabil, dacă-l pot evita? De ce să facă inconştient comparații care mă dezavantajează? Şi, în general, nu vreau să se simtă alături de mine frustrată.

— Frustrată de ce?

— De orice i-ar putea oferi un bărbat de vârsta ei.

— Adică unul de două'ş cinci de ani... Auzi, mon cher! Când descoperi tehnica, fă o comunicare ştiințifică pe chestia asta. Iei la sigur Premiul Nobel.

— Eşti trivial.

— Aşi, realist! Toți ăştia, maturii, de intrați în cooperativă cu persoane minore, cădeți în acelaşi păcat: faceți pe tinerii, fluturați drapele de juvenilitate. Vă îmbrăcați ca liceenii, țopăiți ridicol pe ringurile de dans, „fii atent la tetea ce condiție fizică are!", începeți să vă căniți părul.

— Eşti sadic, Gogule...

— Şi încă vreo cin'şpe adjective. Măi, frumosule, tu şi ceilalți, de-ți sunt colegi în materie, trebuie să înțelegeți din start că vă vârâți într-o aventură şi că trebuie să vă asumați riscurile. Poți folosi o sută, o mie de sprayuri! Când te scoli dimineața sau, chiar spre chindie, tot nu-ți miroase gura a flori ca ăluia de douăzeci de ani care n-are bani să-şi cumpere un tub de pastă de dinți. Iar tânăra Julietă trebuie să ştie şi ea că, la un safe bine garnisit, se asortează în general o proteză strălucitoare, a cinci mii bucata... Peste zece minute, Dinu Candian se întoarse în dormitor împingând o măsuță volantă. Pe tava de argint, ciocolata fierbinte aromea îmbietor, sucul de portocale scos din frigider aburea sonda de cristal. Alături de țigările Pall-Mall, într-un păhăruț grațios de Bohemia, un trandafir roşu, proaspăt cules din grădină, strălucea de rouă. Era micul dejun al Lianei.

— A venit madame Bădescu?

— Da, au ieşit la plimbare.

Se aşezase în fotoliul de budoar, aprinzându-şi prima din cele şase ţigări pe care şi le îngăduia într-o zi. A se conserva, renunțând aproape integral la toate plăcerile, era încă una din jertfele medicului.

La fiecare înghițitură, Liana trăgea lacom din țigară, şi Candian observă cu blândețe:

— Fumezi prea mult, draga mea.

— Ştiu, râse Liana. La vârsta mea şi tu făceai la fel. Mi-ai spus singur că, degajat, consumai două-trei pachete. Peste vreo douăzeci de ani, probabil că am să fiu şi eu mai moderată.

Medicul se crispă uşor. Fără intenție, cu inconştiența tinereții, Liana scăpa zilnic observații dezagreabile, îi amintea mereu de existența buletinului „din alt veac...". Îşi alungă gândul.

„Cât e de frumoasă! O statuetă de Tanagra, dar blondă. Fiecare gest are grație, ar putea constitui o poză ideală pentru un pictor..."

Observă în treacăt, pe tonul faptului divers care nu comportă vreun interes special:

— A fost Emilia aici?

— Da! De unde ştii?

— I-am simțit parfumul.

Şi, din nou, sufletul i se umplu de venin. O socotea vulgară, trivială, incultă, prostituată de gang. În alte circumstanțe, poate n-ar fi găsit-o atât de repulsivă şi i-ar fi acordat fără îndoială calificative mai generoase: picantă, sexy, neserioasă, dar, în fond, amuzantă. Nu-i ierta însă faptul că se afla prea aproape de Liana, că o cucerise, că o impresiona. Oricât de mult credea în fondul curat al nevesti-sii — de fapt, voia să creadă — îi era teamă de influențe nefaste, de teribilismul caracteristic vârstei, care te împinge, din dorința de original şi formidabil, la alte nesăbuințe.

O singură dată încercase s-o lămurească:

— Ce-ai găsit tu la fata asta, Li? E vulgară, proastă, ieftină. Tu ai atâta rasă, atâta gingăşie! Cine vă vede împreună nu ştie ce să creadă.

Liana îl măsurase rece:

— Mă amuză. Nu-i de-ajuns? Cu cine vrei să mă distrez? Să-mi epuizez timpul în compania mătuşă-tii, distinsa centenară doamnă Mathilde Bobescu?

De atunci se abținuse de la orice observație şi chiar încercase, în măsura posibilităților sale actoriceşti, să fie amabil cu Emilia.

— A! exclamă Liana. Am uitat să-ți spun o chestie.

— Ce anume, draga mea?

— N-ai observat nimic când ai venit azi-dimineață acasă?

— Ce să observ?

— În parc! Închipuie-ți, a dispărut statuia.

— Ce?!

Medicul, palid, țâşni din fotoliu şi alergă la fereastră. Rămase câteva clipe încremenit. Şopti fără să-şi dea seama:

— Mi-a fost mereu teamă...

*

După ce studie cu atenție extrasul de note redactat de către Macri asupra dosarului Gheorghe Vlădulescu, Minerva intră în biroul colonelului Ionaş. Îşi manifestă intenția de a-l vizita pe deținut, care-şi executa pedeapsa la penitenciarul din M. Colonelul se arătă sceptic:

— Nu vreau să te demobilizez, dar n-ai să scoți nimic de la el. L-am văzut de câteva ori în timpul anchetei. E, în definiția comună, un dur, un neadaptat şi, dacă ceea ce afirma un psiholog asupra personalităților accentuate este valabil, anume că pe acestea le punctează, determinându-le evoluția, implicit destinul, o anumită trăsătură de caracter, generatoare de un anume sentiment, atunci ura reprezintă cuvântul care-l desemnează cel mai bine pe Vlădulescu. Este o pungă de otravă, şi pentru mine constituie o enigmă.

— În ce sens? se interesă Minerva.

Colonelul privi departe, peste umerii ei.

— Draga mea, omul acesta nu a împlinit încă patruzeci de ani... Cam pe aici. A trăit, deci a copilărit, s-a maturizat, în condițiile de după anii '50. Nu avea cum să regrete un modus vivendi de dinainte de război, iar situația modestă a părinților — un învățător şi o umilă

funcționară — nu generează păreri de rău. Dacă mai pot înțelege, apelând la întreaga mea obiectivitate, că feciorul lui x, mare moşier, industriaş sau om de afaceri, are nostalgia cultivată de familie a fostului regim, pe Vlădulescu nu-l pricep sub nici o formă. Părinții sunt modeşti — i-a vizitat Grădinaru —, locuința, tipic mic-burgheză, exclude ca ridicolă ideea de avere, mentalitatea aparține unor oameni echilibrați care nu plâng după aurul bunăstării „de pe timpuri". Şi atunci? De unde, de ce atâta venin? N-a avut necazuri, şi-a făcut studiile în condiții normale, a dus o existență care, prin confortabil şi lipsă de accidente, devine chiar monotonă. Şi atunci, iarăşi, de ce?

Minerva săltă din umeri:

— Probabil trebuie totuşi să acceptăm ideea răului existent în unii indivizi, indiferent de condițiile şi mediul în care evoluează. În orice caz, vreau să-l cunosc.

Colonelul surâse:

— M-am obişnuit să mizez pe intuiția ta. Încearcă! Un amănunt însă trebuie să-ți fie limpede. Te vei izbi de zidul unei fortărețe. Individul este condamnat la cincisprezece ani. Pentru el, mai rău decât închisoarea, nu există nimic. Nu mai are nici o mizã, nu mai are ce pierde. Îndoi-m-aş deci să fie dispus să-ți ofere ceea ce colaboratorii noştri mai tineri ar numi un pont.

— Nu, făcu Minerva, nu mi-l va oferi, dar s-ar putea să-i scape.

*

După ce Codruț înghițea ceaşca de lapte de la ora cinci, obligațiile doamnei Marta Bădescu încetau. În serile când soții Candian voiau să iasă, o reținea plătindu-i ore suplimentare. Nu locuia departe şi, în maximum jumătate de ceas, mergând pe jos, se afla în locuința ei din strada Popa Tatu. Aici, într-un bloc micuț, avea un apartament de două camere cu dependințele respective, un pekinez şi amintiri puține.

După moartea soțului ei, Manole Bădescu, fost judecător, spre deosebire de marea majoritate a văduvelor, se debarasase în mod sistematic de aproape toate obiectele care țineau de trecut. Îşi schimbase locuința, luând un apartament mai mic în acelaşi bloc, vânduse biroul

şi biblioteca juridică ale bărbatului dispărut, îşi luase altă mobilă — uşoară, practică, funcțională — păstrând doar două scrinuri şi o vitrină stil, piese veritabile care făcuseră parte din zestrea ei.

Neamurile şi cunoştințele o asistaseră contrariați:

— Sunt de-a dreptul consternată, îi spusese, de pildă, aceeaşi Valentina, cea mai veche prietenă. Procedezi de parcă ai vrea să-l uiți complet pe Manole. Şi doar vă ştiu de-o viață. Totdeauna am avut impresia că sunteți foarte uniți.

— Dar chiar aşa am şi fost şi, dacă ar fi s-o iau de la început, tot pe Manole l-aş alege.

— Atunci?

— Tocmai pentru că mi-e greu să am mereu în fața ochilor martorii unei fericiri apuse. Am şaptezeci de ani şi ştiu că nu mă mai aşteaptă nu bucurii, dar nici măcar ceva special, cu excepția —bătu în lemn — vreunei boli. Ții minte cobaltul meu din dormitor? De câte ori îl vedeam, îmi dădeau lacrimile. L-am cumpărat la Capri, în '33. Eram în voiaj de nuntă; superbă, elegantă şi fericită. La fiecare aniversare a căsătoriei noastre, Manole îl umplea cu trandafiri albi... Azi sunt bătrână, urâtă, prost îmbrăcată şi nimeni nu-mi mai aduce trandafiri albi. E un simplu exemplu.

— Eşti deprimantă, ma chère.

— Nici pe departe cât aş fi fost, dacă rămâneam să veghez între ruine. Nu-ți mai spun că mi-e mult mai uşor să întrețin casa. Numai ştersul prafului în sufragerie îmi lua pe vremuri jumătate de ceas.

Întoarsă acasă, Marta Bădescu scotea cățelul la plimbare, încheindu-şi seara cu o carte sau ascultând emisiunile de la radio. N-o interesa televizorul şi refuza constant invitațiile prietenilor sau ale vecinilor amabili. Se simțea bine singură şi acceptase să intre în serviciul familiei Candian nu atât pentru rotunjirea venitului, cât pentru faptul că, suferind de arterită, medicul îi recomandase multă mişcare.

— Dacă aş fi dispus de toată ziua, precis n-o făceam. Azi mi-e lene, mâine plouă, sau ninge, sau e prea cald. Aşa sunt obligată să ies şi, vrând nevrând, mă plimb.

În drum spre casă, Marta Bădescu se opri ca totdeauna la Expresul din Piața Palatului. Nu făcea nici un fel de gospodărie şi, după moartea lui Manole, gurmand şi gourmet, în acelaşi timp, amator de bucate sofisticate, descoperise deliciul meselor tip bufet rece, încropite din pachetele de băcănie.

Pe palier o întâmpină lătratul cățelului care simțea că s-a întors încă înainte de a fi băgat cheia în broască. În vestibul, simți miros străin, de fum de țigară. Se dezbrăcă de jachetă şi aruncă o privire reflexă în oglinda cuierului:

— Tu eşti, Bebe?

— Hello, mamă!

— Pentru Dumnezeu, schimbă-ți țigările. Astea miros groaznic.

— Nu eu le fabric!

— Ți-am spus de atâtea ori! Fumează mai puțin şi-ai să-ți poți permite un tutun mai scump.

O aştepta în fotoliu, cu picioarele extrem de lungi repezite spre mijlocul încăperii. Era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, înalt, extrem de suplu, blond, de o izbitoare distincție. Osatura, întreaga geometrie a obrazului, noblețea încheieturilor şi a degetelor fine trădau rasa cizelată de-a lungul multor generații. Costumul de vară bleu îi venea bine, şi maică-sa, mângâind cățelul care i se cățăra fericit pe poale, îi strecură o privire mulțumită.

— Cu ce ocazie pe-aici?

Se vedeau destul de rar, uneori o dată la câteva săptămâni. Bebe Bădescu lucra la studiourile cinematografice din Buftea, îndeplinind diverse funcții secundare. Nu avea studii superioare, ceea ce constituise marea decepție a lui Manole Bădescu şi o rană, pe care anii nu izbutiseră s-o vindece, pentru bătrână. Îşi iubea băiatul, copil unic, dar făcea parte din nefericita specie a celor care nu ştiu să se mintă — uneori, automistificarea e salutară — şi sentimentele, cât de puternice, n-o legau la ochi. Marta îşi cunoştea fiul pe degete, îi accepta defectele cu resemnarea înțelepților. Era o sceptică şi nu credea în corijarea individului. „Mai veche decât deprinderea e firea. Poți şlefui un om, îl

poți învăța eticheta, îi dai un polei pentru ca accidentele de caracter să fie mai puțin stridente, dar, în fond, rămâne acelaşi. E suficientă o împrejurare propice, pentru ca tot ce a fost aparent înlăturat cu o bidinea de precepte, norme, reguli să țâşnească la suprafață cu violență."

Superficialilor sau celor cu un simț analitic mai firav Bebe Bădescu le făcea o impresie excepțională. „Fin, are o eleganță naturală, distincție, inteligență, un adevărat aristocrat", sunau calificativele curente care circulau pe seama lui. Le auzea şi bătrâna, mulțumindu-se să le înregistreze cu un clipit ceva mai des. Era frivol, snob, egoist, iar inteligența — mai mult zgomotoasă decât autentică. Încredințat că soarta îl hărăzise ca ales, simțindu-se extraordinar de bine în propria-i piele, nu s-ar fi schimbat nici pe şahul Persiei, crezând orbeşte în steaua lui. De pildă, dacă i s-ar fi oferit mâine o coroană de rege, Bebe nu s-ar fi prăpădit de buimăceală şi, eventual, ar fi primit-o cu aer seniorial de mare favoare.

Un anumit optimism, care ținea de inconştiență şi infatuare, îi asigura o bună dispoziție permanentă: „Totul se rezolvă. Şi dacă o problemă nu se rezolvă în maximum şase luni, înseamnă că ea nu există..."

— Noutăți?

Bebe dădu din umeri:

— Noutăți! Lucrăm la un scenariu de Mircea Mihail, îl ştii... A scos anul trecut Taifunul.

Avea un glas nazal şi emitea cuvintele pe un ton caracteristic: „nimic nu-i important, nu merită discutat..."

— Ceva interesant? insistă bătrâna.

Sensul de fapt era altul: „ceva interesant pentru tine?"

— Aşi! Un fleac. N-avem scenarişti, e o realitate, muncim ca nişte negri să scoatem ceva din ceea ce grifonează fără har maestrul. Râse superior: Eu nu pot să scriu ca ăştia... Ideile mele sunt de altă factură şi pentru altă clasă de regizori. M-aş putea înțelege eventual cu un Cramer...

— Înțeleg, oftă bătrâna. Tu ai mâncat ceva?

Bebe dădu din mână. Spre deosebire de taică-său, mesele constituiau pentru el un pretext. Nimic nu-i stârnea în mod deosebit apetitul, iar la restaurant — totdeauna select — comanda diferite feluri ținând seama de gradul de simandicos al denumirii.

— Nu mi-e foame. Ce mai fac amicii tăi, Candienii?

— Tu n-ai mai trecut pe la ei?

Bebe îi frecventa destul de des, dar având grijă să evite orele în care ar fi putut-o întâlni acolo pe maică-sa. Îl umilea situația înjositoare de „guvernantă” — „îi administrează țâncului cum să spună că vrea pipi „en français” şi, în consecință, Candienii ignorau total relația lor de rudenie. Coincidență de nume — simplă coincidență. Bădescu e, în fond, frecvent.

Doctorul Candian nu făcea pasiune pentru Bebe. Îl suporta însă amabil, dată fiind legătura lui cu Mara Varlam, veche prietenă de-a casei, şi pentru că dădea notă bună la sindrofiile cu pretenții.

— N-am avut timp. De fapt, am lipsit mai tot timpul din Bucureşti. Azi vin prima oară după aproape două săptămâni.

Bătrâna zâmbi ironic:

— Mă simt extrem de flatată, mon petit. Făcu o pauză şi adăugă: Ai nevoie de bani?

Bebe păru ofensat:

— Îți închipui că numai pentru bani vin? Vezi, asta detest eu la tine: te comporți de parcă în permanență ai avea ceva să-mi reproşezi.

— Nu, oftă Marta Bădescu, de mult nu-ți mai reproşez nimic.

Bebe îşi împreună vârful degetelor într-un gest meditativ.

— Deci, nimic nou la Candieni.

— Spune-mi exact ce te interesează. Trebuie să ştii însă, că nu-mi fac confidențe.

— Confidențe! Când petreci acolo zilnic şase-şapte ore, nu-ți pot ascunde mare lucru.

— Ce ar fi de ascuns?

Bebe păru că se eschivează.

— Vorbesc în general.

Bătrâna îl privi mai atentă:

— De ce nu te duci tu să faci cercetări la faţa locului? Ai uşile deschise, iar chestiunea, bag de seamă, te preocupă.

— A, nu, nu-i deloc momentul, făcu Bebe pe gânduri.

— De ce nu e momentul?

Bebe întoarse capul, zâmbi fals şi se ridică:

— Ţi-am spus, n-am timp.

În vestibul, maică-sa îl ţintui locului, punându-i mâinile pe umeri.

— Fii atent să nu faci vreo prostie. Nu ai pe nimeni care să te ajute. În orice caz, lasă-i pe Candieni în pace.

Fiu-său se descotorosi delicat din strânsoare:

— De la o vreme ai idei... Tu vieillis, maman, au revoir...

Marta Bădescu rămase gânditoare, cu o grijă nelămurită în suflet. Totdeauna presimţise actele necugetate ale lui Bebe. Şi, totdeauna, fusese incapabilă să le prevină.

Se culcă într-un târziu, fără să scoată căţelul la plimbare şi fără să deschidă pachetele de la Expres, uitate pe frigider.

*

Da... Aceeaşi atmosferă de „cândva, de altădată”, de vechi... Un vechi aparte, zglobiu, gingaş strălucitor, graţios. Vechi, dar nu bătrânicios.

Acelaşi Mirciulică blazat şi taciturn, aceeaşi femeie încântătoare, de un discret, dar irezistibil farmec. Acelaşi surâs „de casă bună”, aceeaşi căutătură — flori palid albastre, aburite de o feminină nesiguranţă.

Lui Cristescu i se păru însă că desluşeşte o undă de tristeţe —ceva cu totul nou în arsenalul Melaniei Lupu — în colţul buzelor tremurânde şi al privirii neliniştite.

— Nu v-am văzut de multă vreme, debută Melania. Nu e un reproş... Mi-am închipuit că sunteţi ocupat şi, vă rog să mă credeţi, nu m-am simţit neglijată. Am ştiut în tot acest timp că vă gândiţi la mine.

— Nu vă înşelaţi, bâlbâi maiorul, ca totdeauna tulburat în prezenţa bătrânei.

— Ce mai faceţi?

„Hm! gândi Cristescu. Politicoasă până în cercei. Individul bine crescut nu intră imediat în subiect, manifestă cald interes pentru persoana interlocutorului. Pariez pe ultima pereche de pantofi că urmează să-mi solicite relații despre Azimioară, domnul acela dolofan şi drăgălaş...”

— Vă mulțumesc, destul de bine.

— Mă bucur că aud vesti atât de minunate. Şi subalternul dumneavoastră? Domnul acela dolofan atât de prevenitor, Azimioară...

— E într-o condiție excelentă şi vă transmite omagii.

— O! Sunt încântată să constat gentilețea tinerilor. Pentru noi, cei în vârstă, orice gest de amabilitate constituie un cadou neaşteptat.

Maiorul, nerăbdător şi vag îngrijorat — niciodată nu puteai şti la ce să te aştepți din partea Melaniei —, se interesă direct:

— Aveți necazuri?

Bătrâna îşi rotunji ochii a mirare:

— Se cunoaşte? Într-adevăr, aveți un spirit de observație foarte fin, căci eu am fost învățată să mă stăpânesc, să-mi ascund stările de spirit mai... speciale. Câteva lacrimi i se prelinseră pe obrajii roz, emailați: O! Iertați-mă! Acum o să credeți despre mine că sunt o mincinoasă. Evenimentele însă mă depăşesc.

Deşi Cristescu, după atâția ani, nu ştia niciodată când bătrâna e sinceră sau îşi consumă câte un număr, se simți totuşi emoționat.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, ce s-a întâmplat!

Melania suspină şi dădu să se ridice:

— Să vă servesc întâi o ceaşcă de ceai.

— Lăsați ceaiul, făcu excedat Cristescu.

— Aveți dreptate, nu-i o băutură pentru persoane puternice. Poate preferați un rachiu de drojdie, propuse senină. Am descoperit această specialitate de curând. Este preferința instalatorului nostru, un bărbat cu multă experiență. Până a ieşit la pensie, a fost îngrijitor la circ. Ştiți, persoanele care fac duş cu furtunul animalelor când dau semne de nervozitate. Îmi închipui că îți trebuie multă energie în această profesiune.

Maiorul oftă adânc, apoi se resemnă. „Dacă mă ia cu istorioare în care evoluează exotici — fost pompier, gropar, vidanjor etc. — toți distinşi, cu experiență şi oameni de cultură, înseamnă că lucrurile nu sunt chiar atât de grave.”

Melania servi băutura în două pahare mari, de apă, şi Cristescu se întrebă îngrijorat dacă nu cumva bătrâna a început să tragă la măsea... Se abținu însă de la orice comentariu şi luă o înghițitură de rachiu. Îl găsea infect, mai ales datorită aromei. Din acelaşi motiv, nu suporta țuica.

— Simt, zise Melania punând paharul pe masă, că am prins puțin curaj. Izbucni pe un ton patetic: Domnule maior, trăiesc un moment teribil! Există un proverb: necazurile nu te întreabă câți ani ai... Îmi închipuiam că am ajuns la o vârstă care mă scuteşte de supărări mari. Conchid că naivitatea mea nu va încărunți niciodată.

— Poate vă hotărâți totuşi să-mi spuneți despre ce este vorba.

Melania Lupu îşi presă delicat ochii cu batista.

— Aş prefera ca Mirciulică să nu asiste la discuție. În ultima vreme e de o sensibilitate care mă nelinişteşte pe drept cuvânt.

Luă motanul în brațe şi-l duse în bucătărie. Maiorul o auzi umblând la frigider.

„Îl mituieşte!”

Se întoarse aferată, îşi netezi poalele fustei şi declamă cu o voce tremurată:

— Domnule maior, sunt profund îndurerată şi jignită până în adâncul sufletului.

— Adică?

În ochii bătrânei se iviră din nou lacrimi:

— Unchiul meu a fost furat!

Cristescu se agăță de brațele fotoliului ametit. Cum venea chestia asta? Da, trebuia să se aştepte la o trăsnaie. Unchiu-său, care o fi având vreo sută de ani, furat! Furat ca un stilou, o servietă sau un portofel! Dintre toate situațiile născocite de Melania, aceasta era fără îndoială cea mai reuşită. Respiră adânc şi izbucni să articuleze:

— Îmi puteți oferi câteva amănunte care să mă facă să pricep un fapt... mai puțin obişnuit? Semnalmentele persoanei, vârstă, împrejurări...

Melania clipi mărunt şi des, semn că a înțeles, găsind cu cale să şi suspine:

— Este o persoană impozantă, cu multă prestanță şi distincție. Poate că unora li se va părea demodat, dar poartă barba împărțită în două şi o mustață în ghidon de bicicletă. Sunt amănunte care, am spus-o totdeauna, virilizează obrazul unui bărbat. În privința caracterului, fără a fi orbită de un subiectivism îngust, de familie, pot afirma că întruneşte buchetul celor mai nobile însuşiri: generozitate, o distinsă inteligență, o emoționantă înțelegere pentru natura umană.

— Portretul e splendid, i-o scurtă maiorul şi cred că ați reuşit să-mi redați perfect imaginea. Când... a fost răpit?

Melania clipi senină.

— Alaltăieri noaptea.

— Unde se afla?

— Fireşte, la domiciliul lui, pe care nu-l părăseşte niciodată.

Cristescu îşi închipui că înțelege despre ce e vorba. Faptele erau probabil extrem de simple. Bătrânul, sclerozat desigur, ieşise să se plimbe sau cu vreo treabă oarecare şi apoi uitase drumul spre casă, adresa, cum îl cheamă. Nu era primul caz şi, chestiune de ore, „furtul" avea să fie clarificat. De ajuns să dea peste el un milițian care să-l ia de mână şi să-l ducă la post. Urma confruntarea datelor persoanei cu disparițiile semnalate în perioada respectivă de timp şi şampania oferită de familie cu ocazia întoarcerii fiului risipitor. Se simți uşurat şi rosti cu căldură:

— Să nu fiți îngrijorată. Sunt încredințat că va fi găsit cât de curând. Se interesă, întrebare convențional birocratică: Ce vârstă are unchiul dumneavoastră?

Se aştepta la o cifră cochetând cu nouăzeciul. Melania răspunse senină:

— O sută şaizeci şi şase de ani.

Maiorul simți atât de concret cărămida căzută în cap, încât îşi auzi şi zgomotul craniului țăndărit. Obiectele din încăpere, chipul Melaniei deveniseră stacojii, opintind în secunda următoare spre albastru.

„Îşi bate joc de mine... Cu adevărat, începe să devină inadmisibil..."

Bătrâna se simți obligată să dea unele explicații.

— E unchiul meu mare, fratele bunicului.

— Sunteți sigură...

— Dar bineînțeles, îmi cunosc rudele.

— Altceva! o întrerupse Cristescu sleit. Sunteți sigură că n-a uitat când s-a născut? Sau poate că dumneavoastră încercați unele... confuzii.

Melania îi aruncă o privire înveselită:

— Dar nu încape nici o confuzie. Scrie pe el...

— Cum adică scrie pe el? Ce scrie?!

— Anul naşterii. Aşa se obişnuieşte la personalități.

— Personalități?!

— Da, personalități! Păru dintr-o dată jignită: Nu considerați că doctorul Alexandru Conțescu a fost o personalitate autentică?

Nimicit, maiorul se prăbuşi în fotoliu.

„Sunt un imbecil! trebuia să-mi dau seama că-i vorba de statuie. Nebuna însă m-a obişnuit cu combinațiile cele mai smintite, şi în fața ei îmi pierd judecata limpede şi simțul realității..."

— Nu vă dați seama cât sunt de afectată. Acest bărbat eminent merita să rămână acolo, pe soclu, o pildă vie pentru generațiile care i-au urmat. Doctorul Conțescu este cel ce a înzestrat omeneşte primele spitale pentru săraci, a înființat cele dintâi case de copii şi pot să vă spun că ocrotea părinteşte toate animalele orfane din cartier. Până şi şoarecii, o vietate drăgălaşă, susțin mulți, dar pe care eu una nu i-am îndrăgit, căci anatomic îmi jignesc simțul estetic, nu sunt îndeajuns de proporționați, găseau în inima unchiului meu o tandră înțelegere.

„Clar! conchise Cristescu. Melania nu s-a iscat aşa, în mod excepțional. Are o ascendență notabilă..."

— Trebuie să vă spun că m-am interesat imediat la Consiliul popular. Am dat de un domn foarte simpatic, dar care are un obicei ciudat:

când te ascultă, stă tot timpul cu gura căscată. Nu chiar ca la „închide ochii şi deschide gura!”, dar îndeajuns pentru a produce un curent continuu. Părea că nu se simte prea bine şi m-a condus până la uşă cu o politețe plină de râvnă, asigurându-mă că nu-i vorba despre o măsură edilitară.

„Politețe plină de râvnă... Îmi închipui şi eu, gândi Cristescu. Garantez că, după ce a scăpat de Melania, a tras o duşcă şi nu-i exclus ca în următoarele douăzeci şi patru de ore să-şi fi vizitat medicul...”

— Atunci, reluă Melania, în disperare de cauză, m-am adresat dumneavoastră. Adăugă tremurat: N-am pe nimeni altcineva, sunteți singura persoană importantă pe care eu pot miza.

Îi scăpară din nou câteva lacrimi. Maiorul, deşi la capătul puterilor, respira mai normal:

„Uite o dandana pe care am scăpat-o!”

— Credeți... Credeți că mă puteți ajuta?

— Regret, stimată doamnă, dar chestiunea nu este de resortul meu. Vă voi recomanda însă călduros maiorului Minerva Tutovan, care se ocupă de acest dosar.

Chipul Melaniei se lungi.

— Am înțeles bine? E vorba despre o doamnă?

— Exact. O doamnă şi, vă asigur, foarte competentă.

— Ştiți... Aş fi preferat să... colaborez cu dumneavoastră. Doamnele mă înțeleg mai greu. Probabil că amănuntul ține de o structură singulară, dar prietenii mei cei mai buni au fost totdeauna bărbații.

Maiorul îşi desfăcu brațele.

— Situația mă depăşeşte.

În sinea lui jubila.

„Numai de dragul unui moment ca ăsta şi merită să trăieşti. Cea mai superbă confruntare la care puteam să asist: un meci între Samurai şi scumpa, irepetabila noastră Melania. Ei bine, băieți, mi-a venit şi mie rândul să pun pariuri, tolănit în fotoliul I...”

Pe obrazul Melaniei un rid abia vizibil, ivit între sprâncene, îi trăda îngrijorarea.

„O femeie... Te înțeleg, draga mea. N-are ce să te bucure... Te-ai obişnuit cu domnul maior Cristescu, care te înțelege şi te menajează. Nu te poți aştepta la acelaşi tratament din partea unei doamne. Cu cât sunt mai inteligente, cu atât devin mai dificile... Iar tu, Melania, le-ai stârnit de când te ştii invidia...”

Până la minister maiorul o ținu în pas gimnastic. Tremura de nerăbdare să-i dea vestea Minervei şi, realmente, se simțea scuturat de frisoane.

— În viața mea n-am fost atât de bine dispus! exclamă azvârlindu-şi paltonul şi fularul pe birou.

Azimioară îl cercetă zâmbind curios. Într-adevăr, maiorul arăta radios şi cu douăzeci de ani mai tânăr. Mai-mai să-i pui un cerc şi un băț în mână.

— Bombă! Melania, chère Melania, face parte din distribuția dosarului cu statuia.

— Fantastic! o scăpă locotenentul turtit de senzație.

Cristescu îşi frecă mâinile.

— Ascultă, băiete! Ştiu că o să ne distrăm straşnic! Repetă parcă nevenindu-i să creadă: Melania — Minerva! Magnific! Abia aştept să-i servesc vestea asta frumuşică Tutovancăi. Parcă o aud cum mă încuraja ea: „Eşti fraier, Cristescule! Cât ai clipi de două ori, eu ți-o făceam K.O.! Ce naiba?! Vrei să te învăț eu meserie...? Te-au speriat o fragedă țicnită de o sută de ani şi o turmă de mâțe...” Asta în dosarul cu pisicile negre!... (Vezi: 320 de pisici negre).

Ridică receptorul şi ceru un interior. Dădu peste căpitanul Macri care-i răspunse că Minerva poate fi găsită la birou, în dimineața următoare.

— Nu-i nimic. Şi mâine e o zi. Îl măsură pe locotenent, mereu încântat: Tu pe cine pariezi?

Azimioară clătină din cap.

— Greu de spus... Aş opina pentru meci nul. Dumneavoastră?

— Merg doi contra unu pe Melania! Cel puțin pentru graficul sistemului nervos al fiecăreia, la sfârşitul partidei.

CAPITOLUL 3

Minerva ajunse la penitenciarul din M în jur de ora zece dimineața. Privit de afară, stabilimentul n-avea nimic special şi un neavertizat l-ar fi considerat — date fiind clădirile banale, scunde şi lungi — ceva între grânar, depozit sau garaj.

Ziua era splendidă, exemplar strălucit al anotimpului de vară. Minerva, citadină înverşunată pe care natura o lăsa absolut rece —în literatură sărea totdeauna pasajele cu descrieri pe temă —, inventarie (deci cerebral, nu cu simțirea) minunățiile meleagului: soare radios, cer limpede, copaci cu verdele încă intact, iarbă, gâze, fluturi fără treabă, zumzet de albine, margarete. Minerva avea o fantezie de factură specială, şi aceasta se manifesta în toate direcțiile. Fără să fie o animistă, acorda diferite calități sau defecte omeneşti animalelor, păsărilor, obiectelor înconjurătoare. De pildă, nu se putea uita la o margaretă, fără săşi imagineze o fată frumoasă, sănătoasă, dar cretină. „N-are inteligență, asta e!” Urmând acelaşi curs, girafa constituia prototipul guvernantei englezoaice, stânjenelul — un individ ros de tuberculoză.

Minerva, anunțându-şi din ajun venirea, Vlădulescu nu fusese scos la lucru. Până să fie adus în vorbitor, Minerva se întreținu câteva minute cu directorul penitenciarului, un bărbat mai în vârstă, pe al cărui chip se citeau seninele unei oboseli cronice.

— Cum vă descurcați pe aici? întrebă convențional.

Omul zâmbi:

— Ne descurcăm, n-avem încotro.

— Aveți probleme?

— Hm! Probleme există şi într-o grădiniță de copii.

Minerva exclamă pe un ton optimist:

— Sunt încredințată că vă descurcați admirabil. Mi s-a relatat că aveți multă înțelepciune şi un tact pe care l-ar putea invidia orice diplomat.

Directorul râse:

— Poate! Dar eu sunt unul! Deci o singură minte, împotriva unui „colectiv” de creiere. Şi n-avem de-a face cu mieluşei şi porumbiţe... Mi se pare că a venit. Da! Vă las singuri.

Gheorghe Vlădulescu, în picioare, o privea cu o curiozitate bine stăpânită. Minerva ezită o singură clipă asupra tonului ce urma să-l imprime discuţiei. Cântărind scurt individul — un dur, categoric inteligent, pe care, în nici un caz, nu-l păcăleşti cu panglici, baloane de săpun şi iepuraşi scoşi din buzunarul de la ceas —se hotărî să joace strâns. Abordarea va fi directă, bărbătească, pe undeva şi într-un anume sens de la egal la egal, fără familiarismele persoanei a doua singular pe care, în munca de anchetă, Minerva le condamnase totdeauna.

— Staţi jos!

Vlădulescu înclină uşor capul în semn de mulţumire şi îşi trase un scaun de sub masa lungă, de trapeză. Era un bărbat înalt, osos, cu maxilare puternice. Privirea, pe jumătate camuflată de pleoapele mult coborâte, se deslușea pe obrazul bătut de soare, ca o aţă. Surprinzătoare erau mâinile fine, cu unghii îngrijite, în ciuda muncii brute.

„Ai zice că ară la gherghef, nu...”

— Bănuiesc, începu Minerva convenţional, că întrevederea aceasta vă surprinde...

Vlădulescu nu răspunse. Un clipit scurt doar confirmă că o auzise.

— Iată despre ce este vorba. Aţi fost unul din principalii acuzaţi în afacerea de la Păunița. În ciuda competenţei şi conştiinciozităţii colegilor care v-au anchetat, am impresia că mai sunt unele probleme de elucidat.

— Tot ce am avut de declarat am făcut-o în birourile dumneavoastră şi în faţa instanţei. N-am nimic de adăugat, nu ştiu nimic mai mult. Adăugă imperceptibil, ironic: Numai ancheta a durat şase luni de zile. De ajuns să-ţi povesteşti nouă vieţi, fără să mai rămână nici măcar un minut neinventariat.

Avea un glas plin, cultivat, bine ținut în hățuri. Nu şovăială, nu tremolourile emoției sau ale mâniei, nu vibrația ori accentele resentimentului.

— În principiu aveți dreptate. Există însă uneori fapte, aspecte care, constituind amănuntul fleac într-un dosar, îşi pot dovedi relevanța în altul. La Păunița, ați fost adjunctul inginerului Dragoman. Mai bine zis, mâna dreaptă. Într-una din zilele toamnei 198... În timp ce lucrați împreună la domiciliul său, a fost vizitat de doctorul Candian...

Vlădulescu i-o reteză scurt:

— Nu-mi amintesc.

— Faptul a fost totuşi consemnat.

— Nu eu întocmesc procesele-verbale.

— Totuşi ați semnat.

— Amănuntul că Dragoman avusese o vizită. Pe cine anume, habar n-am. Relațiile noastre erau strict profesionale, nu mă introduse-se, şi nici nu mă interesa, în cercul intimilor.

Minerva îşi coborî privirea

— Am înțeles... Altceva! Cunoaşteți Aleea Dr. Alexandru Conțescu?

— Nu.

— Acesta, zâmbi Minerva, s-ar putea numi o minciună inabilă, dar, când am de-a face cu interlocutori de o anumită vârstă, evit termenii care i-ar putea face să roşească.

— Nu vă sfiiți.

— Mulțumesc. Deci, mințiți. În parcul din Aleea Conțescu, la statuia ilustrului medic, se afla plasată una din principalele cutii oarbe. Ați folosit-o şi dumneavoastră.

— Exact. Nu cunoşteam însă numele străzii.

— Îhî! făcu Minerva. Iată o posibilitate la care nu mă gândisem. Rămânem deocamdată pe acelaşi meridian. În fața laturii de N-V a parcului există un imobil pe două nivele în stil maur.

Fără ca Vlădulescu să reacționeze, Minerva simți că brusc aerul se încărcase de electricitate. Individul nici măcar nu clipise, nici o flăcăruie, săgeată, undă de tresărire nu-i traversase privirea şi totuşi, de

parcă i s-ar fi transmis un semnal din eter, Minerva intui că a atins o problemă care pe Vlădulescu nu-l lăsa indiferent.

Îl trădă şi graba, înainte ca Minerva să formuleze vreo întrebare legată de clădirea respectivă, de a preciza:

— N-am făcut niciodată turul parcului şi...

Minerva îl întrerupse zâmbind şăgalnic:

— Domnule Vlădulescu, nu m-am născut la ultima ploaie. Chiar şi un novice, când se avântă într-o acțiune clandestină, studiază întâi împrejurimile, cântărind riscul de a fi interceptat în timp ce consumă un act sau altul.

Vlădulescu săltă din umeri.

— Nu cunosc, în orice caz n-am reținut respectiva clădire.

— Şi totuşi, riscă Minerva, ați frecventat-o, şi nu o dată.

— După câte bag de seamă, ricană Vlădulescu, ştiți mai multe decât mine.

— Unul din vecinii imobilului v-a văzut în câteva rânduri.

Vlădulescu îşi ridică pleoapele şi, pentru prima oară, Minerva îi văzu ochii. De un verde opac, cu o privire ermetică. O privire de statuie.

— În definitiv, ce vreți de la mine? Să colaborăm?

— De ce, nu?

Bărbatul se aplecă peste masă:

— De ce, da?

— Pentru ca, de exemplu, dumneavoastră, oferindu-ne un minim de ajutor, să vă mai răscumpărați din păcate.

Vlădulescu începu să râdă, lăsând să i se vadă dentiția încâlcită, dar puternică.

— Să-mi răscumpăr păcatele! Asta, probabil, ca un efect al programului de reeducare de aici.

— Şi iar, de ce nu? În fond, reeducarea elementelor antisociale reprezintă unul din scopurile esențiale ale acestor instituții.

Vlădulescu o cercetă ironic:

— Ați izbutit cu mulți?

— Cu destui. Şi chiar dacă nu totdeauna reuşim, oricum se realizează cel de-al doilea deziderat: izolarea acestor elemente, împiedicându-le astfel să dăuneze societății.

— Vă urez succes pe mai departe. În ceea ce mă priveşte, considerați-mă izolat.

Minerva oftă şi-l privi îndelung. Vlădulescu îşi ieşise din armura de gheață, şi pe chip i se citea un soi de triumf. Aerul victorios al celor învinşi, când simt că, pierzând totul, pot lupta până la capăt, până la exasperarea învingătorului.

— Încerc să intuiesc, domnule Vlădulescu, ce anume v-a înrăit în asemenea măsură încât să vă otrăviți singur existența? Nu poate fi fericit cineva, chiar în condiții normale din punctul de vedere al libertății, care nutreşte în permanență sentimente de ură, o nemulțumire de fiecare clipă şi care-i arde fiecare celulă. Cazul dumneavoastră îmi poartă gândul spre marii autoflagelați ai tristului Ev Mediu.

Făcu o pauză, Vlădulescu ținea pumnii strânşi, gata să izbucnească. Minerva îşi reluă tirul:

— V-am studiat dosarul. După o adolescență, ce-i drept zbuciumată, dar de ale cărei accidente sunteți singur vinovat, ați dus o viață normală, societatea v-a tratat fără ranchiună, v-a acceptat în parametrii ei, nu v-a cauzat motive de nemulțumire...

Vlădulescu izbucni:

— De ce nu mi-ați dat drumul să plec? De ce m-ați reținut? Aveți nevoie de un trădător, de un autoflagelat, de o entitate umană care n-o să vă iubească niciodată? Ce obțineți, păstrându-mă aici, fiară dezlănțuită între gratii, nici măcar interesantă pentru Grădina Zoologică? De ce?

Minerva, după o clipă de consternare, începu să râdă:

— Ăsta zic şi eu tupeu! Noi nu v-am dat drumul? Vestul nu v-a primit. Ei nu v-au dat viză de intrare. Aveți cazier! Două infracțiuni ca minor, a treia la douăzeci şi unul de ani.

— Am fost reabilitat.

— V-am reabilitat noi, în conformitate cu normele legislative din România, dar nu şi amicii dumneavoastră la care vă grăbeați să ajun-

geți. Pentru asemenea elemente fac economie de flori şi covor roşu la primiri. Au escrocii lor de toate profesiile, specialitățile, culorile, sex, religie, origine etnică. La capitolul respectiv, vă garantez că sunt anual în excedent. Unul ca dumneavoastră nu face decât să sporească panica inflației.

Vlădulescu săltă ostentativ din umeri.

— Scuzați-mă, doamnă. Nu avem ce discuta câtă vreme nu vorbim aceeaşi limbă şi nu ne aflăm în aceeaşi barcă.

— Eu una sunt gata să discut şi aflându-mă pe celălalt mal al Dâmboviței. Realitatea este că dumneavoastră n-aveți argumente. În sfârşit, nu vă mai rețin.

Vlădulescu se ridică. Minerva îi căută ochii. Întrebă răspicat, aproape silabisind:

— În ce relații sunteți cu persoana care se ascunde în imobilul maur de pe Aleea Conțescu?

Vlădulescu ezită imperceptibil. Mai mult o impresie. Declară sumbru, cu ură concentrată:

— N-o veți afla niciodată.

Ieşi însoțit de gardă.

*

La doctorul Candian era seară video. În living se adunaseră obişnuiții casei. Emilia, a cărei sosire medicul o înregistrase ca totdeauna cu o crispare lăuntrică, Mara Varlam, o femeie cam de treizeci şi cinci de ani, profesoară de limba germană, şi Gogu Manoliu, colegul lui Candian.

— Bebe n-a venit? se interesă medicul.

În fond, personajul îi era absolut indiferent, dar întrebarea făcea parte din arsenalul de politețe al gazdei. Completă zâmbind:

— În ultima vreme ne cam neglijează.

Mara Varlam, legătura „en titre” a lui Bădescu, îi întoarse surâsul:

— În primul rând mă neglijează pe mine.

Gogu Manoliu, trupeş, cu ochii scăpărând de inteligență şi o mustață jovială, îi aruncă o privire iute. Declară pe un ton uşurel, observație de dragul replicii:

— Înseamnă că, în schimb, îți surâde norocul.

Nu constituia un secret pentru nimeni dragostea lui Manoliu pentru Mara.

„O iubesc, băi Dinule, i se confesase într-o noapte de beție, cum numai un cretin ca mine poate să iubească... ! Nu te uita că-s cinic — fac pe cinicul! Sau că râd, când de fapt mie îmi vine să plâng, şi sar într-un picior. Astea-s flashuri! În fond, sunt un bou sentimental... Ce spuneam...?”

„Că o iubeşti.”

„Da, dom'le! O iubesc extraordinar. Mai toarnă-mi oleacă de licoare imperialistă. Şi ce dacă mă îmbăt? O fac trimestrial. Să trăieşti! Ce voiam să zic... A, da! Fii fără grijă, nu înregistrez două scurtcircuite unul după altul. Îți jur că dacă aş şti că are o singură şansă de a fi fericită cu pramatia aia de Bădescu, m-aş retrage, aş fugi de ea, m-aş ascunde...”

„Şi acum, de fapt, ce urmăreşti?”

„Aştept! Aştept să-i facă ăla o figură, şi toanta, iubita, draga mea toantă să se dezmeticească...”

Candian îi propusese zâmbind:

„De ce n-o răpeşti?”

„N-am cal! Deşteptule! Pe o femeie nu trebuie s-o furi. Chestia e să vină singură la tine. Ți-am dat un aforism.”

„Apropo de răpiri, folclorul, poveştile străbunicilor sunt pline de asemenea întreprinderi.”

„Vezi-ți de treabă! Persoanele erau înțelese. Dar dădea bine o galopodă cu Cosânzeana despletită, ținută pe grumajii bidiviului, în peisajul codrului argintuit de lună...”

Mara Varlam surise blând:

— Nu eşti prea amabil, Gogule, cu bietul Bebe.

Manoliu dădu din cap:

— Nu, hotărât nu sunt. Apropo, ai început să mă iubeşti?

— Cât timp ai să te porți ca un copil prost-crescut, n-ai nici o şansă.

Mara îi zâmbi blând şi se întoarse pe canapea, unde Emilia şi Liana sporovăiau în şoaptă. Era o femeie mignonă, de o feminitate dulce, cuminte, în contrast de gen cu sex-appealul agresiv al Emiliei. Avea un chip exotic, cu ochi bridați, neguroşi, pe un obraz cu pielița foarte albă. Privirea extrem de strălucitoare, privirea care pare veşnic încolțită de lacrimă, constituia una din marile seducții ale Marei. Cu altă expresie — insolență, o tuşă de parşiv, sau „sunt gata să flirtez” — acelaşi chip ar fi fost provocator. Spălată însă de condimente, figura Marei era angelică.

— Chiar, soro! o apostrofă Emilia. Unde-i genialul blond?

— La Buftea, răspunse liniştită Mara. Au mult de lucru, ca totdeauna când se apropie ultimul tur de manivelă.

— Pe când marele Oscar?

Începu să chicotească. Liana râse şi ea.

„Ce mai, nebuna are haz! Degeaba se înverzeşte Dinu când o vede.”

— Am uitat să-l întreb. O cercetă cu atenție: Ai o toaletă foarte reuşită, Emilia.

Era într-adevăr reuşită. O rochie de voal violet, transparentă până la indecent, cu ornamente de franjuri lungi de mătase în dreptul sânilor şi al şoldurilor. Idee genială de striptease fără despuiere. Franjurile lunecoase nu îmbrăcau: aţâţau, oferind vizionare cu pipeta. Deşi Mara aprecia rafinamentul şi execuția toaletei, ea n-ar fi arborat-o niciodată.

Emilia începu să dea amănunte în legătură cu croitoreasa, „o artistă, ma chère”, apoi trecu la expoziția de modă de la Intercontinental.

Doctorul Manoliu îşi apropie fotoliul de al lui Candian. Îl scrută câteva clipe, apoi i se adresă cu un glas scăzut:

— Ce-i cu tine, bătrâne? Ai necazuri?

Dinu Candian, smuls din gânduri, tresări parcă surprins în culpă. Dădu din nună: „fleacuri”. Gestul nu-l convinse pe Manoliu.

— Te-am observat de dimineață, la spital. Erai vânăt, mâinile îți tremurau, de parcă ai fi troscăit un kil de vodcă.

Candian ridică din umeri, dar nu spuse nimic. Manoliu nu era însă dintre ăia care se lasă cu una cu două. În afară de asta, ținea mult la Candian, unul din „puținii frumoşi care nu e hahaleră, nu-i imbecil, şi nu-şi datorează ascensiunea muierilor: amante cu influență, ursitoare generoase, zâne bune sau baftă, n-are importanță, toate-s de genul feminin”.

— Zi, dom'le, ce ai?

Candian îl măsură iritat:

— Mă, Gogule, tu ai surzit? N-am nici pe dracu!

— Liana?

— Gogule, începi să mă enervezi. Din pricina efortului de a vorbi încet, spre a nu fi auzit de femei, aproape că şuiera. Ce ai cu Liana? Ştii tu ceva? Îmi faci aluzii? Pronunță-te odată şi lasă-mă în pace!

„Mde, gândi Manoliu, e mai grav decât mi-am închipuit. Nu l-am văzut în treizeci de ani atât de capsat.”

— Măi, Dinule, eu n-am nimic cu Liana, dar ştiu o chestie. Un individ face în general rost de necazuri din două surse: fie de acasă, fie de la serviciu. Cu spitalul n-ai probleme...

— Poate că mai există şi altă categorie, pe care, oricât ai fi de subtil, ai scăpat-o din vedere.

Manoliu îi reproşă cu blândețe:

— Dacă ştiai că te-ai sculat azi în bié, de ce naiba ne-ai mai chemat?

— Nu v-am chemat eu, ați venit singuri.

Gogu Manoliu începu să râdă:

— Aici ai marcat!

Candian, om prin excelență bine crescut şi în plus dezarmat de râsul celuilalt, reculă:

— Iartă-mă, Gogule. Nu-s în apele mele. Oboseala, probabil.

Se auzi soneria de la intrare şi sări în picioare. Manoliu se interesă:

— Mai aşteptați pe cineva?

— Da, pe Voicu. De aia n-am dat drumul la minavet. El trebuie să fie...

Năvăli în living — mişcările, respirația, întreg climatul era precipitat, sub tensiune — un bărbat suplu, într-un costum de blue-jeans.

Din pricina tenului foarte închis, dar mai ales a nuanței, prietenii îi spuneau Ciocolată.

— Sărut mâinile, bună seara! Apoi, fără tranziție: Ce se întâmplă la voi, Dinule? Vă demolează parcul?

Fără să asculte urmarea, doctorul Candian se repezi la fereastră. Simți că inima i s-a oprit. Centrul parcului era gol. Nu se mai vedea urmă de statuie. Dispăruse şi soclul.

*

— Draga mea, eram convins că n-ai să scoți nimic de la Vlădulescu. Atât cât l-am cunoscut eu în timpul anchetei, individul este irecuperabil.

Minerva, care accepta foarte greu o înfrângere, ai fi zis că nu cunoaşte nici măcar conceptul, nu era de acord:

— Câte ceva tot am mai scos. Nu am certitudinea, dar s-ar putea să existe o legătură între dosarul de la Păunița şi năzbâtia asta cu statuia. Obligatoriu însă, trebuie să ne lămurim cine-i fața palidă din imobilul maur.

— Ce relații au venit de la Consiliul popular?

— Am văzut azi raportul lui Macri. Casa aparține unui cuplu de circari, soții Stanciu. Nume de afiş — Duo STAR. Sunt dresori plecați mereu în străinătate. Turnee lungi, câte un an şi chiar doi în Japonia, Hawaii, Australia, Marte! Impozitele, taxele telefonice, mă rog, diferite angarale sunt fie plătite anticipat, fie de către CEC.

— Da, făcu Ionaş, cunosc conturile acelea speciale deschise pentru debite domestice.

— Asta e! Cei de la Consiliu sunt convinşi că în locuință nu se află nimeni.

— În fond, chestiunea nici nu-i priveşte.

— Pe mine, însă, al naibii de mult! Vreau să am o conversație cu momâia galbenă.

Colonelul Ionaş aprecia ideile Minervei, îi admira inițiativele pline de fantezie, dar nu-şi putea înăbuşi de fiecare dată un sentiment de îngrijorare. Avea impresia că evoluează mereu pe o sârmă de telegraf, suspendată între doi zgârie-nori, la limitele strictei legalități impuse de profesie.

— Cum, fetițo? Nu poți obliga pe nimeni să deschidă dacă nu vrea, atâta timp cât n-a comis nici măcar o contravenție. Vreau şi eu să-l cunosc pe procurorul care-ți dă O.K.-ul să-i forțezi uşa.

Ochii Minervei sclipiră:

— N-o să-i forțez eu uşa. O să forțez momâia să mi-o deschidă.

Telefonul de pe biroul Minervei zbârnâi. Un glas vesel —"vine, vine, primăvara! ura! ura!" — izbucni în receptor:

— Minerva? Sărut-mâinile! Cristescu la telefon.

— A! Trăiască viteaza noastră miliție! Ce mai faci?

— Splendid. Adăugă cu tâlc: îngrijorat sunt pentru alții.

Minerva încruntă uşor sprâncenele:

— Ce vrei să spui?

— Îți dau o bucurie! Stimabila noastră Melania Lupu şi amicul Mirciulică ard de nerăbdare să-ți dea binețe.

— Melania?! Ce treabă are nebuna cu mine?

— S-a trecut pe afiş în dosarul statuii lui Conțescu. Deocamdată ca parte civilă, dar nu mă îndoiesc nici o secundă că devine primadonă.

— Nu înțeleg nimic.

— Las' că-ți explică ea.

— Bag de seamă că te distrezi nespus. Am făcut eu vreun banc?

— Nu, scumpo, şi te asigur că cel puțin un trimestru n-ai să mai faci.

— Eşti neserios! Dacă-ți închipui că am să mă las îmbrobodită ca tine de-o babă şi un motan...

— Nu-mi închipui nimic. Mă voi mulțumi să urmăresc cu interes desfăşurarea anchetei. Îți urez în continuare o zi bună, draga mea. Mă bucur că vestea mea te-a înviorat.

Minerva nu se putu împiedica să zâmbească. Cristescu îi plătea acum — era doar un aconto — toate observațiile sarcastice, toate comentariile gras suculente — garagața, ar fi zis în culise tineretul din minister — pe care i le trântise de-a lungul celor patru dosare unde figurase ca personaj central Melania Lupu.

— Bineînțeles că m-a înviorat şi, mizând pe amiciția ta, nu-mi fac nici o grijă.

— Cum vine chestia asta?

— Dragule, cine ignoră în minister ultracompetența ta în problema Melania Lupu? Desigur, vom colabora strâns.

Minerva îndepărtă receptorul de ureche. Hohotele formidabile de râs de la celălalt capăt al firului erau în stare să-i spargă timpanul.

— M-auzi, Minerva? Nu miza pe mine şi adună-ți toate puterile. La balul ăsta o să dansezi singură. Sper să constați şi tu ce frumoasă-i viața!

Minerva puse calmă receptorul în furcă.

„S-o crezi tu!”

*

Ca totdeauna când o frământau probleme majore, Melania începu colocviul cu Mirciulică la micul dejun. Constatase în timp că orele dimineții sunt cele mai indicate pentru a-l aborda. Nu era obosit, nu era nervos, nu era susceptibil.

După ce-şi isprăvi cafeaua cu lapte, se aşezară în fotolii şi o vreme ascultară zgomotele dimineții care pătrundeau prin fereastra deschisă: ciripitul păsărelelor, dangătul îndepărtat al tramvaiului, exercițiile de vioară ale domnului Pandele, fost funcționar la o întreprindere de produse lactate şi care, descoperindu-şi o pasiune târzie, învăța să cânte acum la vioară, deşi nimeni, nici familia, nici vecinii n-aveau vreo vină, în sfârşit, zornăitul şi claxonul trotinetei lui Florinei, iar, cu intermitențe, glasul de cloşcă al maică-sii:

— Unde eşti, Florine...? De ce nu răspunzi când te chem? Ai grijă! Nu cumva să traversezi strada! Să stai aici lângă casă...

Melania îşi împreună degetele şi declară pe un ton grav:

— Da, dragă Mirciulică, avem de luat o hotărâre şi aceasta chiar în cursul zilei de azi. Problema se pune, da sau nu! Adică, mergem înainte sau renunțăm... Ştiu, te simți decepționat, eu nu sunt persoana care să mă las dezarmată cu una cu două, sunt dintre aceia care nu abandonează o partidă înainte de a fi într-adevăr necesar, dar, de data asta, încerc parcă o strângere de inimă. Prezența acestei doamne, interferența drumurilor noastre mă indispune. Până şi numele — Minerva Tutovan — mă face să simt rece pe spinare. E cam sever. Adică prea sever... Altfel lucrezi cu o Dora, Lili sau Cocuța... Şi asta ar fi un fleac...

Îşi înfipse bărbia în piept. Expresia figurii, întreaga făptură trădau o sfântă şi legitimă indignare. Socotea sincer că nu meritase ca destinul să-i joace un asemenea renghi.

— Vezi, tu Mirciulică, eu n-am fost niciodată de acord cu atitudinile absurde, indiferent din partea cui ar veni: oameni, gâze, mobile sau soartă. Cum nu înțelegi?.. Sigur că situația este absurdă! Doar ce ne obişnuisem cu domnul maior Cristescu, fiecare din noi ştiam ce vrem unul de la celălalt, la ce trebuie să ne aşteptăm şi consider că nu se poate cere mai mult din partea unor persoane cumsecade... Ah, Mirciulică, mă enervează îngrozitor când avem de rezolvat chestiuni importante, iar ție ți se face somn. Nimeni nu mi-a spus că aş fi plictisitoare...

Motanul căscă un ochi sinistru, monoclu verde în care Melaniei i se păru că desluşeşte asprime şi nemulțumire. Se ridică bosumflată din fotoliu şi începu să-şi facă inutil treabă cu obiectele mărunte de pe scrin.

— Acum mă mai şi certi... Parcă n-as fi aşa destul de necăjită... Poate că ar trebui să dau cu banul. Asta era obiceiul colonelului când trebuia să ia o decizie majoră... Chicoti: De fapt, aşa a luat examenul de maior... Ştii, proba practică... Se aflau, desigur, în mijlocul naturii. Un exercițiu de manevră... Lupu trebuia să hotărască dacă trebuie să atace pe versantul stâng al dealului sau pe cel drept. Ei bine, Mirciulică, moneda i-a indicat pajura şi colonelul a pornit în galop spre soluția creată... A fost un succes extraordinar pe care l-am sărbătorit după

cum se cuvenea. Ţin minte că a născocit atunci şi nişte versuri: „Cu pajura-n galop / Învingi şi un potop / Pe umeri vin din zbor / viteze trese de maior...” Adevărul este că era un minunat poet cazon... Ei, ce zici, Mirciulică? Ce hotărâm?

Motanul nu zicea nimic. Melania se opri în faţa oglinzii şi îşi trecu degetele peste sprâncenele zburlite. Şopti:

— Nu, fetiţa mea, n-ai să te dai bătută. Asta nu ţi-ar semăna deloc. Mirciulică are dreptate să fie supărat, căci nu cunosc dovadă mai mare de laşitate decât aceea de a fugi din faţa unui adversar pe care-l bănuieşti destul de voinic ca să-ţi ţină piept. Deci, Melania, pregăteşte-te, te rog, pentru competiţia cu această doamnă Tutovan.

Se trânti în fotoliu şi rămase multă vreme pe gânduri. „Trebuie să fii foarte atentă, draga mea..” După o vreme adormi. O rază de soare poposi zâmbind pe chipul îmbujorat de somn.

*

Îl iubea şi acum, după doi ani de când trăiau împreună şi ştia că nu se poate împotrivi acestui sentiment pe care toţi cei din jur, dar în primul rând ea însăşi, îl considerau inexplicabil şi destructiv. După câteva despărţiri serioase — o lună, două, o dată chiar şi trei — renunţase să mai lupte. Era fatalistă, „probabil aşa mi-e scris”, devenise într-un fel comodă, „timpul rezolvă tot”, se mintea, vrând să creadă că-i înţeleaptă: „nu cere de la celălalt mai mult decât este în stare să-ţi ofere”.

Mara însă, parcă într-ascuns de sine, cerea, pretindea. Nu în fraze direct şi precis formulate, dar continuau s-o ulcereze fiecare inexactitate, fiecare gafă, slăbiciune sau gest, altul decât cel aşteptat din partea omului iubit. Analiza, se consuma, amărăciunea i se înfigea tot mai adânc în colţul buzelor.

„Niciodată, mărturisea jurnalului de zi, nu mi-aş fi închipuit că poţi iubi un om pe care îl dispreţuieşti.” Îi dispreţuia superficialitatea, sărăcia sufletească, egoismul sec, grandomania, convingerea că se află cam cu trei capete deasupra celorlalţi, insolenţa pretenţiilor nemăsurate, dar

mai ales cu nimic justificate; mentalitatea că oamenii se împart în stăpâni şi servi. Natural, el Bebe, făcea parte din casta patricienilor.

Îl cunoscuse la familia Candian, cu prilejul unei obişnuite „soarele de sâmbătă”. Liana detesta solitudinea, o indispunea perspectiva unei seri petrecute doar cu Dinu (un adevărat regal pentru medic care, obosit, şi mai ales îndrăgostit, nu şi-ar fi dorit nimic altceva), şi acesta, de teamă ca nevastă-sa să nu înceapă să „simtă” plictiseala, piatra de temelie a adulterului, născocea divertismente şi îşi mobila casa cu oameni despre care îşi închipuia că ar putea-o interesa.

Pe Mara o impresionase ținuta şi distincția lui Bebe, interpretase greşit rezerva arogantă a lui De Sica, după cum îi spunea doctorul Manoliu, confundând-o cu discreția, profunzimea, eleganța de reacție şi sentiment a omului de elită.

Mara, o explozivă şi o spontană a sentimentului, tânjind cu toată ființa „să se dăruiască frumos”, îşi închipuia că a întâlnit omul căutat încă de pe vremea Medelenilor sau a Pescarului de Islanda. Şi se dăruise cu toată grația unei uriaşe bogății sufleteşti, pe care nu i-o intuise decât un singur om: Lucia Varlam — mama, o femeie înăsprită de un destin lipsit de menajamente. Îşi considera cu luciditatea copilul şi, conducându-se după principii pedagogice perfecte ca intenție, dar nu totdeauna fericite, se străduise să cenzureze şi să înăbuşe în Mara ceea ce ea califica drept elanuri excesive, puseuri de exaltare, arzătoarea cheltuială de sentiment. Metodele dure duseseră la îndepărtarea fetiței, la crearea unui complex de ființă neînțeleasă, care avea s-o însoțească, din nefericire, toată viața. Când Mara, cu discernământul adultului, reuşise să încadreze în parametrii exacți conduita maică-sii, era târziu. Tandrețea, duioşia, comunicarea lipseau dintre ele, iar ulterior, rămasă singură, la povara suferințelor mai mari sau mai mici, inerente în existența unei femei cu exces de sensibilitate, se adăugase cea a remuşcărilor.

Bebe mai stătea în pat. Adunată ca o pisică în fotoliul cam vast pentru un dormitor, Mara îl privea gânditoare, prin fumul de țigară.

Aşa cum stătea, cu bustul gol şi mâinile adunate sub ceafă, Bebe semăna cu un Crist blond, famelic şi distins. Păstra aceeaşi expresie de arogantă superioritate, care nu-l părăsea nici în clipele de mare intimitate. Iubea cu aerul că acordă un mare privilegiu.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? se interesă Mara. Continuă cu un ton pe care-l voia frivol cochet: Lumea pretinde că ai început să mă neglijezi...

Umerii ascuțiți ai lui Bădescu se ridicară a dispreț:

— Lumea! Nişte caraghioşi! N-au preocupări, în schimb prea mult timp liber. Dacă nu pot să-ți iscodească dormitorul sau carnetul CEC, atunci inventează.

Mara râse:

— Ascultându-te, îți vine să crezi că Dinu Candian sau doctorul Manoliu îşi petrec zilele croşetând la gura sobei ciorapi şi bârfesc.

— Nu eşti departe de adevăr. Clevetează acasă, clevetează la spital, între două injecții, o clismă şi consultul libidinos al pacientelor noastime. Cunoaştem şi noi chestiunea!

— Te-ai gândit vreodată, rosti Mara calm, că dintre toate cunoştințele noastre sau oamenii despre care mi-ai vorbit, tu eşti singurul cu adevărat ocupat, intelectual asaltat de preocupări majore?

Bebe pipăi pe noptieră după pachetul de țigări. O alese pe cea mai uscată şi o aprinse cu un gest princiar. Stinse chibritul cu o mişcare largă, de la stânga la dreapta. Vorbi mai nazal decât obişnuia, semn că socotea observația imbecilă. Nu, nu iritat. Nu se enerva niciodată, tocmai pentru că îşi considera semenii categoric inferiori, iar el, simțindu-se călărind o stea, distanța până la parter, unde domiciliau ceilalți, îi asigura în relațiile diurne o neclintită seninătate.

— Este o realitate, iar eu, nefiind un ipocrit, detest falsa modestie. Toți, fără excepție, sunt simpli amploaiați, lipsiți de orizont, de scânteie. Da, ma chère, funcționari, indiferent că lucrează la percepție, într-un spital sau, fără intenția de a te contraria, debitează aceleaşi reguli de gramatică, mereu aceleaşi ani de-a rândul, unor clase de mucoşi.

Erau genul de cugetări care o făceau pe Mara să clocotească; situațiile când îl considera pe Bebe imposibil şi lua decizia definitivă (a câta?) de a-l părăsi — o dorea sincer în acele clipe — o dată pentru totdeauna. În doi ani căutase zadarnic, uneori chiar cu sadism, să deschidă o breşă, să găsească un punct vulnerabil în această armură de infatuare, unde Bebe, blindat, se simțea magnific.

— Eu, reluă monologul preferat, fac muncă de creație. Numai oamenii de talent — mă refer la cei aleşi, nu la plebea nechemată de la periferiile artei — pot înțelege consumul de energie nervoasă antrenând-o prin cumplite arderi şi pe cea fizică, pe care o presupune acest gen de activitate. Citeam recent în World's News —pronunță cuvintele foarte important, cu excesiv accent britanic —că un scriitor consumă, într-o oră petrecută la masa de lucru, acelaşi număr de calorii cu al minerului, care a dat şase ore cu târnăcopul în subteran.

— Hm, ciudat, făcu Mara. Am cunoscut mult mai mulți scriitori obezi decât mineri.

Bebe o privi de la o înălțime amețitoare:

— Sper că nu acesta e genul de replici inteligente cu care obişnuieşti să-ți întreții şcolarii.

— Dragul meu, asupra oportunității şi valorii lor educative are cine să se pronunțe. Nu inspectorii ne lipsesc în învățământ.

— Mă rog, făcu indiferent Bădescu, dar părerea mea e să fii foarte atentă...

— Iau act! râse Mara. Dar apropo de ce-mi spuneai înainte. Articolul din — imită accentul lui Bebe — din World's News pomeneşte de numărul caloriilor consumate şi în... lumea filmului? Desigur, mă interesează mai puțin situația actorilor. De exemplu, cât consumi tu?

Bebe se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Ca totdeauna tacticos, verificând fiecare obiect vestimentar de parcă atunci ar fi intenționat să-l cumpere...

— Bag de seamă că de la un timp devii extrem de spirituală. O consecință probabil a timpului petrecut în strălucitoarea companie a briliantului Gogu Manoliu. Hm! Însuşi numele ar fi trebuit să te pună

pe gânduri, ca predestinat. Nu poate exista un Gogu inteligent, ci doar iscusit măcelar. Râse înveselit de propria idee: Ca să vezi! În fond, ce e amicul Manoliu? Doar că în loc de bifteck hărtăneşte măruntaiele lui nea Mitică.

Văzându-l că se pregăteşte de plecare — cât timp va trece până îl va revedea?, o săptămână? două? trei? — încercă să schimbe discuția:

— Hai să lăsăm fleacurile! Apropo, ce achiziție importantă ai făcut alaltăieri şi mie nu mi-ai spus nimic? Încercă să se alinte: Începem să avem secrete?

Bădescu se holbă sincer:

— Achiziție? Ce-ți veni?

— Ia gândeşte-te bine!

— Draga mea, cred că de când îi frecventezi pe Candieni, ai ajuns şi tu într-o ureche. Începi să-ți pierzi bunul simț, şi asta era principala ta calitate.

— Ca să vezi! Şi eu care mă credeam plină de nuri. Mi-a spus Ciocolată că te-a văzut într-o furgonetă care transporta un obiect impresionant ca volum.

Bebe întoarse iute capul.

— Serios? Cum se numea acel obiect mamut?

Replica întârziase o singură secundă, dar Mara înregistră inconştient amănuntul.

— Nu şi-a putut da seama. Era perfect ambalat, în cartoane.

— Amicul tău are vedenii. Încă o dată, ți-o spun spre binele tău: schimbă societatea. Sărut mâinile.

Mara îl ajunse la uşă. Îi încolăci gâtul cu brațele. Bebe, sâcâit de ardoarea strânsorii, încercă să se desprindă.

— Când mai vii...? Nu mă mai lăsa să aştept atâta...

— Să văd ce pot face, declară Bebe.

După ton, ai fi zis că paginile unei agende de tip birou sunt neîncăpătoare pentru programul unei singure zile.

— Ştii cât sunt de ocupat...

— Ştiu, dragule, dar încearcă să găseşti măcar un „între două uşi”.

Mara se duse la fereastră şi îi urmări silueta până dispăru. Suspină şi se întinse pe canapea, încercând să citească. După câteva pagini, parcurse mecanic, simți că nu se poate concentra.

„Curios... De ce m-a mințit în legătură cu furgoneta? Ciocolată, sunt sigură, nu s-a înşelat...”

Iar pe Bebe îl cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama că povestea asta, aparent total neînsemnată, prezintă pentru el multă importanță. Că aici se ascundea ceva tulbure.

CAPITOLUL 4

Înainte de a trece la o soluție „energică” pentru rezolvarea enigmei din imobilul maur, Minerva institui supravegherea neîntreruptă timp de trei zile a clădirii. Filajul, efectuat în schimburi de către patru dintre cei mai tineri lucrători operativi, nu ridica dificultăți dată fiind existența parcului. Oricine se poate aşeza pe o bancă pentru a lua aer sau ca să citească o carte, fără a atrage în mod deosebit atenția. Prezența aceluiaşi personaj, însă ar fi părut ciudată şi Minerva le recomandase tinerilor ofițeri să folosească mici trucuri de travesti simple, clasice, dar tocmai de aceea eficace: vestimentație mereu schimbată, ochelari, mustăți false, amănunt fizionomie care, mai ales pe chipuri oacheşe, sugerează cel mai convingător autenticul. Locotenentului Moraru, care observase că eter mastixul îi iritase fața, Minerva îi azvârlise o privire compătimitoare:

— Ehei, băieți, ce ştiți voi despre travesti! Vă lamentați ca nişte fecioare cu pielea satinată că lipiciul ăla amărât vă demolează obrazul. Acum vreo zece ani trebuia să-mi schimb fotografia. Urmăream un rechin, cap de afiş, şi individul îmi cunoştea fiecare milimetru de profil. Nu căsca gura, Dobrescule! Bineînțeles că mă ştia şi din față, şi din verif! M-am dus la infirmerie şi l-am rugat pe doctorul Răducanu să-

mi facă o injecție cu parafină în nas. Că nu m-a recunoscut mătuşămea n-ar fi mare lucru, dar colonelul Ionaş a trecut pe lângă mine — mă aflam, vezi Doamne, pricinaşă în sala de aşteptare — şi m-a măsurat lung. Pot să spun că se citea multă tristețe pe chipul lui... Pe urmă a trecut alături, la maiorul Iliescu: „Vezi că-i una în hol care, în loc de nas, are o elice. Ocupă-te de ea..."

Trei zile de supraveghere a imobilului nu aduseră nimic nou. Figura de ceară sau Fața galbenă, cum i se spunea în minister, nu se mai ivise la geam, nu-şi manifestase sub nici o formă existența. „Slavă Domnului, îşi spunea locotenentul Moraru, că e vară. Aceeaşi distracție în decembrie, şi acum mă chema Yetti, Omul zăpezilor..."

Moraru se uită la ceas, înăbuşindu-şi căscatul. Era ora două şi parcul pustiu. Începau întunericul doar felinarele şi o lumină discretă, de veioză, la una din ferestrele vilei Candian. Cu jumătate de ceas în urmă, părăsise parcul ultima pereche. Mergeau înlănțuiți şi, de la bancă până la ieşirea din parc, aproximativ vreo treizeci de metri, le trebuise cam un sfert de oră. La fiecare patru paşi şi un pic — calculase Moraru — se opreau într-o sărutare sfâşietoare. Locotenentul îşi aminti zâmbind că bunică-sa, tânără sentimentală a anilor '30, pomenea mereu de sărutări à la Greta Garbo. „Trebuia să fi fost ceva cam în genul ăsta."

Sunete ciudate îi atraseră atenția şi se ridică de pe bancă. O muzică — da, hotărât, ceea ce se auzea însăila o melodie — străbătea firicel delicat noaptea. Moraru, afon, care în afară de pian, acordeon, vioară şi chitară nu putea identifica alt instrument, îşi închipui că trebuie să fie vorba despre o sculă veche: clavecin, flaut sau cine ştie ce țambal turcesc.

Ieşi din parc şi, după câțiva paşi, fu sigur că muzica venea din imobilul maur. Nu se zărea nici o lumină. O fereastră de la etaj era deschisă şi, rezemând umbra unui stejar, Moraru rămase în aşteptare. Privirea ațintită spre geamul mut era atât de concentrată, încât începu să lăcrimeze.

Melodia continua, lină, delicată, „picuri de mătănii”, îi trecu prin minte locotenentului o comparație năstruşnică. Şi dintr-o dată simți că îi îngheață sângele. Un hohot cumplit de râs, cu reverberații sinistre, făcu țăndări liniştea nopții. Cântecul se frânse cu un ultim geamăt, de pasăre doborâtă.

*

Din păcate, Minerva, nu se afla într-o dispoziție strălucită, aşa că prima întrevedere cu Melania putea fi înregistrată la rubrica eşecuri. Totul o iritase încă de dimineață, când constatase că Spiridon, caniche-ul, îi ferfeniților şi ultima pereche de sandale uitate în vestibul: urmase apoi telefonul mătuşii Caliopi care, pradă unei crize de ficat, îşi redactase al cincisprezecelea testament şi pretindea să fie condusă cu prioritară urgență la notariat, spre a-l legaliza. Pe Minerva o enervau totdeauna dispozițiile sepulcrale ale mătuşii. Dintâi, că bătrâna era țeapăn de sănătoasă, dar ceea ce îngurgita în mod obişnuit l-ar fi doborât până şi pe bărbatul care înghite cuie la circ. Se dădea în vânt după mesele exotice — friptura cu dulceață şi iaurt, presărată generos cu piper, făcea parte din meniurile inofensive — şi cantitatea de condimente folosită în gospodăria ei ar fi acoperit lesne consumul a cinci familii cu bunici în viață, timp de un trimestru. Al doilea, testamentele Caliopei erau atât de fistichii, încât Minerva roşea de fiecare dată dinaintea notarilor aiuriți. De pildă, lăsa cu limbă de moarte un ceainic şi două păhărele de lichior unui poştaş care o „deservise” vreme de treizeci de ani, un şal cândva venețian „doamnei Popescu din strada X, pentru că are un câine adorabil”, şi aşa mai departe.

Minerva o repezise iritată:

— Mănâncă omeneşte şi n-o să-ți mai țipe ficatul.

— Mi-a mers destul de bine aşa, până la şaptezeci şi opt de ani, replicase înțepată bătrâna, şi nu văd de ce aş încerca să mă schimb acum.

— De ce nu sari şi coarda atunci? Vine o vârstă când nu te mai poți distra ca altădată.

— N-am sărit în viața mea coarda, căci n-am înțeles niciodată sensul acelui țopăit absurd.

Până la urmă însă îi smulsese promisiunea că va face tot posibilul s-o însoțească în cursul zilei la notariat.

La minister, bombă! Din parculețul Dr. Conțescu dispăruse şi soclul statuii.

— Nu înțeleg! comentase situația cu Ionaş. Era ditamai pietroiul, doar l-am consultat personal, nu un pachețel cu hârtie igienică să-l iei sub braț. Abia dacă l-ar fi urnit cinci inşi.

— E într-adevăr curios, fu de acord Ionaş.

— Ce curios? E aberant! E halucinant! Nu uitați că parcul a fost în permanență supravegheat. Cât de mototoli ar fi băieții, tot nu pot accepta că le dispare de sub nas ditamai piramida şi ei nu observă nimic.

— Cine era în tură?

— Noaptea a fost acoperită de Moraru şi Dobrescu.

Colonelul rămăsese o clipă pe gânduri:

— De unde ştii că soclul a fost ridicat în timpul nopții?

Minervei i se aprinseră ochii.

— Da, asta ar fi o idee... Trebuie să stau de vorbă cu vecinii statuii. În timpul zilei, se pot folosi o mulțime de trucuri. De pildă, cinci inşi în salopete albastre ridicând soclul vor fi considerați drept lucrători care îndeplinesc o dispoziție a primăriei... Dar mă întreb care e sensul subtilizării? Ce fac ăia cu bolovanii? Nu-mi pot imagina absolut nimic.

— Dragă Minerva, zâmbise colonelul, ştii foarte bine că, dacă mobilul unui caz infracțional este descoperit, dosarul nu mai prezintă probleme. Scopul reperat te duce de mână până la autor.

Minerva se gândea însă la altceva:

— Mă întorc la ora aproximativă când a fost ridicat soclul. Admitem că s-a acționat în cursul zilei, uzându-se de un şiretlic sau altul...

— Ştiu ce vrei să spui, o întrerupse colonelul. Parcul este supus unei supravegheri permanente.

— Tocmai! Trebuie să stau de vorbă serios cu cei pe care i-am trimis acolo. Ceva s-a întâmplat! Am convingerea că, pe un anumit interval, cel puțin o jumătate de ceas, unul sau altul din ei a lipsit de la post.

Părăsise biroul colonelului Ionaş transpirând de enervare. Cel mai mult o scoteau din sărite situațiile pe care nu le înțelegea. Nu abilitatea excesivă a adversarului îi strica dispoziția — dimpotrivă, îi plăcea să aibă de-a face cu un vrăjmaş iscusit, gustând înfruntarea la nivelul inteligențelor, aşa cum îi plăceau problemele de matematică dificile —, nu complexitatea unei afaceri criminale o demobiliza. Meandrele, subtilitățile, sofisticatul situațiilor ieşind din parametrii unei activități de rutină o stimulau. „O afacere pe care ți-o rezolvă orice şef de post dintr-o comună, unde ultima crimă — înjunghierea clandestină a unui miel — s-a comis acum zece ani, m-ar plictisi cumplit." Dar a nu pricepe absolut nimic dintr-un fenomen, indiferent de natura lui, având sentimentul că se află în fața unui text, scris în chineză, însemna s-o obligi să îndure mai mult decât era în stare. Fără s-o mărturisească făţiş, pentru a nu cădea în penibil, Minerva nutrea convingerea că se orientează mai repede şi mai complet decât majoritatea semenilor ei. Chiar decât toți...

În birou o aştepta Moraru. Îi aruncă o privire scurtă. Locotenentul avea figura unuia care a trecut prin încercări grele.

— Ce-i cu tine? Ai o față de parcă l-ai văzut pe Omul negru. Moraru înghiți în sec:

— De văzut nu l-am văzut, dar nu-s sigur că nu l-am auzit...

— Bănuiesc, bombăni Minerva, că vei consemna epocalul eveniment în cronica vieții tale. Dă-i drumul!

Moraru relată detaliat incidentul petrecut în timpul nopții, insistând asupra peisajului sonor special, misterios, sinistru din imobilul maur.

— Ca într-un film de groază! Azi-noapte am simțit pentru prima oară în viață ce înseamnă să-ți înghețe sângele, să ți se facă părul măciucă!

Minerva pufni disprețuitoare:

— Băiete, ai nervi de domnişoară bătrână, caporal în Armata Salvării. Un zdrăngănit de țambal şi o chicoteală pedală-bas au fost deajuns ca să te dea peste cap. Mă îngrijorezi, sincer mă îngrijorezi. Cine a preluat postul dimineața?

— Dobrescu, răspunse locotenentul cu privirea plecată. La ora şase.

— Aha! Să poftească la mine! Stai! Ascultă, eşti sigur că n-ai adormit azi-noapte? N-ai mai observat nimic?

Moraru îngână aproape fără să-şi dea seama:

— Cât am observat mi-a fost de-ajuns.

— Hm! Nu ştiu dacă e chiar aşa. Poți să te duci.

În biroul alăturat, căpitanul Macri se uită lung la Moraru. După cum arăta, după cum o simțise pe Minerva încă de la prima oră, ziua se anunța zbuciumată. Apăsând pe clanță, Dobrescu nutrea aceeaşi convingere.

— Ia loc! făcu scurt Minerva Nu-mi sta lumânare ca-n tramvai.

În realitate, o izbise figura locotenentului. Foarte palid, cu adânci cearcăne viorii — cearcănele blonzilor — părea sleit. Camuflându-şi ca totdeauna puseurile de duioşie, îl apostrofă în stilul obişnuit:

— Ce-i cu tine? Ai dormit prin vecini?

— Scuzați-mă... Nu mă simt aşa de bine...

— Hm! făcu Minerva circumspectă. Raportul!

— La ora şase fără cinci, am preluat postul de supraveghere din Aleea Conțescu, pe care l-am părăsit la ora douăsprezece. Nu am nimic de semnalat, nu s-a petrecut nimic neobişnuit.

— I-auzi! izbucni Minerva atât de tare, încât dincolo Macri scăpă stiloul din mână. Nimic neobişnuit în afară de faptul că o stâncă de o tonă ți-a dispărut de sub nas. S-a evaporat în văzduh cu grație şi sprinteneală de libelulă!

Locotenentul făcu ochii mari.

— Nu înțeleg... Ce s-a evaporat?

Minerva închise ostentativ dosarul din fața ei.

— Uite, Dobrescu Vasile! Mi-ai fost elev, te cunosc de când erai în clasa a VIII-a şi-ți copiai problemele după inteligentul de Predeleanu. Credeai că mă duci, strâmbând câte un semn pe ici pe colo, ținând seama probabil de considerente de ordin estetic. Şi mai erai şi fraier pe deasupra! Greşeai semnul, dar rezultatul ieşea corect! Pe mine nu mă păcăleşti.

— Nu vreau să vă păcălesc, şopti locotenentul.

— A dispărut soclul statuii din parc şi am motivele mele personale să cred că operația a fost efectuată în timp ce tu te aflat în post. Recunoaşte deschis că, la un moment dat, ai abandonat supravegherea, pe un răstimp de cel puțin jumătate de ceas.

Îl urmărea atentă, înregistrându-i fiecare clipit. Locotenentul roşi violent, ocolindu-i stângaci privirea. Nu ştia unde s-o fixeze. Minerva îl ținea în pinteni.

— Recunoşti?

— Da, îngăimă locotenentul.

Minerva respiră cu ciudată satisfacție şi se lăsă pe spatele fotoliului.

— Aşa, băiete. Şi-acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Locotenentul îşi frământa degetele transpirate. Două broboane de sudoare îi periau tâmpla.

Părea pradă unui puternic sentiment de jenă. Minerva, înduioşată, rosti ceva mai blând:

— Ei, haide, nu poate fi chiar atât de grav.

— Mi-a fost foarte rău...

— Adică ce simțeai?

— Iertați-mă... Nu pot să vă spun...

— Las' că poți! Ce te durea?

Dobrescu îşi muşcă buzele. Ar fi dat orice să se afle acum în celălalt capăt de lume, în deşerturi de gheață sau de nisip, dar oricum, departe, cât mai departe de Minerva. Suflă răpus:

— Am avut o indigestie. O conservă veche... Trebuia...

Minerva începu să râdă:

— Gata, flăcău, am priceput! Oricui i se pot întâmpla asemenea ghinioane. Ai lipsit mult?

Locotenentul, stors de rușine, ținea mereu ochii plecați.

— Exact trei sferturi de oră. E departe...

— De-ajuns! Du-te acasă şi te odihneşte... Apropo, ceaiul de mentă şi gemul de afine sunt leacuri fără greş.

Se uită în urma locotenentului care ajunsese la uşă clătinându-se.

„Neşansă, n-ai ce-i face... Uite o chestiune căreia edilii noştri ar trebui să-i acorde mai multă atenție... Mă întreb cum aş fi procedat eu...”

N-avu timp să-şi dea răspuns. Ofițerul de serviciu o anunță pe Melania Lupu.

Melania se înarmase cu cei mai candizi ochi albaştri şi cea mai sfioasă privire din arsenalul ei, cu cel mai nesigur surâs pe buze tremurânde, cu cea mai inofensivă expresie a obrazului, frizând înduioşător senilitatea.

Se opri timid, neîndrăznind să înainteze. Glasul pâlpâi firav, şi Minerva avu impresia că pluteşte în încăpere un firicel de fum:

— Sunt dezolată că vă deranjez...

— De aceea mă aflu aici, răspunse Minerva sec, decisă să abordeze un stil diferit de al lui Cristescu şi să nu se lase „dusă”. Luați loc.

Câteva clipe se măsurară în tăcere. Gândurile emise în acelaşi timp li se tangentară undeva, în eter.

„Deci asta e zâna lui Cristescu! Da, incontestabil are un gen singular. Pare desprinsă din romanele victoriene, miroase a cuferele rămase în pod de la străbunica, dar, interesant, nu şi a naftalină. Aparent, e mai fragilă decât o floare presată şi speculează la maximum amănuntul, transformându-l într-un scut. O persoană redutabilă ținând seama de antecedente, dacă ai de-a face cu sentimentali cum e Cristescu, în stare să lăcrimeze şi azi când ascultă În serile din luna mai...”

Melania păstra acelaşi zâmbet uşor tâmp:

„Presimțirile nu te înşeală niciodată, fetițo. Trebuie să fii prudentă, căci doamna aceasta, care dacă şi-ar lăsa mustață ar căpăta o expresie mai îmbietoare, este tot atât de aspră cât o foaie de glaspapir şi nu te iubeşte. Nu, draga mea, nu te iubeşte deloc...”

— Cu ce vă pot fi de folos?

— În primul rând, permiteți-mi să vă mulțumesc că m-ați primit. Ştiți, mă simt extrem de emoționată căci relațiile mele sunt modeste şi nu prea am prilejul să vin în contact cu persoane atât de importante.

Minerva observă cu un surâs sarcastic:

— Pe maiorul Cristescu nu-l socotiți o persoană importantă?

— Oh! se înveseli Melania, fericită că începe să evolueze într-un peisaj familiar, că există posibilitatea ca ele două să găsească locuri comune. Cu dumnealui e cu totul altceva. Ştiți, noi doi suntem buni prieteni.

— Am fost informată.

— Desigur, poate că uneori au existat mici neînțelegeri, dar chiar şi într-o căsătorie fericită uneori apele se tulbură. Nu credeți?

Chestiunea scăpând din sfera interesului Minervei, o lăsă să continue fără să răspundă.

— Da, mă pot mândri cu acest privilegiu: domnul maior Cristescu mi-a dăruit prietenia dumnealui. De aceea îmi permit să-i solicit bunăvoința ori de câte ori am necazuri.

Minerva o urmărea cu mâinile sub bărbie şi o expresie inconfundabilă: „Ce frumos ştii să-ți reciți matale numărul!" Recapitulă în gând toate dosarele în care Melania evoluase cu grație, iar Cristescu — nervos, exasperat, cu ulcerul trezit, în hazul galeriei colegilor: afacerea de la muzeul Chiusbaian, al Fecioarei de aur, al tablourilor lui Goya şi Rembrandt, al dobitoacelor negre...

— Şi de astă dată, explică Melania, am apelat la dumnealui dar fiind foarte ocupat, m-a trimis la dumneavoastră. Completă de parcă Minerva ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare: Trebuie să ştiți că am venit aici cu toată încrederea. Domnul maior Cristescu nu m-ar fi recomandat oricui.

— Sper să nu fiți dezamăgită, declară pe un ton din care se putea înțelege orice.

— Oh! exclamă Melania. Şi eu, din tot sufletul. Îi spuneam deci şi lui Mirciulică: „dragul meu, n-avea nici o grijă, suntem pe mâini bune".

— Cine-i Mirciulică? se interesă Minerva deşi cunoştea foarte bine personajul: antecedente, origine, sex, regn.

Melania îi adresă o privire atât de uimită, de parcă Minerva i-ar fi mărturisit că n-a auzit în viața ei de Vlad Țepeş sau de Bulă.

— Nu v-a spus domnul Cristescu?! Mirciulică este cel mai bun prieten al meu. Pot afirma, consilierul meu intim.

— Aha! făcu Minerva punând volume în exclamație.

— Da, consilierul meu intim, ştiți, cum era Dimitrie Cantemir pentru Petru cel Mare. Presupun că ați băgat de seamă, toți oamenii mari au câte un sfătuitor de nădejde. Poate că şi eu sunt mare, deşi nu mi-a declarat-o încă nimeni în față. Dumneavoastră ce credeți?

— Ce să cred? se holbă Minerva.

Melania surise timid:

— Credeți oare că sunt mare?

Minerva avea simțul umorului, dar era hotărâtă să nu se lase sedusă. Şi, ciudat, deşi ea însăşi o „bizară", era circumspectă față de originalitățile altora. În plus, intuise în bătrână o cabotină de mare clasă pe care bufonada, exercitată cu sârg şi talent ani de zile, venea turnată, ca o a doua piele. Replică uscat, fără să zâmbească:

— Las pe seama istoriei să vă judece şi să decidă. Şi acum, fiți amabilă şi treceți la obiectul vizitei. Pentru a evita escalele inutile, precizez că am luat cunoştință de reclamația privitoare la dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

Brusc ochii bătrânei se umplură de lacrimi. „Cum naiba îi reuşeşte trucul? se întrebă Minerva, care cândva încercase, aşa, ca performanță, ca exercițiu, să izbutească un plâns din senin, dar nici măcar perspectiva de a locui împreună cu mătuşa Caliopi nu constituise un stimulent.

— Trebuie să ştiți...

Glasul bătrânei trăda efortul — „sunt lucruri dureroase, abia pot să vorbesc" — nuanțele avertizau interlocutorul că urmează o poveste lungă, cu vaste trimiteri în trecut.

— Trebuie să ştiți, reluă Melania, că noi cei din neamul Stratulat — e numele meu de domnişoară, explică grațios — avem un puternic spirit de familie. Aceasta spre deosebire de soțul meu, colonelul Lupu, pentru care rudele cele mai apropiate erau caii. Mă gândesc de multe

ori că astăzi, dat fiind că nu mai există cavalerie, s-ar fi simțit dureros de singur.

Pe sub masa de lucru, piciorul Minervei începuse sârba. Deocamdată însă o lăsa să se desfăşoare...

— V-am explicat toate acestea ca să înțelegeți de ce m-am simțit atât de afectată când am aflat ce s-a întâmplat cu bietul meu unchi.

Minerva consultă discret hârtiile din dosar. Observă alb:

— Presupun că ați fost foarte legată de dr. Conțescu. Sentimente atât de puternice generează, în general, amintirile legate de persoane şi evenimente ținând de epoca copilăriei.

Melania păru extaziată de atâta subtilă intuiție şi bătu din palme:

— Extraordinar! Chiar aşa s-a şi întâmplat.

— O păpuşă frumoasă, continuă Minerva să bată câmpii, pe care o primim la opt ani din partea unei rude, ne impresionează, se imprimă afectiv mai profund decât întreținerea, să zicem, acordată ulterior pe toată perioada şcolarizării.

— Câtă dreptate aveți! se minună Melania.

— Cam aşa, presupun, s-au întâmplat lucrurile şi cu dumneavoastră. Doctorul Conțescu a ştiut să vă apropie, a fost afectuos, un moş de poveste, cu o desagă totdeauna plină.

Melania o privi circumspectă pe sub gene. „Atenție, draga mea... Doamna aceasta te atrage tiptil-tiptil, pe o pantă extrem de lină, pentru ca după aceea să-ți dea brânci, trecând la ofensivă.” Suspină.

— Aşa îmi închipui că ar fi fost..

— Cum adică, „ar fi fost”?

— Ştiți, doamnă Minerva... Permiteți-mi să vă numesc astfel, căci vă simt atât de aproape...

— Vă cred. Totdeauna, mai ales în acest birou, am declanşat sentimente spontane şi irezistibile.

— Voiam să vă spun că de fapt eu nu sunt atât de bătrână încât să-l fi apucat pe bietul meu unchi în viață... .

„Aha! înregistră satisfăcută Minerva începem să renunțăm un pic la circ...”

— ...şi mă surprinde, continuă Melania vag ofuscată, că v-am făcut această impresie deoarece eu, în general, par mult mai tânără decât sunt în realitate. Am doar şaizeci şi patru de ani şi opt luni jumătate şi chiar domnul Panțâru, o persoană foarte politicoasă care vinde borş şi hamsteri, cunoaşteți desigur animalele acelea mici şi drăgălaşe, dar teribil de misterioase... Imaginați-vă, cel pe care mi l-a dăruit (îl cheamă Costache) s-a ascuns vreme de două zile şi abia l-am găsit. „ N-o să ghiciți niciodată unde s-a ascuns! Izbucni, triumfătoare: În solniță! Pierzând şirul frazei, o luă de la cap: Deci, domnul Panțâru — dacă vă interesează, lucrează în Piața de animale — m-a cerut săptămâna trecută pentru a cincea oară în căsătorie. Mi-a spus pe un ton foarte hotărât, ceea ce eu apreciez enorm la un bărbat: „Tovarăşa Melania! Eşti femeia care-mi trebuie! Hai să batem palma! Îți fac conciul, întocmim bordeiul!” Nu cunoşteam tocmai bine expresiile, dar mi le-a explicat sectoristul nostru când n-a mai putut să mă ocolească. Presupun că are o soție foarte geloasă, căci de câte ori mă întâlneşte, o ia la goană, fără să mă salute.

„Îhî! înțelese Minerva. Iar intră elefanții în arenă!”

Sub masă, sârba picioarelor progresase, înregistrând, ar fi socotit locotenentul Dobrescu, un ritm îngrijorător. Minerva, încredințată că ştie deja suficient despre bătrână — şi se înşela — o opri cu un gest scurt:

— Ce apreciez la dumneavoastră este faptul că vă exprimați clar şi mai ales concis.

Melania schiță o reverență:

— Vă mulțumesc. Exact aceeaşi remarcă a făcut-o şi domnul maior Cristescu. Mi-am închipuit că-i o simplă amabilitate —dumnealui este un autentic gentilom şi de câte ori îl văd parcă mă surprinde că-i lipsesc peruca şi manşetele de dantelă —, dar când două persoane afirmă acelaşi lucru, înseamnă că o fac cu miez, că ştiu ce vorbesc.

— Ca să punem punctul pe i, interveni nerăbdătoare Minerva, dumneavoastră jeliți acum — aveți grijă doar să nu vă afectați sănătatea — statuia unui personaj care a murit cu circa jumătate de secol înainte de a vă naşte.

— Doamne! Dar mi-am închipuit că v-am explicat desluşit cât de puternic este spiritul nostru de familie.

— L'esprit de famille! exclamă Minerva. Da! Nu sunteți primul caz şi e firesc ca acest ăăă... patriotism de clan să rodească necontenit, peste veacuri, în inimile şi cugetele rudelor.

Melania se strânse în fotoliu:

— Nu sunt tocmai sigură că ştiu ce vreți să spuneți.

Minerva deschise din nou dosarul. Îşi puse ostentativ o pereche de ochelari. N-avea nevoie de ei, lentilele n-aveau dioptrii, dar observase că îi dau un aer mai „autoritar".

„Samurai nu-i ajungea, comentase locotenentul Dobrescu. Aspiră acum la titlul de Kamikaze..."

„Ăla parcă era avion", observase căpitanul Macri.

„Da! Dar ce avion!"

„Cu voluntari fanatici..."

„Dar ce fanatici! Întreabă-i pe octogenarii de peste gârlă care au supraviețuit războiului..."

Minerva consultă câteva date şi începu să vorbească pe un ton didactic:

— Când prietenul nostru comun, maiorul Cristescu, mi-a adus la cunoştință că inima dumneavoastră simțitoare se află în bernă, plângând la soclul unui unchi drag căruia i-au dispărut capul şi două treimi din bust, am cerat informații de la Consiliul popular Piatra Neamț, locul naşterii dumneavoastră şi al doctorului Conțescu. Melania zâmbi recunoscătoare printre lacrimi:

— Sunt atât de emoționată... Nici nu-mi închipuiam că sunt o femeie căreia să i se acorde atâta atenție. O persoană ca dumneavoastră să se ocupe de mine... O, nu! Este într-adevăr prea mult! Abia aştept să-i spun şi lui Mirciulică, deşi un gest atât de gingaş ar putea să-l impresioneze peste măsură.

— Mă ascultați o clipă? Din fericire, arhivele din Piatra Neamț n-au avut de suferit de pe urma războiului, sunt intacte şi într-o ordine perfectă. Făcu o pauză cântărindu-şi suspensul: Nu există nici un act,

document, sau înscris neoficial care să ateste legătura dumneavoastră de rudenie cu doctorul Conțescu.

— Vă înşelați, vă rog să mă credeți... Bunica mea, Sultana Stratulat, avea un văr prin alianță care s-a căsătorit cu Oltea Vişan, sora fratelui vitreg al mamei doctorului Conțescu, soacra...

— ... lui Sinan Paşa, o întrerupse brutal Minerva, cumnată cu Winettou şi naşa lui Mussolini!

Îşi scoase ochelarii şi se ridică, aplecându-se peste masă.

— Ce ascunde toată salata asta, doamnă? De ce vă interesează soarta statuii? Ce urmăriți?

Bătrâna se dădu înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă de o lovitură. Plângea ca de obicei, cu obraz necrispat. Doar lacrimi care alunecau, mărgăritare transparente, pe un obraz de fetiță ofilită. Scânci ca un copil:

— Nu sunt obişnuită să mi se vorbească pe tonul acesta... Vreau la domnul maior Cristescu... Mă pun sub protecția dumnealui...

Minerva respiră adânc. Se simțea nemulțumită. „N-am ştiut cum s-o iau... Hm! Încep să-l înțeleg pe Cristescu..."

— Pot să mă retrag? întrebă bătrâna ridicându-se.

— Da... O maşină vă va conduce acasă.

Melania, mereu cu ochii umezi, declară plină de demnitate:

— Mulțumesc, dar nu obişnuiesc să primesc servicii amabile din partea persoanelor care nu mă iubesc.

Minerva rămase încremenită, ca în peliculele de final de film: Stop cadru!

CAPITOLUL 5

Doctorul Gogu Manoliu era un bărbat pe care oamenii, de regulă, îl simpatizau de la prima vedere, iar pacienții îl adorau. Jovial, tonic, armonios şi, pe undeva, paradoxal amestec de scepticism — de fapt, mai mult o intuitivă şi excepțională cunoaştere a naturii umane — cu

un optimism robust, iubea viața sub toate aspectele ei şi poate că în aceasta rezida esențiala şi cea mai seducătoare calitate a sa.

În tinerețe, după un răsunător eşec sentimental, care avea să-l marcheze pentru mulți ani, îşi închipuise că nu va mai iubi niciodată. Nu dăduse sentințe, „toate femeile sunt la fel”, dar condusese că nu are ursită şi vocație de amant. „Degeaba, afirma, nu iubim creierul, personalitatea, capacitatea individului. Astea pot să-ți dea satisfacții uriaşe, dar inima e o pițipoancă neserioasă. Câți trubaduri a avut Madame Curie? Din ăia cu chitară, ochi alunecoşi şi zâmbet păgân? Zexe! Numărați-i pe ai Gretei Garbo sau ai fascinantei Marilyn Monroe! Înmulțiți cu un milion numărul centimetrilor din jurul feselor, şi poate veți obține o cifră aproximativă.”

Când o întâlnise pe Mara, nu-şi revizuise opiniile. Acestea erau imuabile şi tot atât de definitive ca şi piramidele egiptene. Îşi spusese doar că înțelepciunea e fulg de păpădie. De ajuns cea mai mică adiere de vânt, pentru ca aceasta să te abandoneze pierind irecuperabilă în zări necunoscute.

Avea douăzeci şi opt de ani, era chirurg şi îndrăgostit, atât cât poate fi de îndrăgostit un bărbat, când Vasilena, juristă abia ieşită de pe băncile facultății, îi declarase cu o franchețe ai cărei parametri exacți avea să-i aprecieze mai târziu:

— Gogule! Țin la tine, dar îmi dau seama că nu te iubesc.

Depuseseră actele la sfat, peste trei zile urma să aibă loc nunta; familiile cuscre, de acord cu această căsătorie, achiziționaseră un apartament, îl mobilaseră, restaurantul fusese închiriat, invitațiile expediate, rochia de mireasă, nufăr de dantelă şi muselină, atârna pe umeraş.

În momentele cheie, Gogu nu era un inspirat al replicii.

— Ai căpiat?

— Poate. Dar ştiu că nu te iubesc.

— Cum naiba ți-ai dat seama?

Vasilena răspunsese cu naturalețe:

— M-am văzut ieri cu Daniel...

Manoliu se înverzise. Daniel era un tânăr actor, stagiar la Teatrul de stat din Ploieşti.

— Dacă o fi şi clăpăugul ăla vreun Adonis!... Se uită câş, are picioare de cangur, o ureche mai sus şi alta mai jos...

— ... şi buricul deplasat. Ai dreptate, Gogule, dar când l-am văzut, inima a început să-mi bată şi am simţit aşa, ca o căldură, sub ceea ce cred că tu numeşti stern.

Argumente imbatabile, dinaintea cărora doctorul Manoliu se înclinase. Nici n-avea altceva ce să facă... Singurul din familiile reunite în consternare care apreciase corect situaţia fusese tatăl lui Gogu.

„A dracului muiere! Ştiu că are oleacă de îndrăzneală."

Cert este că Vasilena avusese dreptate. Era căsătorită de douăzeci de ani cu Daniel şi toată lumea căzuse până la urmă de acord că are o căsnicie fericită.

Uneori, în clipe de meditaţie, Manoliu îşi zicea că Mara, cu retuşurile respective, semăna cu Vasilena. Acelaşi aer accentuat exotic, aceeaşi siluetă discret sexy, aceleaşi culori.

„Cred că de fapt toată viaţa iubim una şi aceeaşi femeie. Sau cel puţin o căutăm."

Observase nu o dată că oamenii divorţaţi sau văduvi, când se recăsătoresc, îşi aleg o parteneră ale cărei date, tipologie sunt identice sau foarte asemănătoare cu cele ale primei soţii. De exemplu taicăsău, văduv de zece ani, se recăsătorise cu o femeie „atât de identică şi la fel" din toate punctele de vedere cu mama lui Gogu, încât mutându-se în casă, nu schimbase nici măcar poziţia unui bibelou. Aceeaşi statură, aceleaşi gusturi, aceeaşi mentalitate.

Uite, chiar şi Candian! Liana, cu douăzeci şi trei de ani mai tânără decât el, era exact genul Claudiei, marea dragoste a lui Dinu din anii facultăţii. Un diafan bibelou blond, cu minte de scatiu (Gogu nu cunoştea femininul respectivei păsări).

În realitate, acceptase plictisit invitaţia din astă-seară. În ultima vreme, Dinu era preocupat, mohorât, chipul căpătând nuanţele saturniene ale marelui necăjit. Liana ciripea inepţii, Emilia făcea muşchi la

mâna dreaptă trăgându-şi fermoarul de la fustă dinaintea oricărei perechi de pantaloni, iar Voicu perora indignat. O stare naturală. Era patologic indignat, revoltat, supărat! Pe oameni, societatea de tramvaie, microbiştii fotbalului, pe Dumnezeu. Asta-i făcea bine la glande.

Toți plicticoşi, neinteresanți sau de-a dreptul enervanți.

Da, dar venea şi Mara!

Doctorul Manoliu oftă adânc şi începu să se îmbrace.

Îi deschise Marta Bădescu, „guvernanta" lui Codruț, şi-l pofti să intre în living.

— Acasă boierii? întrebă inutil Manoliu.

O simpatiza fără vreun motiv anume, aşa cum, iarăşi nejustificat, îi detesta pe alții. Îi aprecia distincția şi eleganța discrete şi oferite într-un ambalaj special: „Fac astăzi oficii de slugă, îmi cunosc îndatoririle şi limitele, dar rămân eu!"

Codruț — patru ani, răzgâiat, un frumuşel fragil cu păr de castană şi ochi de îngeraş — i se încurca printre picioare.

— Ce faci, măi piciule?

Băiețelul, care avea orice îşi poate dori un copil pe lume de la ciocolată, portocale şi toată colecția de animale Walt Disney până la trenuleț electric al cărui itinerar ocupa un spațiu de 2/3 metri, dar îi lipseau tandrețea şi atenția susținută a părinților, îşi ridică obrăjorul palid. Răspunse cu multă politețe:

— Mulțumesc, bine, domnule Manoliu. Se uită la Marta Bădescu — „am fost O.K.?" — apoi se agăță de mâneca medicului: Vrei să te joci cu mine?

Marta Bădescu interveni prompt:

— Mais voyons, mon petit! Domnul a venit astă-seară la părinții tăi! Este oaspetele lor.

Copilul făcu ochii mari:

— Şi?

— La tine vine în vizită altă dată... Te va anunța în orice caz.

— Mă anunțați? se interesă Codruț.

— Da' bineînțeles, zâmbi Manoliu.

— Atunci... Atunci... Veniți alaltăieri.

Bătrâna zâmbi şi luă băieţelul de mână.

— Îi place cuvântul alaltăieri... Ne scuzați, bună seara.

În living, spre surprinderea lui Gogu, nu se afla decât Voicu Dumitriu.

— Ce faci, măi Ciocolată?

Tenul oacheş cu nuanțe aurii generaseră porecla. O preluaseră şi colegii de serviciu.

— Colosal!

Sorbi dintr-un pahar şi se ridică îndreptându-se spre bar, ca un obişnuit al casei.

— Cu ce te trotilezi?

Manoliu se lăsă într-un fotoliu:

— Dă-mi o vodcă!

— Tropicală?

— Țț! Virgină.

Nu-i plăceau mixturile: cu pepsi — oroare! Miroase a D.D.T. sau, în cel mai bun caz, a pastă de dinți Optima; cu suc de roşii —borş, cu diverse jusuri exotice — compot ratat.

Îi urmărea mişcările zâmbind. De fapt, Voicu Dumitriu nu înceta să-l amuze. Vioiciunea, gălăgiosul care-l caracteriza, neliniştea de țânțar, starea de nemulțumire cronică făceau din Ciocolată un personaj de comedie italiană. Verbele practicate: a cârti, a nega, a contrazice. Rămânea însă simpatic, permanenta lui scandalizare având ceva înviorător şi tineresc. Probabil, îşi spunea Manoliu, pentru că în sinea lui nu-i un posac, un hepatic trist şi pesimist, unul din ăla care şi pe soare strălucitor îşi ia umbrela cu el, ci pentru că — poate vocație de explorator — îi place să caute spini în mămăligă.

Acum, după atitudine şi cuta adâncită între sprâncenele mefistofelice, îl simțea gata să explodeze. Ridică paharul:

— Cin-cin! Unde-s ceilalți?

Ciocolată ridică din umeri iritat:

— Doamna are migrenă, stă în budoar pe întuneric cu comprese de apă de trandafiri, Dinu-i în birou, într-un colocviu cu frumoasa Emilia.

— Mara?

— O ține de mână pe Liana. Probabil îi ghicește în palmă.

Începu să se plimbe prin încăpere. Nervos, cu pași mari și mâinile adânc înfipte în buzunarele sacoului, Gogu Manoliu se aștepta din clipă în clipă să pocnească stofa.

— Zi, tată! Ce te supără? Ia dă tu drumul unei filipice suculente și argumentate.

Ciocolată se opri în fața lui.

— Știi ce nu suport eu, domnule?

— Nu încerc să ghicesc, surise Manoliu, de vreme ce abia aștepți să mi-o comunici. Deși aș fi mai curios să știu ce suporți.

— Pe tine în orice caz nu, mai ales că te chinuie ideea că oi fi vreun spiritual. Domnule, nu suport lipsa de comportare civilizată. Am să le-o trântesc în față, fără jenă.

— Nu mă îndoiesc. Despre cine-i vorba?

Voicu Dumitriu făcu un semn spre celelalte încăperi.

— Ce-s manierele astea? Mă chemi, insiști să vin, și pe urmă mă lași să aștept ca un caraghios?! Ți-e rău, contramandează sindrofia! Ai discuții culte și personale, unde terții sunt în plus, pune mâna pe telefon și dă-mi verde să mă gândesc la propășire în altă mahala!

— Prea te formalizezi, mon cher. În fond, ești amic de-al casei, nu trebuie să te trateze la fel de strict ca pe un musafir. Or fi având probleme.

Ciocolată își relua itinerarul agitat.

— Știi ceva, mă doare capul de-ale mele... E sâmbătă seara, una singură pe săptămână, și vreau să mă amuz. Din cauza lor, am ratat meciul de baschet România-Belgia, de la Floreasca, o întâlnire epocală, nu m-am dus la Vasileşti, unde-i bâlci mare: douăzeci și cinci de ani de la căsătorie.

Manoliu își privi ostentativ ceasul.

— E devreme, abia șapte. De ce nu pleci? Te scuz eu...

Ciocolată îi azvârli o privire neagră. Mormăi îmbufnat:

— Ce să mă mai duc acum, după ce mi-au stricat dispoziția!

— Atunci, rămâi, râse Manoliu.

Ciocolată mai făcu câțiva paşi. Sorbi din pahar. Părea căzut pe gânduri. Dintr-odată, trupul îi zvâcni şi Manoliu avu imaginea concretă a curentului electric care-l traversase. Nu se sperie. Ideile neaşteptate aveau totdeauna acelaşi efect fizic asupra lui Voicu. Părea vârât în priză.

— Ascultă, am observat o chestie...! Da... Asta trebuie să fie!

Manoliu îl îmbie cu o ironie blândă:

— Ia spune tu, fiule, ce ai observat?

— De trei zile, aici a intervenit o schimbare radicală. Atmosferă, climat, inventar viu şi mort. Totul! N-ai băgat de seamă?

„Mda, gândi Manoliu având în fața ochilor chipul descompus al lui Candian din ultima vreme. E ceva în ce spune zăpăcitul ăsta...”

— Uită-te la Dinu! Stă cu ochii zgâiți la tine, face eforturi să te înțeleagă, arată ca o fantomă. Liana-i absentă, cu gândurile la o mie de ani lumină de strada Dr. Conțescu, baba — Bădeasca — a prins o mutră clandestină, „ştiu eu ce ştiu!”, iar ăla micu' plânge că vrea pipi şi nu-l aude nimeni să-l ia de mână şi să-l conducă unde trebuie.

Manoliu rosti neutru:

— Ce deduci?

— Stai că n-am isprăvit! Emilia, pe care Dinu n-o înghite, e acum toată ziua aici, şi după expresie zici că i-a învins pe englezi la Austerlitz. Triumf din ăla cu drapele cât Empire State Building.

— Şi?

Ciocolată pocni din degete:

— N-am încă toți termenii ecuației, nu găsesc lianții, dar o chestie e certă. Balamucul a început din ziua când a dispărut statuia din parc.

Manoliu începu să râdă cu hohote:

— Eşti țâcnit de-a binelea. Ce legătură... Doamne sfinte! O simplă coincidență.

Ciocolată îi azvârli o privire de sinceră compătimire:

„Săracul de el!... Un tip cumsecade, s-o fi pricepând el acolo, la hapuri, dar naiv... naiv de tot...”

Tocmai se pregătea să i-o comunice, apucând doar să-l gratuleze, „eşti prost, făcut grămadă”, şi uşa de la dormitor se deschise.

Mara Varlam intră surâzând; un surâs care-i aparținea în exclusivitate, considera doctorul Manoliu. Cuminte, dulce, distinct, de o amabilitate ținând de însuşi fondul acestei femei, fără nimic convențional.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de stofă, amplă, cu o centură de antilopă violet. Se aşează cu naturalețe pe canapea. Sesiză ceva special în atmosferă şi îi cercetă mai atentă.

— Ce-i cu voi? V-ați certat?

— Ar fi ceva nou? râse Manoliu. Ăsta după ce isprăveşte mapamondul, se ia la harță cu propria lui umbră. Nu... Nu ne-am certat. Ce se aude dincolo?

— Liana a adormit.

— În fond, ce are?

— O indispoziție uşoară. O urmăreşte mereu coşmarul cu păsările.

Ciocolată izbucni iritat:

— Indispoziție uşoară! Mofturi de „n-am ce face şi cum să-mi mai omor timpul!”. Maică-mea trăgea şaişpe ore pe zi —slujbă şi copii cât să umpli o sală de cinema — şi n-a avut în viața ei indispoziții uşoare. Ia să tragă Liana în fabrică sau pe şantier, să vezi tu dacă o mai frecventează noaptea ciocârlii albastre. I-am spus-o şi în față! *

Voicu Dumitriu făcea parte dintre oamenii care-şi închipuie că poți afirma orice şi oricât de dezagreabil, cu condiția s-o spui creştinului în față. Lipsa fenomenului bârfă, care presupune obligatoriu clandestinitate, acel „l-a vorbit pe la spate”, conferea în mentalitatea lui Ciocolată dreptul de a spune tot ce-i trecea prin minte, justificând chiar şi grosolănia. O făcea în termeni periați —nu-i plăcea obscenul —, dar sensul afirmațiilor rămânea înțepenit la aceeaşi rubrică.

Mara îşi ridică o şuviță care-i alunecase pe frunte.

— Eşti aspru, Voicule. O cunosc pe Liana de când era mică. A avut totdeauna un sistem nervos fragil.

— Şi un safe plin. Singurul efort a constat în a-l deschide. Poate nici atât. Răsucea cheia ta'su, astăzi o face Dinu. Să nu-şi strice manichiura.

— După capul tău, râse Manoliu, toți locatarii spitalelor de psihiatrie sunt foşti şi actuali nababi.

— Inteligentule! Aplicam la caz.

Manoliu râse bine dispus:

— Eu, în locul ăstora, nu te-aş mai primi în casă. Ai o plăcere patologică de a servi răutăți.

— Realități! E o diferență. Spun adevărul şi atâta tot.

— Poate nu toată lumea e dispusă să-l asculte.

— Tu, în nici un caz. Cred că n-o să te mai frecventez.

— Va fi o grea lovitură pentru mine, dar cu vremea s-ar putea să-mi revin.

Mara interveni, împăciuitoare:

— Iar vă dondăniți! De câte ori vă înfierbântați, începe să-mi bată inima. Nu vă înțeleg deloc. În fond, țineți unul la celălalt şi, dacă trec câteva zile fără să vă vedeți, începeți să vă căutați.

Voicu îşi muşcă buzele abținându-se de la o replică usturătoare, apropo de hipersensibilitate. Mara era însă poate singura persoană care-i impunea. O respecta sincer, n-avea nimic să-i reproşeze, ar fi fost incapabil să-şi imagineze o singură faptă reprobabilă în viața ei, a cărei evocare ar fi făcut-o să roşească.

— Şi zi aşa, Ciocolată, continuă să se amuze Manoliu. Ai de gând să mă părăseşti. Fredonă: „Vreau să plec din viața ta / Cu tine nu pot să mai...”

Mara se uită la el cu reproş:

— De ce-l zgândări?

— Îi e ciudă! interveni Ciocolată. Tocmai îi demonstram că-i un cap pătrat..

Îl întrerupse un glas din care irupea veselia:

— Cine-i cap pătrat?

Emilia, într-o rochie de tafta verde Nil, se oprise în prag lăsându-se admirată.

— Nen'tu ăsta! răspunse Ciocolată. Noroc că nu se plictiseşte. Mai are fraţi şi — apăsă — surate.

Emilia, piele de crocodil la orice fel de aluzii care n-o avantajau, se aşează râzând pe braţul fotoliului lui Manoliu. Îi lipi capul de pieptul ei.

— Nu fi necăjit, micule. Voicu e un rău, nu ştii? Vrei să-l batem? Hai să-l batem.

Manoliu îşi feri capul. Era genul de giugiuleli care-i încreţea pielea.

— Sunt gata să discut chestiunea, dar îmi trebuie condiţii. Prezenţa ta fascinantă mă tulbură... Ai un loc pe canapea.

„Toată lumea amabilă azi", îşi zise Mara. Era obişnuită cu sarcasmele doctorului, cu observaţiile răutăcioase ale lui Ciocolată, cu dulcegăriile de gust îndoielnic ale Emiliei, cu echilibrul precar al căsniciei Candian. Dar azi, parcă toate căpătau relief, culori mai stridente, accente dure. Conchise:

„Se întâmplă totuşi ceva..."

— Mai stau cinci minute şi plec, spuse Emilia.

Manoliu întrebă cu tâlc:

— Ceva... interesant?

— Superb! chicoti Emilia. Nu spun nimic, nu vreau să fiţi invidioşi... Dinule! strigă spre birou. Ai găsit...? Taxiurile astea sunt o calamitate, mai ales sâmbătă seara.

Tăcură toţi, rămaşi dintr-odată fără grai. Figura doctorului Candian, pământie, crispată, cu privirea specifică a individului care nu mai vede, nu mai găseşte în jur, imediat în jur sau în întregul univers, nici un punct fix, era de nerecunoscut. Mara, cea mai emotivă, simţi o dureroasă strângere de inimă şi până şi Ciocolată, pus pe zarvă din pricina primirii pe care o califica drept inadmisibilă, rămase încremenit, cu gura uşor întredeschisă.

Manoliu se ridică îngrijorat. Îl neliniştea în special culoarea obrazului, „de cardiac".

— Ţi-e rău?

— N-am nimic, răspunse sec Candian. Se adresă Emiliei: În zece minute vine de la Romană taxiul 15 B-916.

— Mersi, scumpule! Mă duc s-o sărut pe Liana. Mara rosti blând:

— Las-o. Abia a adormit.

Se aşternu tăcerea O tăcere sinistră.

Mara îşi frânse fără zgomot degetele. Exagerat de sensibilă, resimţea cel mai acut atmosfera încordată.

„Uite situaţii când orice ai spune, sună deplasat... Nu ştii nici măcar cum să procedezi...”

Manoliu şi-ar fi aprins o ţigară, dar parcă îi era teamă şi jenă de declicul brichetei.

„În locul lui Dinu, mi-aş evacua musafirii în bloc. Vrea să fie singur... Trăieşte un moment acut. Foarte acut, pentru că îşi închipuie, sau chiar aşa e, că nimeni nu-l poate ajuta. Cea mai gravă, insuportabilă formă de singurătate...”

Emilia încremenise cu un zâmbet stereotip, dar ochii îi străluceau de satisfacţie.

„Aşa, domnule doctor! Am venit şi eu la zar. Făceai pe seniorul cu mine...”

Ciocolată fu primul care nu mai rezistă. Ţâşni din fotoliu ca un şrapnel:

— Ce-i asta? Parastas? Şedinţă de spiritism? Explicaţi-mi şi mie despre ce e vorba, barem să colaborez?

De afară, se auziră frânele unei maşini. Candian se apropie de fereastră.

— A venit taxiul, Emilia! Te conduc.

În urma lor, se ridică doctorul Manoliu. Îşi lăsase ţigările în servieta din vestibul. Auzi paşii Emiliei şi ai lui Candian coborând treptele, apoi glasurile:

— Să fim înţeleşi, Dinule. Marfa veche, nu ce ai tu la CEC! Şi fără trucuri. Amicul meu nu ştie de glumă.

— Bestie...

Doctorul Manoliu se întoarse gânditor în living.

„E mult mai complicat decât îmi închipuiam.”

*

La ora opt dimineața, Minerva îl chemă în birou pe căpitanul Macri.

— Ce mai faci?

Macri, deşi cel mai puțin „speriat” de originalitățile Minervei şi apreciindu-le cu umor, rămase totuşi cam deconcertat. Întrebarea sunase de parcă nu s-ar fi întâlnit de cel puțin câteva luni. Se despărțiseră doar de douăsprezece ore.

— Bine, zâmbi, mulțumesc.

Dobrescu, palid şi slăbit încă, urmărea scena cu atenție. Începutul promitea.

— Am auzit că ți-ai luat trenuleț electric. Câte gări are?

— Unsprezece!

— Şi semafoare?

— Douăzeci şi opt, la toate intersecțiile. Continuă fericit: Adăugați şase viaducte, cinci tuneluri, trei locomotive, patruzeci de vagoane pentru călători şi marfare, două gări, cantoane...

— Personal?

— Păi vreo douăzeci. Şefi de gară, acari...

Ochii Minervei străluceau.

— Ai şi casă de bilete?

— Bineînțeles. Funcționara e blondă şi seamănă cu Faye Dunaway.

— Straşnic! Îşi frecă palmele: Să mă chemi şi pe mine într-o zi. Tu l-ai văzut, Dobrescule?

— Nu, făcu locotenentul.

— Mergem împreună. Vreau să te documentezi. Am o problemă pentru tine. Admițând că eşti şef de gară la Bârlad...

Dobrescu se clătină pe scaun. Nu fusese în viața lui în stare să rezolve problemele acelea absolut absurde de aritmetică gen: un tren pleacă la ora 11 din Chitila cu o viteză de 200 de km pe oră, în timp ce altul pleacă de la Honolulu la ora 19 cu o viteză de 1.000 de km... La ce oră se întâlnesc în Parcul Libertății...?

— Adică, se răzgândi Minerva, discutăm pe drum. Acum mă grăbesc. Uite, Macri, care-i chestiunea. Este ora opt şi un sfert. La ora două te aştept cu raportul.

— Despre ce-i vorba?

— Te duci la dispeceratul Serviciului taximetre-furgonet. Deci 054, nu 053.

— Bineînțeles.

— Îi oferi şoricuței din spatele biroului o floare şi un zâmbet —am auzit că ai succes „il grande Cassanova, Chitila — crai de la cită" — şi ceri să-ți dea relații asupra tuturor transporturilor de obiecte mai speciale din ultimele trei zile.

— Ce înțelegeți prin obiecte mai speciale?

— Trebuie să ghiceşti că nu mă gândesc la un dinozaur. Lucrăm la dosarul statuii, nu? Deci mă refer la soclul statuii, bustul neridicând probleme de transport. Ditamai pietroiul presupune însă o furgonetă, nu-l poți plimba într-un Trabant. Iei declarații de la toți şoferii, indiferent de tură, care au lucrat în ultimele trei zile. Te-ai dus?

— Mă duc, surise Macri. Există o problemă...

— Care?

— S-ar fi putut ca indivizii să fi dispus de o furgonetă particulară.

Minerva îşi săltă nasul:

— Ia ascultă, Macri, câți dintre amicii, neamurile, cunoştințele sau vecinii tăi, cetățeni cumsecade şi sindicalişti, au în inventar motorizate din astea?

— Nu ştiu cum stau cu cotizațiile băieții din sectoarele respective...

— Care ar fi ăia? îl întrerupse Minerva nerăbdătoare.

— Păi piețarii şi dricarii.

Fără să vrea, Dobrescu începu să râdă. Minerva se amuză şi ea. Macri, încurajat, îşi dezvoltă ideea:

— E normal ca bussinessmenii respectivi să aibă câte un camionaş. Nu cari marfa la Bucureşti în cinci sacoşe de un leu. Ăilalți, sectorul „te-am condus cu şapca-n mână", idem. Zâmbi:

Acum câțiva ani, aveam nişte vecini, soț şi soție. Tipul, boss în industria sicrielor, ținea o prăvălie pe lângă Sfânta Vineri. Iarna era anotimpul lor iubit. Se rugau cerului de o epidemie de gripă sau virozã... „Dacă ne dă Dumnezeu un sezon bun, ofta nevastă-sa privind spre stele, mă aranjez de o haină de vulpi...”

Minerva sări de pe scaun întrerupându-l:

— Stai! Mi-ai dat o idee! Soclul putea fi într-adevăr transportat prin diferite aranjamente şi într-o maşină de la Pompele funebre. Acum ce mai stai?

Macri zâmbi:

— Mai există o posibilitate: ca respectiva furgonetă să nu fie din Bucureşti. Să fi fost angajată în provincie...

— Ştii ceva? se enervă Minerva. Avem şi aşa destule probleme, se vor mai ivi şi altele, aşa că nu-ți mai scormoni fantezia născocind tu excedentele. Salve et i!

*

De câteva zile, doamna Marta Bădescu se simțea prost dispusă şi mai ales neliniştită. Inima mereu strânsă, cârcelul din stomac, visele urâte o avertizau parcă asupra unei primejdii iminente.

Se ducea fără chef la familia Candian — unde, după cum i se confesa aceleiaşi prietene, Valentina — atmosfera devenise insuportabilă.

— Doamna stă tot timpul retrasă în iatac, domnul e taciturn şi cadaveric, le simți nervii vibrând în vârful degetelor, la suprafața pielii.

— Nu văd în ce măsură te afectează pe tine situația, se mirase Valentina. Nu te-ai ataşat de ei, n-ai ajuns nici o clipă să faci parte din familie aşa cum se întâmplă adeseori, n-ai fost în confidențele doamnei, nu te-au invitat să stai cu ei la masă. Ți-ai îndeplinit obligațiile ca o funcționară care se află în relații stricte de serviciu cu şefii ei.

— Până şi băiețelul a devenit excesiv de nervos! E recalcitrant, plânge din orice. Nu mă mai pot înțelege cu el.

— Dacă maică-sii nu-i pasă...

Marta Bădescu nu se simțea însă mulțumită.

— M-am ataşat de copil. D'ailleurs, le môme est délicieux. Am încercat să vorbesc cu doamna Candian, sugerându-i că ar fi recomandabil ca, pentru o săptămână, două, să trimită băieţelul la bunici.

— Şi?

Marta Bădescu imită tonul înţepat al Lianei:

— „Stimată doamnă, aş prefera să nu vă amestecaţi în chestiuni care nu vă privesc. Asupra situaţiei lui Codruţ decidem numai eu şi soţul meu.” Şi-a închipuit că m-a dat gata! Merita să vezi cu ce aere!

O neliniştea şi Bebe. Spre surprinderea ei, obişnuită cu absenţe care durau uneori săptămâni, după două zile o vizitase din nou. De astă dată, cu o mică valiză de voiaj: o pijama, schimburi, peria de dinţi.

— Poţi să mă găzduieşti pentru câteva zile?

Marta Bădescu se simţea uluită. Imediat după ce terminase liceul, Bebe reclamase locuinţă separată. Îi găsise o garsonieră pe Vasile Conta şi de atunci — trecuseră optsprezece ani — nu mai dormiseră o singură noapte sub acelaşi acoperiş.

— Ce s-a întâmplat?

— Plictiseli! răspunse nazal. S-a spart o conductă pe stradă şi nu mai avem apă. Povestea s-ar putea să dureze.

Îl instalase în camera din faţă, dar deşi îl menaja, evitând discuţiile care puteau lua o turnură neplăcută, îşi manifestă unele nedumeriri.

— Vei sta cât vei crede de cuviinţă şi, desigur, îmi face plăcere. Te credeam însă la Buftea. Spuneai că eşti supraaglomerat.

Bădescu săltă sâcâit din umeri:

— Au intervenit neînţelegeri în legătură cu scenariul. Regizorul a operat pe text, scenaristul nu este de acord şi deocamdată se dispută... Eh, rosti cu dispreţ, imbecili! Diagnosticul: nonvaloare şi impostură.

Marta Bădescu îl privi scrutător. Ştia când fecioru-său minte — deşi, mai corect, Bebe se automistifica —, detecta cu precizie inexactităţile gogonate.

— Înţelesesem de la tine că, în sfârşit, colaborezi la scenariu, că ai o contribuţie importantă.

Bebe emise suveran:

— Îmi cruț nervii!

Marta Bădescu rămase circumspectă. N-avea posibilități de investigație la Buftea, în schimb putea să se informeze asupra situației din strada Vasile Conta. Chiar a doua zi, plecând de la familia Candian, trecuse pe la locuința lui Bebe şi o trăsese de limbă pe îngrijitoarea blocului. Aceasta o privise nedumerită:

— Apă? Cum să n-avem apă, coniță? Cât Bistrița... Numa' ce am schimbat instalația anul trecut.

Deşi din ce în ce mai îngrijorată, Marta Bădescu nu comentase nimic cu Bebe. Îi era teamă să nu-l alunge şi, pentru moment, prefera un statu-quo. Nu putea face mare lucru, dar cel puțin îl avea sub ochi.

Ieri, intervenise încă un incident ciudat. „Sau, poate, încerca să-şi adoarmă temerile, am început să cad în exces, în grav, să interpretez totul...” Trebăluind prin mica bucătărie, constatase că lipseşte cheia de la pivniță. De ani de zile atârna de butonul sertarului superior al bufetului.

— Ai luat tu yala de la boxă?

Bebe, întins pe canapea, citea ziarul. I se păruse ei sau, într-adevăr, mâna se încleştase pe marginea paginii, făcând hârtia să scrâşnească?

— Ce idee! Nu zău, mamă, devii curioasă! Ce naiba era să caut în boxă? Cine ştie pe unde ai rătăcit-o...

Stinsese lumina la ora unu. Acele fosforescente ale ceasului de pe noptieră arătau două fără zece, dar bătrâna încă nu reuşise să adoarmă.

În odaia alăturată, telefonul emise un singur tril. Glasul vătuit al lui Bebe se auzea greu. Din pricina încordării, începu s-o doară trupul.

Sări din pat şi îşi lipi urechea de uşă. Reuşi să surprindă frânturi de frază:

— Da... E O.K.... Nu... Prea întârziem... imprudent... pe mâna ta...

Marta Bădescu nu închise ochii toată noaptea.

CAPITOLUL 6

Maiorul de miliție Cristescu se trezi cu convingerea că va avea o zi bună. Dimineața era strălucitoare, cu înălțimi azurii sidefate, ploaia din ajun primenise aerul, frunzele iederei îşi recăpătaseră verdele smaraldul, cățărându-se, invazie de şopârle, pe zidul blocului, păsărelele — vrăbii, rândunici, porumbei, ba i se păru că desluşeşte chiar şi viers de ciocârlie — se aflau în plin festival. În timp ce se rădea în baie, se trezi fluierând şi ascultă cu îngăduință melodiile interpretate la „Orele dimineții" de diverse formații de muzică uşoară.

Nu-i plăcea muzica de formație, indiferent că era vorba de ABBA, Savoy, Express, boul Apis sau Georgică.

„Probabil am îmbătrânit, explica el subalternilor tineri, dar mie îmi place să ascult solistul. N-o să-mi scoată nimeni din cap că ăştia, de fac cooperativă câte cinci-şase, nu sunt altceva decât cântăreți de mâna a doua sau a treia. Care e as se detaşează, domnule, n-are interes să stea în grămadă. Îi vezi pe un Elvis Priesley, pe un Tom Jones sau o Mireille Mathieu făcând pe coriştii?"

Ajunse la minister în aceeaşi dispoziție formidabilă care-i amintea de fericirea vacanțelor de vară ale micului şcolar Cristescu Adrian, mai ales în primele zile: „Hă! Hă! Mai e până se termină!"

Şi mereu pe aceeaşi stare de spirit, întâlnindu-l pe locotenentul Azimioară, îl complimentă — „ştii că ai mai slăbit?", adresă câteva cuvinte grațioase — „arăți ca o floare", dactilografei veşnic nefericită din pricina unui nas trist, plin de acnee.

Găsi o notă pe birou că e aşteptat de colonelul Dragu şi se uită întrebător la Azimioară:

— Ştii cumva despre ce este vorba?

Locotenentul clătină din cap.

Şeful îl primi zâmbitor şi-i arătă un fotoliu.

— O cafea?

— Mulțumesc, nu zic nu.

Colonelul se lăsă pe spatele fotoliului şi aruncă o privire pe fereastră:

— Frumoasă vreme, ce zici?

— Magnifică!

— Nu mergi la ştrand?

În mod normal, dialogul l-ar fi pus pe gânduri pe Cristescu, dându-i impresia că Dragu tatonează, crează atmosferă pentru abordarea unei probleme cel puțin gingaşe. Maiorul se simțea însă atât de fericit, încât îşi închipuia că toată lumea încearcă aceeaşi stare de spirit.

— Nu m-am gândit... Cred că n-am fost la ştrand din studenție.

— Chiar aşa?

Colonelul lungea vorba. Cristescu zâmbi:

— Nici eu nu ştiu cum s-a întâmplat. Ori am plecat la mare, ori n-am avut timp.

— Ei, acuma nu te poți plânge de timp. De vreo două săptămâni, dacă nu şi mai mult, am impresia că suntem rentieri. Câteva contravenții, unele fleacuri de competența comisiilor de împăciuire sau a organelor de judecată de la locul de muncă.

Maiorul râse:

— E vară! Clienții ne-au dat vacanță, lucrează acum pe litoral şi în celelalte stațiuni.

— Da, fu de acord colonelul. Când îți iei concediu?

— Ca totdeauna, în noiembrie. Îmi place toamna şi e sezonul în care ulcerul — sunt un caz special — mă supără cel mai puțin.

Sorbi din cafea şi aprinse o țigară.

— Deci, conchise, momentan nu ai o agendă de lucru prea încărcată.

— Nu, sigur că nu, făcu maiorul.

— Mă bucur.

Abia acum lui Cristescu începu să-i sune vag, din depărtări, un clopot de alarmă: „De ce naiba s-o fi bucurând?”

— Vezi, dragul meu, totdeauna mi-a plăcut să fac un serviciu în măsura posibilităților. Fireşte, nu?

— Bineînțeles, spuse prudent maiorul.

— Cum ți se pare cafeaua?

— Excelentă, mulțumesc.

— O țigară?

Cristescu se foi neliniştit de-a binelea: „Ce vrea? Ceva nu-i în regulă...”

— Încă nu.

— Ia, totuşi.

Şi-i întinse pachetul.

— Uite despre ce-i vorba, dragul meu, începu Dragu evitându-i privirea. Am primit azi-dimineață un telefon de la colonelul Ionaş... Îl ştii, bineînțeles, colegul nostru de la Securitate.

Cristescu înclină uşor capul.

— Se află într-un impas, reluă Dragu, şi maiorul avu impresia că îşi găseşte greu cuvintele. După cum eşti informat, dosarul statuii se află pe masa lor, iar afacerea se arată a fi destul de încurcată...

— Au oameni foarte competenți şi chiar câteva minți sclipitoare, observă maiorul. În locul dumneavoastră, nu m-aş simți câtuşi de puțin neliniştit.

— Sunt de acord, dragul meu, dar, vezi, fiecare individ, oricât de dotat ar fi, are unele limite, întâmpină situații când se poticneşte.

— Dosarul a fost preluat de maior Minerva Tutovan. Nu s-a poticnit în viața ei.

— Vezi, exclamă Dragu încântat, „aici am vrut să te aduc!”, tocmai asta e!

— Ce?! întrebă alarmat maiorul.

— S-a poticnit.

— Tovarăşe colonel! Vorbiți-mi, vă rog, desluşit Ce se întâmplă? Ce trebuie să fac eu? Care-i problema?

Dragu tăcu o vreme, apoi se aplecă peste masă şi suflă conspirativ un singur cuvânt:

— Melania.

— Ce-i cu Melania?

— Asta-i! N-o scoate la capăt cu ea.

Cristescu fu cuprins de-o presimțire sinistră. Glasul răsună pițigăiat:

— Şi ce vrea să-i fac eu?

Dragu hotărî să recite totul dintr-o suflare. Mai uşor înghiți pilula dintr-o dată, întreagă, decât fărâmițată.

— Prin intermediul colonelului Ionaş, superiorul ei care m-a sunat acum jumătate de ceas, ținându-se seama de experiența dobândită în contact cu personajul respectiv, eşti solicitat în calitate de colaborator.

Maiorul văzu concomitent roşu, verde şi galben dinaintea ochilor, auzi parcă râsul mefistofelic al Minervei şi sări catapultat din fotoliu:

— Niciodată!

— N-am isprăvit. Este vorba despre un ajutor colegial, maiorul Tutovan punându-şi nădejdile în această colaborare. Din câte am înțeles, speră să găsească în dumneata un consilier prețios şi nu cred că e cavalereşte s-o dezamăgeşti.

— Ei bine, prefer să fiu bădăran, dar am s-o dezamăgesc.

— Reflectând, urmă colonelul netulburat, că în momentul de față avem un program mai relaxat, consider că ai putea da curs acestei solicitări, pe care personal o consider o invitație care te onorează.

Maiorul tremura de enervare, mărul lui Adam, în general neobservat, se zbătea ca o nucă gonită de un şoarece.

— E un ordin?

Colonelul râse ostentativ:

— Dragul meu, hai să nu fim gravi...

— Ba eu sunt grav! În cinci ani, am avut patru dosare cu nebuna asta. Toate, în exclusivitate, monopolul meu. Vezi, Doamne, Cristescu specialistul „number one” în dandanalele cu Melania şi al său motan...

Vorbea cu o viteză amețitoare, ochii, tulburați opinteau să scape din găoace, părul îi căzuse pe frunte.

— ...cinci ani în care, ținând cel mai strict regim, am schimbat gastrita cu un ulceraş de toată frumusețea. Fiecare dosar cu nebuna mi-a găurit câte o nişă, aşa că pot afirma acum că am butoniere la stomac. Ca să nu încep să dau bună ziua prin tramvaie, sau să nu mă

dau drept amiralul Nelson, în timpul anchetelor respective consumam o chenzină pe tranchilizante, cheltuieli pe care nu mi le-a decontat nimeni. Vă mai pot raporta că din pricina coşmarurilor — visez zgomotos motani negri, Mirciulici şi alte lighioane — nevastă-mea a reclamat dormitor separat... La toate astea — şi nu-s toate — a mai trebuit să înghit şi inspiratele spirite ale colegilor, iar Tutovanca n-a făcut economie. Ei, bine, acum a venit şi rândul ei!

Colonelul Dragu râdea cu hohote.

— Ai haz, Cristescule!

— Mi-ar părea bine, dar aia e că n-am. Am ajuns să cred că femeile îmi sunt nefaste! Întâi nevastă-mea care, în douăzeci de ani, n-a învățat că în solniță vreau sare şi nu naftalină sau talc, că locul umbrelei e în vestibulul meu şi nu al Popeştilor, care au fost în vizită, i-a apucat ploaia şi le-a împrumutat-o, iar ăia tot uită de ea, că biblioteca a fost făcută pentru cărți şi nu pentru izmene, blide de musafiri şi rețete de chec...

Dragu se sufoca de râs, dar Cristescu nu-şi isprăvise pomelnicul.

— ... Nu mi-a fost de-ajuns şi vine smintita de Melania cu idei gangstereşti, să-i lase țuț pe Al Capone, Dillinger, Vito Genovese, care față de asta au murit cu biberonul în gură, şi să facă grămadă toată oastea de polițişti de la Interpol, cu computere cu tot. Eu n-am pretenții, sunt un milițian oarecare, n-am nimic împotrivă să-mi isprăvesc numărul în comuna Pârliți, județul care-l doriți dumneavoastră. Dar vreau linişte. Linişte...!

Se învârti de câteva ori prin birou şi reluă de parcă îşi adusese aminte:

— Acum îmi pică pleaşcă şi Tutovanca! Nu s-a săturat cât a râs — era principala colportoare de folclor de câte ori am avut de-a face cu scumpa Melania — acum mă vrea consilier. Nu mai pomenesc de balamucul ce-l va stârni în mod matematic ciocnirea dintre ea şi Melania. Îşi scutură mâinile: A, nu! Pentru nimic în lume nu vreau să mă aflu între ele două şi, în general, nu vreau să aud nimic despre afacerea asta.

— Dacă aşa stau lucrurile, suspină colonelul Dragu ştergându-şi lacrimile, îi voi comunica lui Ionaş că nu-l poți ajuta.

— Îl ajut în oricare altă problemă, dacă vrea îi fac şi parchetul, dar în chestiunea asta îl rog respectuos să-mi primească toate scuzele.

— Bine, Cristescule... Eu totuşi te rog să mai reflectezi până mâine. E o rugăminte personală.

Maiorul ieşi negru din birou.

„Zi bună! Să mai crezi în presimțiri."

Locotenentul Azimioară îl aştepta întocmind nişte fişe de rutină. Îi aruncă o privire, dar, văzându-i chipul răvăşit, se abținu de la orice întrebare.

Instinctiv, Cristescu se apropie de fereastră. Un soare de aur alb inunda sărbătoreşte piața din fața ministerului. Se simți în mod perfid tras pe sfoară şi, cu un gest brusc, coborî transperantele lăsând încăperea în semiîntuneric.

*

Amurgul se strecura în odaie cu paşi leneşi. Era o seară de vară cu transparențe albăstrui. Nu adia firicel de vânt şi natura întreagă părea încremenită ca într-un tablou academic, ca într-un peisaj de ceară.

În asemenea seri, Melania simțea o pace desăvârşită pogorându-i în suflet şi era incapabilă să-şi imagineze că la alt capăt de lume ar putea fi altfel, că furtuni vrăjmaşe opintesc asupra copacilor şi zidurilor, că nemila destinului, împrejurări oarbe şi crunte aruncă oamenii în înfruntări sălbatice.

Şi, tot în asemenea seri, nostalgia aducerilor aminte îi înroura privirea, călătorindu-i gândul spre uliți şi oameni demult părăsiți.

Amintirile Melaniei — o olfactivă — aveau aromă. Casa bunicii mirosind a Patchuli — colonia preferată — şi tutun Macedonia păstrat în cutii de tablă; într-a mamei, suferind veşnic de migrene imaginare, stăruiau amoniacul şi sărurile, iar la vreme de molimă, camforul. În propria ei locuință — mirosuri cazone: piele, tutun şi... surâdea bătrâna amintirii, grajd.

Gândindu-se la Minerva, îşi spunea cumva contrariată că femeia aceasta n-are nici un miros, dar, dacă ar fi avut vreunul, acesta ar fi trebuit să fie de bradolină.

— E tot atât de puțin cochetă ca un stâlp de telegraf şi cred că în viața ei nu şi-a cumpărat măcar o cutie de pudră. Bănuiesc că se tunde singură, cu un foarfece de croitorie, iar hainele şi le cumpără de la Adam. N-ai întâlnit în viața ta o asemenea persoană şi trebuie să recunoşti, ştii că-mi place să fii sinceră, că ți-e puțin frică...

Se gândi câteva clipe şi rectifică:

— Cam mult... Ridică glasul: Da' de ce ți-e frică? Ştiu, draga mea...

Din pricina înfățişării austere, a ținutei lipsite de cel mai inofensiv amănunt frivol, şi-o imagina de o severă virtute. Dar, aici, Melania se înşela, extinzând şi generalizând. Bătrâna, discret, dar constant şi cu mult bun gust, acordase totdeauna importanță aspectului său exterior. De aceea, pentru ea, o femeie care nu se farda, nu-şi agăța un lănțişor ori o floare la rever, habar neavând de toalete şi îmbrăcându-se ca un dorobanț, nu putea fi decât o virtuoasă de impresionante dimensiuni, iar excesul de puritanism incomodează. O asemenea persoană arareori este simpatică.

Se înşela din nou, căci Minerva nu era o virtuoasă în parametrii sensului uzual şi, în orice caz, nu în cei imaginați de bătrână. Califica greşit, confundând noțiunile. Minerva era, cu generoase majuscule, o mare originală. În culori cam stridente, poate, manifestându-se în special în îmbrăcăminte şi celibatul practicat cu încăpățânare, dar se afla tot atât de departe de obtuzitatea unui căpitan din Armata Salvării ca portocalii Andaluziei de oamenii de zăpadă din Alaska.

— ... da, draga mea... ți-e teamă. Trebuie să fie o persoană foarte severă, ca o minte ascuțită, deci cu atât mai redutabilă. Bineînțeles şi domnul maior Cristescu este foarte inteligent, dar, vezi, dumnealui are blândețe şi..., uite, îți dau voie pentru o singură dată să nu fii prea modestă, mai are şi o slăbiciune pentru tine. Din păcate, doamna Tutovan nu a gustat nimic din personalitatea, din ceea ce califică alții drept farmecul tău.

Mieunatul lui Mirciulică o avertiză că trebuie să prepare cina. Concentrată, gândindu-se mereu la statuie şi la Minerva, îi încălzi laptele şi vârî la cuptor o tavă de biscuiți. Curând, garsoniera se umplu cu miros de vanilie, aromă care-i stimula totdeauna dispoziția: parcă veneau sărbătorile.

La zece seara se băgă în pat. Înainte de a-şi lua cartea şi ochelarii de pe noptieră, se adresă motanului care, în ceea ce-l priveşte, anunța stingerea ghemuindu-se melc în fotoliu.

— Mă auzi? Ştiu ce am de făcut. Chiar mâine dimineață am să mă duc la Biblioteca Academiei. Bineînțeles nu voi uita ochelarii. Am să îmbrac tailleurul şi o să pun cravata. Înțelegi, ca să par intelectuală... Ce mă interesează la bibliotecă? Ți-o spun pentru că n-ai să ghiceşti în ruptul capului: Ghidul Bucureştiului din anii 1940-1945... De ce? Chicoti: Nu pot să-ți spun, e secret.

Se afla cu o lungime înaintea Minervei.

*

Bărbatul era înalt, brun, osos, cu aspectul viril pus în circulație după război de actorii americani şi care determinase evoluția gustului estetic pentru deceniile următoare. Deci, nu clasic frumos, ci puternic, întreprinzător, puțintel sau mai mult aventurier. Un bărbat în preajma căruia o femeie se simte în siguranță, iubită, ocrotită, şi — chestie de doză — dominată. Sentimente pe care un Charles Boyer, Tyrone Power sau Ramon Novarro nu le-ar fi putut inspira sexului slab al anilor '80.

Avea probabil în jur de cincizeci de ani şi, o intuiai din prima secundă, o impresionantă carieră sentimentală. Emilia nu-i dădea mai mult de patruzeci, se simțea fascinată de întreaga lui făptură, adora accentul ciudat, în care ea nu deslușea decât distincție şi bună instruire. Se numea Grig. Grig şi atât.

— Ştii, chicotea înveselită, eşti primul bărbat din viața mea cu care m-am culcat, fără să ştiu cum îl cheamă.

Şi se simțea îmbătată de original. Totul era original la Grig: locuința...

— Ce ciudat! chicoti Emilia.

(Chicotul era una din caracteristicile ei, motivat de o dentiție splendidă şi de o veselie permanentă, generată de inconştiență, trai uşor şi succes la bărbați.)

— Ce ciudat! Un om ca tine să locuiască într-o garsonieră închiriată.

— Îmi place variația. Este singura modalitate de a-mi schimba domiciliul când mă plictisesc.

Serviciul...

— De ce nu-mi dai numărul de la birou? Uneori, mi se face dor de tine, aş vrea să-ți aud doar glasul.

— Şefa de cabinet ar intra la idei, constatând că sunt solicitat de o voce insinuantă...

Emilia râsese gâdilată.

Chevaliera de la mâna stângă, două ciolane încrucişate pe un fond de email negru...

— E un inel sinistru. Aş fi preferat un şarpe sau...

— ... un nud. Poate că-i sinistru, dar e necesar să ne amintim mereu că există şi cavoul familiei. Gustăm mai intens viața

Misterul de care se înconjura...

— De ce nu pot veni neanunțată la tine? Mi-ai spus că nu eşti însurat.

— Obişnuința ucide dragostea Mi-e teamă să nu te plictiseşti prea curând...

Emilia, în sutien şi ciorapi colanți, îşi făcea toaleta, întârziind deliberat în fața oglinzii. Dezbrăcată se simțea în avantaj, iar fiecare gest putea fi filmat.

Grig o studia cu un zâmbet imperceptibil. Fără îndoială, femeia era atrăgătoare. Subțire în talie, încheieturi fine, picioare zvelte cu fibră lungă, bust generos şi şezut bombat, de negresă.

— Din când în când, sugeră scuturând scrumul țigării, să pui combinezon.

— Furou? Ca pe vremea bunicii? Dar e complet demodat, micule. Cine mai poartă aşa ceva?

— Tocmai de aia devine nou. E altceva decât vezi în orice dormitor. Ca şi ciorapii negri prinşi cu portjartier.

— Micuțul meu e pervers?

— Nu. Priceput... Franțuzoaicele sunt experte în materie: îmbrăcându-se, de fapt se dezbracă... Mai ai mult?

— În zece minute, sunt gata.

În maşină, o Lancia roşie, Emilia îşi verifică încă o dată machiajul în oglinda pudrierei.

— Cât e ceasul?

— Şase şi zece.

— Îți spun sincer, mă plictiseşte îngrozitor. Nu mai au nici un haz. El e funebru, iar ea...

— Ea, ce? Crezi că i-a spus ceva?

N-avea încredere în femei. De Emilia era obligat să se folosească şi se simțea sigur de ea. O gonzesă de mâna a doua, gata să-i ciuguleas-că din palmă. În Pigalle, asemenea specimene se găsesc cu duzina, la fiecare colț de ruelle...

Emilia zâmbi:

— Nu, dar cred că Liana a început să vrea şi altceva... Se plânge de spleen... Ştii ce înseamnă asta. Unde duce.

Grig îi azvârli o privire amuzată:

„Ia te uită! A uitat să fie imbecilă...”

Opri la câțiva metri de vila Candian. Emilia îi întinse buzele. I le sărută fugar şi o prinse de bărbie.

— Îți dau un telefon diseară...

— Ştiu, făcu Emilia îmbufnată. Raportul. Preferam să-mi închipui că ți-e dor de mine. Se agață de el: Grig, aş vrea să dorm o noapte în-treagă în brațele tale.

Bărbatul o bătu uşor cu degetele pe obraz:

— O s-o facem şi p-asta.

Lancia dădu un ocol parcului, apoi Grig apăsă pe accelerator, ieşi din Aleea Dr. Conțescu şi se angajă pe bulevard.

Casa continua să fie supravegheată. Pe bancă, picior peste picior, citea acelaşi tânăr pe care-l reperase cu o zi înainte. Aparent de nerecunoscut — mustață, altă vestimentație, ochelari, dar...

Grig zâmbi. Puştiul avusese probabil o entorsă şi purta gleznieră. Ca şi cel de ieri. Ori faptul că doi inşi suferind acelaşi accident şi la acelaşi picior, sunt văzuți în acelaşi parc, o zi după alta, era departe de a convinge, excludea ideea de coincidență.

„Asta-i situația! Nici măcar nu mă pot apropia. Greg, my boy, trebuie să găseşti un truc...”

CAPITOLUL 7

Strigătele se auzeau până în odaia lui Codruț. Se trezi speriat şi începu să plângă. Marta Bădescu se strecură în vârful picioarelor şi închise uşa care dădea spre living, apoi cea a sasului, vătuind astfel zgomotele.

„E primul scandal la care asist, în doi ani...”

Luă o carte cu poze şi încercă să distragă atenția copilului.

— Dacă o mai prind pe scorpia asta în casă, o iau de coc şi o azvârl pe uşă. Tu nu mă cunoşti încă!

Nu se mai putea stăpâni, mânia îi umflase toate venele: pe tâmple, la gât, la mâini. Erau albastre, vii, se zvârcoleau gata să pocnească.

Liana, palidă, îl privi cu dispreț:

— Bineînțeles, nu te-am cunoscut. Nu m-aş fi încurcat niciodată cu un necioplit.

— Îți interzic categoric s-o mai primeşti pe târâtura asta în casă!

Buzele suave ale Lianei deveniseră o ață albă.

— Am să primesc pe cine-mi place! Ce sunt eu aici? Sclavă de harem? Mă ții închisă ca într-o puşcărie şi-mi aduni numai babalâci. Am douăzeci şi cinci de ani şi vreau să trăiesc! Urlă: Înțelegi că vreau să trăiesc?! Tu te-ai epuizat în petreceri şi abuzuri, ți-ai făcut mendrele şi

la patruzeci de ani, când a început să-ți țipe ficatul şi să te blocheze spondiloza, ți-ai luat nevastă minoră.

Candian, atins dur, şuieră:

— Şcoala Emiliei! Faci şi conspecte? Îi recunosc cuvintele şi stilul! Ai ştiut, stimată doamnă, când m-ai luat că sunt un babalâc.

— Babalâc, dar nu tiran! Crezi că am să mai suport viața asta? Plec! Îl iau pe Codruț şi plec!

Doctorul Candian îşi aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau. Verigheta şi bricheta de metal, ciocnindu-se, zăngăniră. Se uită cu ironie ucigătoare la nevastă-sa:

— Chestia cu copilul e discutabilă. Codruț te interesează cu mult mai puțin decât ultimul fason de soutien-gorge...

Liana sări sufocată:

— Minți! N-ai dreptul să spui asta! Eşti un sadic!

— Mint? În patru ani nu i-ai dat o singură dată de mâncare. Când a lipsit Bădeasca, l-am hrănit eu. Te obosea până şi să-i încălzeşti laptele. Dacă îi acorzi cincisprezece minute pe zi, înseamnă că te-ai purtat princiar. Când e bolnav, te refugiezi în „budoar". Ai migrenă.

— Perfect! gâfâi Liana. Sunt mamă şi soție ticăloasă, un motiv în plus ca să plec.

— Unde te duci, nefericito? Ce ai să faci?

— La vârsta mea şi la cum arăt, mai găsesc un gentleman ca tine!

— Asta-ți inoculează Emilia, aşa-i? Proasto! Ca tine sunt cu miile! Suficient să bați bulevardul şi să întinzi mâna. Plin de şoricuțe nostime, care n-au în cap decât să vâneze un fraier cu bani. Ce ştii tu să faci? Ce calificare ai? În afară de coafor, croitoreasă, Paris Match şi cleveteală cu Emilia, cu ce ți-ai ocupat tu timpul de când ai terminat liceul? Nu citeşti nici măcar o carte. Aş vrea să te văd în fabrică...

— Aha! îl întrerupse Liana. Îl citezi pe Voicu.

— Crezi că trebuia să-mi deschidă el ochii? Îți închipui că nu te-am cunoscut?

— De ce m-ai luat?

— De imbecil, care te-a iubit necondiționat şi a încercat să-ți scuze toate păcatele: e tânără, abia un copil...

— Îți dau ocazia să nu mai fii imbecil! Chiar acum plec la ai mei. Slavă Domnului, se mai găseşte câte ceva în frigider, n-o să trebuiască să bat bulevardul, căutând o casă de bani.

Dinu Candian ştia că procedează greşit, fără tact, că face afirmații care, chiar conciliindu-se ridicau un zid între ei, dar nu se mai putea cenzura.

— Indiferent ce ai de gând să faci, ia înainte câteva lecții de la Emilia Este o mentoră ideală pentru debutante.

— O idee excelentă.

Soneria muzicală de la intrare emise trei triluri melodioase.

Se uitară unul la celălalt, şi Liana, răsucindu-se brusc, dispăru în dormitor trântind uşa ostentativ. Candian îşi trecu degetele prin păr cu un gest reflex, trase de poalele hainei de casă şi se duse să deschidă.

Minerva, cu un zâmbet lung care îi accentua asemănarea cu un cap de Pinocchio, rosti gentilă bună seara şi-i întinse legitimația ținută cu două degete. O însoțea locotenentul Dobrescu: slăbit de boală, blond, firav şi cu ochi albaştri, candizi, părea un elev în ultimele clase de liceu.

Medicul îi cercetă scurt, „ce-i cu ăştia? nu seamănă a milițieni", şi-i pofti înăuntru. Minerva îl găsi sec, de o politețe strictă — nimic îmbietor — şi tulburat.

„După cum arată, pare foarte iritat. Pot să jur că a avut o scenă, pe care am întrerupt-o noi. Era ca o locomotivă care alerga cu două sute pe oră, oprită brusc."

Se uită la Dobrescu şi-i veni să râdă. Locotenentul mânca literalmente din ochi videocasetofonul din colțul încăperii. Alături, pe o măsuță, se vedeau vreo treizeci, poate mai multe, de casete împrăştiate de o mână care căutase nerăbdătoare. În general le cunoştea tematica: unele filme erau realmente de calitate, dar ponderea o aveau filmele de groază şi porno.

Minerva ştia că nu gusturi atrofiate ori perverse adunau seară de seară cinci-zece — sau douăzeci de microbişti (în funcție de dimensiunile locuinței fericitului proprietar), ci curiozitatea şi stimulentul „interzisului" care acționează totdeauna, prompt şi fără greş, până şi asupra celor mai paşnici indivizi. Ea însăşi asistase la o asemenea vizionare — „să văd cum devine chestia"; abandonase şedința cu stomacul întors pe dos, dar satisfăcută. Se lămurise. Cu acest prilej, mai trăsese o concluzie: oamenii se împart în normali — cei mai mulți — sau atinşi la mansardă. Pentru prima categorie, e de ajuns să vizioneze o singură partitură de exhibiționism ca, după aia, să-şi vadă liniştiți de nevastă, copii şi serviciu.

Perverşi, lubrici, obsedați sau neputincioşi sexual au existat şi vor exista întotdeauna, după cum au existat şi clişee porno, indiferent că erau imortalizate pe pergament, stampe, porțelan, fotografii sau fața cărților de joc. Toată povestea intră în resortul spitalelor de psihiatrie. Şi cu aceasta curiozitatea şi concluziile Minervei pe temă fuseseră definitiv epuizate.

O scurtă privire circulară prin livingul lui Candian îi fu de-ajuns: finanțe comode, de cel puțin două generații, prosperitate, rafinament.

— Nu vă voi reține mult, debută Minerva zâmbind mereu fermecător.

Medicul mişcă mâna din poignet: „Poftiți..."

— Ați constatat, probabil, că statuia care se afla în parcul din fața locuinței dumneavoastră a dispărut.

Pe chipul lui Candian se aşternu surpriza. Minerva îi cercetă figura frumoasă cu trăsături bărbăteşti. „În general, nu ştie să mintă. Sau poate că starea de spirit nu-i permite acum. Vom vedea.."

— Ce înseamnă a dispărut?

Minerva surise:

— O mai vedeți! Sau nici n-ați observat că nu mai există?

— Bineînțeles că am observat, ceea ce mă nedumereşte este termenul pe care l-ați folosit. „Dispariția" presupune un act clandestin şi, implicit, ilegal. Mi-am închipuit că este vorba despre o simplă măsură de ordin edilitar, aşa cum Lupoaica a fost transferată de la Mitropolie

în Piața Confederației, nu mai pomenesc de grupul din fața Muzeului Simu şi exemple mai există.

„Just! îşi zise locotenentul. Spune-i unuia că s-a furat un tramvai, un bloc sau o statuie şi, în funcție de sistem nervos, fie o ia la goană, fie te trimite la plimbare, negustând bancurile proaste de dimineață şi pe stomacul gol."

— Nu, domnule Candian, n-a fost o măsură edilitară şi de aceea mi-am permis să vă deranjez.

— Mă rog, vă stau la dispoziție, dar nu văd în ce măsură vă pot fi de folos.

— Ferestrele dumneavoastră dau în parc. Aş zice, cad perpendicular pe locul unde se afla statuia. Era suficientă o privire întâmplătoare...

Candian o întrerupse. Nu nepoliticos, ci considerând că discuția e inutilă.

— Cu condiția ca eu să fi fost acasă. Lipsesc zilnic zece-douăsprezece ore, iar când sunt de gardă, douăzeci şi patru.

— Poate că soția dumneavoastră a remarcat ceva. Lucrează?

— Nu.

— Înseamnă că petrece, în principiu, cea mai mare parte din timp acasă.

Tonul medicului deveni imperceptibil tăios:

— Inutil. Dacă ar fi remarcat ceva, care să-i atragă atenția, fără îndoială că mi-ar fi relatat.

„Joacă strâns! gândi Minerva. Dar de ce? Tot ce spune e logic, replica promptă, nimic ambiguu, şi totuşi simt o rezervă, îl simt pe acel «ascund ceva»."

— Aş vrea să stau de vorbă şi cu doamna.

— Se simte foarte rău. E în dormitor.

„Aha! conchise Minerva. Matchul a fost deci conjugal..."

— N-o voi reține mai mult de câteva minute.

Medicul se ridică din fotoliu. Rosti cu vădită neplăcere:

— Mă duc s-o chem.

Liana apăru în ținută de oraş. De-ajuns să-şi ia geanta şi cheile şi putea străbate, fără probleme, Calea Victoriei sau să se ducă la teatru.

Minerva îşi stăpâni zâmbetul: „Ciudată ținută pentru o femeie care-şi dă sufletul în dormitorul întunecat, cu comprese pe frunte şi cana cu infuzie de muşeţel pe noptieră”.

Locotenentul era atent la alt soi de amănunte. Femeia îl lăsase cu gura căscată. Tânără, superbă, strălucitoare şi elegantă, făcea parte din exemplarele pe care le admirăm la cinema, pe prima copertă a revistelor editate pe hârtie japoneză, de lux, sau prospectele de reclamă, dar nu le întâlnim niciodată pe stradă sau la serviciu, nu le suntem vecini, nu stăm la aceeaşi coadă şi nu îl luăm împreună pe 320, în fiecare dimineață.

Minerva îi aruncă o privire pătrunzătoare: „Obrazul e înghețat, dar n-a plâns... Evită să se uite la bărbatu-său... Aici a fost scandal, nu zbenguială pe câmp de maci şi margarete, cu plase de prins fluturi... Gelozie?”

Nu era greu să intuieşti peisajul căsniciei Candian. Diferența de aproximativ douăzeci de ani, poate şi mai mult, dintre soți, şi aspectul uluitor al doamnei spuneau mai mult decât un desen de detaliu à la Bruegel.

— Regret că sunt obligată să vă stânjenesc. Soțul dumneavoastră mi-a spus că nu vă simțiți bine.

— N-are importanță.

Candian îşi muşcă inconştient buza de jos. Se retrăsese în colțul opus al încăperii şi stătea cu mâinile încrucişate peste piept, simplu martor care asista fără intenția de a interveni în discuție.

— Am venit să iau câteva relații privitoare la — să-i spunem pe nume — furtul statuii din parc.

— Ştiu, m-a informat soțul meu.

Privea atât de fix chipul Minervei, încât aceasta îşi zise că face eforturi extraordinare pentru ca ochii să nu-i alunece spre Candian.

— Dat fiind că nu sunteți încadrată, reluă Minerva, presupun că mare parte din timp vi-l petreceți în casă.

— Vă înșelați. Cea mai mare parte din timp nu-l petrec în casă.

„Dar la ce moară-l macini, soro?”

Se mulțumi însă să emită convențional.

— A, da...

Maxilarele lui Candian jucau sub piele. Dacă n-ar fi avut gura încleștată, probabil i s-ar fi auzit scrâșnetul măselelor.

— Deci n-ați remarcat când a fost ridicată statuia. Vedeți, operația care a avut loc în doi timpi — a fost subtilizat întâi bustul și abia în ziua următoare soclul — nu se poate efectua în câteva minute.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, dar n-am văzut și n-am auzit nimic.

— Mai locuiește cineva aici?

— Doar fiul meu, de patru ani. Nu cred că v-ar fi de mare ajutor.

„Fiul meu, înregistră Minerva, și nu al nostru.”

— Aveți femeie de serviciu?

— Nu. Se corectă: Desigur, există doamna Bădescu, „guvernanta” lui Codruț, dar nu locuiește la noi. Cu unele excepții, la ora cinci pleacă acasă.

Minerva își privi ceasul.

— E șase.

— A ieșit acum zece minute, interveni răgușit medicul. Dacă m-ați fi avertizat că vreți s-o audiați, o rețineam.

— Îi știți cumva adresa?

— Numărul de telefon. Stă pe lângă Radio, din câte îmi amintesc.

— Perfect. Dobrescule, notează-l tu... Încă o întrebare: Cunoașteți persoanele care locuiesc în imobilul maur de vis-à-vis?

— Nu, spuse doctorul.

Nevastă-sa se mulțumi să dea doar hotărât din cap.

— Nici măcar din vedere?

— Nici.

— De câți ani locuiți aici, domnule doctor?

— De patruzeci de ani.

— Într-adevăr bizar, observă Minerva.

— Ce anume?

Minerva enumeră — comentă, pe gânduri:

— Patruzeci de ani, o stradelă cu cinci imobile, izolată, un părculeț unde îmi închipui că, în serile de vară, când căldura îți dă brânci afară din casă, nu există un singur loc pe bancă...

— Ei, şi? se încăpățână medicul.

Minerva râse:

— Păi asta e! Mi se pare cu totul singular să nu observi măcar cine stă peste drum, cum arată la față. Cât de englez ai fi ca mentalitate în materie de relații cu străinii, şi tot, fără să vrei, te ciocneşti în atâta amar de vreme cu un vecin sau altul. Îl vezi întorcându-se de la serviciu ori de la piață, la geam, curățind zăpada sau udându-şi florile.

— Probabil, spuse sarcastic Candian, eu nu am spirit de observație.

— Nici doamna? De obicei femeile sunt mai dotate în acest sens.

Liana ridică din umeri:

— Nu observ nimic din ceea ce nu mă interesează.

Minerva îi azvârli o privire subțire: „Dar ce te interesează?”

— ... cât priveşte ceasurile de arşiță ale serilor de vară consumate în parc pălăvrăgind cu vecinii, isprăvi Candian, constituie un gen de divertisment pe care nu-l practic.

— Vă mulțumesc, spuse Minerva ridicându-se. Îmi permit să vă dau o sugestie: cercetați cu atenție toată casa. Cum s-ar zice, din pivniță până în pod.

Candian o privi mirat. Liana întoarse capul.

— Ce trebuie să caut?

— Pe cine! râse Minerva. Dat fiind că dumneavoastră nu vă cunoaşteți vecinii şi, normal, nu întrețineți relații cu ei, înseamnă că aici în casă se ascunde un terț.

— Nu înțeleg nimic.

— Probabil, făcu neglijent Minerva Căutați totuşi. Astă-noapte la ora două şi cincisprezece minute exact, a fost înregistrat un schimb de semnale luminoase între lucarna vilei dumneavoastră şi mansarda

imobilului maur de dincolo de parc. Încă o dată, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Se aflau încă în grădina Candienilor şi Minerva simțea în ceafă, în spinare, privirea medicului care-i urmărea — putea să jure că nu se înşeală! — ascuns probabil după perdele. El! Nu şi ea, care printr-un act de mică, inofensivă complicitate, ar fi acceptat implicit un început de reconciliere.

Minerva se uită maşinal în jur. Copaci bătrâni, gazon îngrijit, tufişuri de trandafiri. Pe o latură a casei, un stol de vrăbiuțe ciocăneau zidul neted.

„Astea-s fraiere, făcute grămadă! Ce naiba ciugulesc în pustiu? Sau s-or fi jucând de-a Sesam, deschide-te! Ridică din umeri: Treaba lor! Pesemne au energie...”

— Ți-aştept impresiile, Dobrescule! Şi îl trase pe trotuarul celălalt, căutând umbră.

— O pereche clasică, emise prudent locotenentul.

— Mai pe larg...

— Ea tânără, el bătrân...

Minerva se opri în mijlocul străzii şi holbă ochii, şi-aşa imenşi. Părea consternată.

— Cum adică, Dobrescule? Un tip la circa patruzeci şi cinci de ani e bătrân? Adică eu sunt bătrână după capul tău?

— Nu m-ați înțeles, făcu locotenentul fâstâcit, deşi asta era părerea lui şi a tuturor oamenilor de bun simț pe care-i cunoştea: „După treizeci şi cinci de ani, mult patruzeci, nu mai eşti tânăr”. Mă gândeam că față de ea...

— Gândeşti cam mult de la o vreme...

În sinea ei însă se amuză. „Parcă eu eram mai isteață! La optsprezece ani îi țineam teorie lui tanti Caliopi că, dacă nu devii celebru până la douăzeci şi şase de ani — de ce tocmai douăzeci şi şase? — nu mai devii niciodată şi nici nu merită să mai trăieşti”. Mătuşă-sa îi dăduse dreptate la modul absolut. Se simțise din totdeauna celebră şi, în multe privințe, nu se înşela

— Te ascult, Dobrescule.

— O diferență de vârstă care nu promite...

— Ce să promită? Ai început să vorbeşti eliptic?

— Vreau să spun că o asemenea căsătorie nu durează. Nu poate să dureze.

Locotenentul îşi înfipse unghiile în palmă. Dacă-l scotea ceva din sărite erau situațiile când Minerva se făcea că nu înțelege.

— De ce să nu dureze?

— Pentru că mai devreme sau mai târziu o să se ivească unul de vârsta ei şi atunci, adio, daddy!

— ...şi adio video, îi preluă intonațiile Minerva, adio vilă, adio maşină, adio dolce farniente! Măi băiete, o vezi tu pe alde Candianca răpusă sufleteşte de un tinerel, abandonându-şi avuția şi suspinând de fericire cu respectivul într-o garsonieră achiziționată în rate şi sperând că poate în cinci ani — dacă o mierleşte naşu' sau bunica Anghelina — or să se plimbe într-o limuzină Trabant...? Ce-i drept, ea nu e rău...

— Z..., scăpă Dobrescu, dar crezu că o îndreaptă la timp şi declară ipocrit: Da... Arată destul de bine...

— De câte ori ți-am spus, Dobrescu Vasile, că nu suport să faci pe filistinul? Zână ai vrut să spui! Recunoaşte!

— Recunosc, îngână locotenentul spăşit.

— Îmbucurător! Tu îți imaginezi că eu sunt incapabilă să sesizez frumosul sau că m-aş putea simți atinsă că o femeie este admirată în prezența mea? Măi băiete, făcu ridicându-şi nasul ca o suliță, pe mine nu m-a interesat genul acesta de competiție. (Era sută la sută sinceră!) Eu nu m-am preocupat de fleacuri, am avut altele în şi pe cap, dar ți-o spun eu, maior Tutovan, că încă nu s-a născut tipul ăla pe care, dacă aş vrea, aşa, ca exercițiu, să nu-l fac să-mi lege şireturile, dansând tango.

„Dacă tipu-i de la circ, poate!”, gândi Dobrescu, dar se abținu de la comentarii.

Minerva schimbă brusc tonul:

— Băiatule, Candian ascunde ceva Nu-mi dau seama şi de ce, dar sesizez că, într-o măsură care nu-i neglijabilă, chestiunea cu statuia îl afectează, că nu-i străin de această poveste.

Locotenentul, fericit că subiectul a deviat, observă:

— L-ați făcut K.O. când i-ați pomenit de semnalele luminoase.

— Înainte de a porni către Candian, am citit raportul lui Moraru. Trebuie să vedem neapărat ce se întâmplă în imobilul maur. Este categoric locuit şi probabil şi vizitat... Nu mă întreba cum... Nu ştiu. De mâine vom schimba modul de supraveghere. Postul fix văd că n-a dat rezultate. Mai aştept exact două zile şi trec la acțiune...

Dobrescu o privi atent. Când Minerva „trecea la acțiune", colaboratorii trebuiau să umble pe vârful picioarelor şi cu o viteză de trenuleț japonez. Trei sute pe oră.

— La ce vă gândiți?

— O să vezi, zâmbi Minerva. Şi-o voi face pe proprie răspundere.

*

Gogu Manoliu se prezentă la oră fixă şi în conformitate cu cele mai ortodoxe tradiții: în costum, cămaşă albă impecabilă şi o cravată care-l deranja în mod evident, cu un carton de bomboane de la Capsa şi un buchet de flori: şapte garoafe sângerii.

Mara Varlam, aranjând florile în glastră, începu să râdă.

— De ce şapte?

Manoliu o privi întâi deconcertat, apoi zâmbi.

— Sincer?

— Bineînțeles.

— Să nu par calic. Aş fi luat mai multe, dar mi-era teamă să nu te sperii, exagerând.

— Nu mă sperii aşa de uşor, deşi uneori aş avea aerul. Surâse cochet: Eu credeam că vrei să dai un sens buchetului.

— Habar n-am la ce te referi.

— Ei, cum aşa? Soiul florilor, ca şi numărul lor, au un limbaj discret, înlocuiesc declarațiile timizilor.

— N-am fost în viața mea timid şi tot nu ştiu ce vrei să spui.

Mara, într-o rochie deschisă cu fusta foarte largă, îşi dădu drumul pe un taburet. Doctorului i se păru că tabloul pe care-l oferea era foarte grațios. O figurină brună, în mijlocul unei spume de dantelă — în realitate o pânză topită foarte fină, dar aşa o „interpreta” el — cu palmele răsucite în sus pe poale. O fetiță, o păpuşă, o... Mara!

— Dragul meu, un buchet de trei flori semnifică politețea, actul de convenienţă şi-atât. Cinci — „îmi placi, dar încă nu ştiu cât, încă nu sunt sigur...”

Făcu o pauză urmărindu-l cu dulce malițiozitate. Manoliu se interesă nerăbdător:

— Şi şapte?

Mara pronunță cu glas adânc, din piept:

— Je t'aime...

Doctorul sări de pe canapea şi, într-o clipă, fu la picioarele ei.

— Adevărat?

Râsul Marei, arpegiu argintiu de clopoței, îi scutura tot trapul.

— Nu eu ți-am oferit buchetul...

— Dar îl primeşti?

Mara îi trecu uşor degetele prin părul încărunțit.

— Florile sau...

— Sau! Pe ăla vreau să-l primeşti.

Se închise dintr-o dată în ea însăşi. Îi plăcea să cocheteze, dar nu atunci când simțea că partenerul arde, este angajat, poate nădăjdui inutil. În asemenea situații, devenea prudentă, îşi cântărea cu zgârcenie afirmațiile care ar fi putut fi interpretate eronat de o minte înfierbântată, evita gesturile de tandrețe.

— Mara, te iubesc de doi ani...

Femeia se încordă, trupul deveni țeapăn. Ca toți oamenii scunzi. Mara avea o ținută foarte dreaptă, dar şi crezul ei personal în materie. La orele de dirigenție, îşi dăscălea mereu elevele: „Nu stați cocoşate şi cu burta înainte, ca servitoarele de altădată! Fiți atente cum mergeți... Un mers defectuos, de rață, sau dezarticulat, ori bălăngănind o mână

de parcă ați vrea să scăpați de ea, pune minus şi uneori anulează cea mai bună siluetă...”

— Te iubesc, repetă Gogu cu o intensitate care o înspăimântă.

— Nu vrei să vorbim despre altceva? La telefon mi-ai spus că trebuie să discutăm serios.

Manoliu îşi îndreptă haina şi se aşează din nou:

— Să nu crezi că recurg la subterfugii, la trucuri ieftine. N-oi fi eu vreun expert în materie, dar am curajul sentimentelor mele. Într-adevăr, am o chestiune pe care vreau s-o discut cu tine, dar nenorocirea e că tot acolo ajungem.

— N-ar fi mai bine să renunțăm?

Manoliu oftă:

— Nu, draga mea. Te iubesc prea mult — vezi? — mă interesează mult prea mult ce se întâmplă cu tine, sunt prea îngrijorat.

Mara încercă să râdă.

— Mă sperii.

— O doresc din suflet. M-ai asculta şi ai deveni prudentă. Mara, am o mare rugăminte...

— Cred că-i rândul meu să fiu îngrijorată. Devii patetic...

— Ironiile n-au sens. Te implor, ascultă-mă. Evită să-l vezi pe Bebe în următoarele două-trei săptămâni. Măcar două!

Mara întinse mâna, iritată, după pachetul de țigări.

— Vasăzică asta era...

— Nu fi proastă! se enervă Manoliu. Dacă ai fi nevasta sau fiica mea te-aş plesni acum cu plăcere!

— Mulțumesc! Splendide perspective în cazul că suspinele tale ar reuşi să-mi desfunde urechile!

— Repet, eşti o proastă! Pune-ți mintea în priză şi chibzuieşte: Ce câştig eu, eu Gogu Manoliu, un bou gata să mă iau în piept cu oricine care ți-ar jigni doar umbra, dacă tu nu te întâlneşti până la chenzina ailaltă cu marțafoiul?

— Ce-ar fi să-ți perii termenii?

— Puțin îmi pasă de termeni când e vorba de situația ta! Gândește-te, Mara! Ce aș putea urmări eu, rugându-te să faci acest sacrificiu? Sacrificiu, pe dracu! nu se putu abține să nu completeze. Nu te-am sedus în doi ani, mi-am pus în cap s-o fac acum? Nici măcar pe mine n-ai să mă vezi, dacă ai suspiciuni. Știu că-l iubești, e un blestem și pentru tine și pentru mine, și, dacă aș fi cu cinci minute mai inteligent, mi-aș vedea de drum, vorba aia, madame, je vous tire ma révérence, și m-aș așeza la altă masă și cu alte cărți. Ce nu-i logic aici?

Mara, deși ușor descumpănită, încercă să surâdă:

— Știi ce-i ăla fals silogism?

— Închipuiește-ți! Am patru clase primare la Pocreaca și nu le dau pe toate Sorbonele. Vrei să-mi spui și mie care-i ipoteza falsă?

— Imaginara primejdie în care mă aflu, fiind alături de Bebe.

— E lucrul cel mai adevărat pe care l-am spus vreodată, jur!

— Explică-mi-l!

— N-am să ies bine pe ușă și ai să te repezi la telefon!

— Firește. Știi că-l iubesc și mi s-ar părea cât se poate de normal să încerc să-l salvez. Așa cum faci tu, acum, cu mine...

Manoliu își trecu palma peste fruntea înfierbântată de parcă s-ar fi șters de sudoare.

— Mara, Mara! Bădescu nu poate fi salvat. E intrat în cloacă, în fiecare zi — îmi vin în minte îngrozitoarele mlaștini din Amazoane — mocirla îl înghite, îl trage, centimetru cu centimetru.

Femeia se ridică ostentativ:

— Refuz să discut în condițiile astea!

La fel de ostentativ, doctorul Manoliu se înfipse în fotoliu.

— Dacă-ți închipui că mă poți concedia, te înșeli.

— Faci ce poftești! Am teze de corectat, trec dincolo!

Gogu Manoliu îi azvârli o privire de șmecheraș de stadion, sau bulevardul șase a treia.

— Vrei să-mi spui că ți-ai chemat învățăceii, acum în iulie, de la Mamaia și Sinaia, ca să le dai extemporal?

Fără replică, Mara îi întoarce spatele, îndreptându-se spre dormitor. Dintr-un salt, medicul fu lângă ea. O prinse brutal de mână şi o aşeză cu forța pe canapea.

— Isprăvesc în cinci minute,

Mara îl privea înspăimântată şi Manoliu surise:

— N-avea grijă, fetițo, n-am dat niciodată buzna în patul unei femei, dacă nu era proaspăt înfățat, cu colțul cuverturii îndoit, „poftiți vă rog!", iar ea în cămaşă de noapte transparentă, parfumată cu Coty, după urechi şi nu fredona „Gogule, te mai aştept mult?", pe muzică de Vivaldi.

— Hm, pretențios ca un paşă!

— Asta-i firma!... Ne-am împăcat? Hai, draga mea, râzi.

— Spune-mi desluşit despre ce-i vorba!

— Am vrut să te cruț!

— N-am nevoie.

Gogu Manoliu o privi lung. Brusc, mâinile îi zvâcniră:

— Tu l'as voulu, George Dandin! Ştiai că Bebe a trăit doi ani de zile cu Emilia? Că, în primele timpuri, ați fost contemporane?

Mara păli. Îşi încleştă mâna pe brațul canapelei:

— Este o mârşăvie din partea ta.

— Am fost convins că aşa vei gândi. Nu-mi rămâne decât să plec.

Se ridică hotărât şi îşi băgă în buzunar bricheta şi țigările. Mara întinse mâna.

— Stai! Spune... Iartă-mă.

— E inutil!

— Nu, te rog. Se bâlbâi ca un copil: Nu mai zic nimic...

Manoliu ezită câteva secunde. Se apropie de fereastră şi începu să vorbească cu spatele întors:

— Dacă aş fi fost o scârnăvie, ți-o spuneam de mult. De ce aş fi aşteptat atât?

— Ai dreptate... Lasă asta acum... Zi odată!

Simțea că ochii o frig şi, ca totdeauna când îşi stăpânea eroic lacrimile, durerea de cap îi prinsese în cleşte nemilos timpanele şi ceafa.

— Cum de eşti atât de informat?

— Emilia a fost acum trei ani pacienta mea.

— N-am ştiut...

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii...

— Mai departe!

— În perioada respectivă, trăiau în semiconcubinaj. Emilia nu-i o pudică, îi place să-şi fluture amorurile, îşi face o fală din numărul lor. Nu-i oricine în stare de asemenea performanțe, înțelegi... Pe urmă, chestiunea era de notorietate. Şi Candienii sunt în temă.

— Nu mi-au spus nimic.

— Normal. Ce sens avea?

— Suntem prieteni de cincisprezece ani.

— Din care zece ai lipsit din Bucureşti.

— Puteau totuşi să mă avertizeze.

Manoliu se răsuci. Un zâmbet blând îi scălda chipul.

— În legătură cu ce? Eşti un copil! Să-ți comunice că un bărbat la treizeci şi ceva de ani a avut o legătură înaintea ta...?

Mara privea mereu fix, pentru a-şi împiedica lacrimile. Întrebă gâtuită:

— De unde ştii că legătura a continuat şi.., şi după ce m-a cunoscut?

— De! oftă medicul. Îți place să-ți răsuceşti cuțitul în rană. Voi v-ați încurcat la 1 mai... Țin minte exact, pentru că plecaserăm cu toții să dejunăm la Cernica. În vară, Bebe te-a anunțat foarte esențial că are filmări la Cernavodă. Asta, ca să-şi justifice ulterior trupul bronzat. Cernavodă şi nu o stațiune unde tu l-ai fi însoțit. Bref, i-am întâlnit la Eforie, închiriaseră, mai bine zis Emilia închiriase, ea era cu safe-ul, o vilă pe faleză, chiar vis-à-vis de restaurantul Neon...

Mara îşi acoperi fața cu palmele deschise, ca un copil, şi Manoliu se simți stors de milă. Ar fi mângâiat-o pe păr, i-ar fi cuprins umerii cu sentimentele cele mai inofensive, dar, instinctiv, simți că e mai bine să evite gesturile de tandrețe concretă.

— De-ajuns! rosti Mara. Spune-mi ce se întâmplă acum? Şi de ce suit eu în primejdie...? Pe scurt, te rog, simt că nu mai rezist.

— Emilia, o ştii sau o bănuieşti, este amestecată în tot felul de afaceri necurate, cultivă societatea unor oameni dubioşi pe care nu i-aş recomanda în nici un caz fiicei sau surorii mele. N-a avut niciodată serviciu şi totuşi poşeta i-a fost totdeauna bine garnisită cu albastre.

— Trăieşte cu şeful de sală de la restaurantul Excelent.

— Ei, şi? Cât şi-ar jupui ăla muşteriii, şi tot n-ar putea satisface apetiturile Emiliei. Şi să mai ştii, fetiţo, că banii nu se scot din restaurantele de lux, ci de la bombe. Preţuri accesibile, clientelă buluc şi în toate zilele săptămânii. Mi-amintesc de un tip care cânta la Cina, lăutar, din tată-n fiu. Era amărât, i se părea că nu ciubucăreşte destul: „Ehe! Avea dreptate bietu' tata când zicea, măi băiatule, să nu cânţi niciodată în cârciumi cu geamuri mari...”

Mara ridică enervată capul:

— Isprăveşte cu divagaţiile!

— Scuză-mă! Ziceam că Emilia învârteşte tot soiul de matrapazlâcuri. În momentul de faţă, croşetează unul dintre cele mai abjecte, dat fiindcă loveşte în prieteni.

— Despre cine-i vorba?

— Candienii. Îl şantajează pe Dinu. Nu cunosc mobilul, dar faptul este cert şi categoric. Iar Bădescu o secundează.

— Nu se poate!!

— Fetiţo, totul e posibil când ai de-a face cu oameni imposibili. De aceea te-am rugat să fii mai rezervată un timp. Sunt indivizi fără scrupule şi n-ar şovăi să te lovească — şi de obicei o fac perfid — dacă asta le-ar cânta ceva. Mai există şi aspectul discreditării tale. Lucrurile de acest gen se descoperă totdeauna. Urmează o anchetă în care obligatoriu vei fi amestecată, ca amantă oficială a lui Bădescu. Eşti în învăţământ, pretenţiile de moralitate sunt aici mai exigente decât în oricare alt domeniu. Ce impresie crezi că ar face în cancelarie, la inspectorat, la minister, o profesoară care „trăieşte cu un escroc”, dacă nu cumva calificarea juridică e mult mai gravă, iar activitatea acestuia face obiectul serviciilor de anchetă penală?

Se aşternu tăcerea. Minute lungi în care Mara, deşirată, încerca senzația fizică stranie că pe umeri o apasă, strivind-o, blocul, o lume, viața, universul... Pe Manoliu îl sfâşia suferința femeii iubite şi sentimentul de neputință.

„Am să plec..., îi dau un calmant şi plec."

Telefonul îi făcu să tresară pe amândoi. Mara privi câteva clipe aparatul de parcă n-ar fi înțeles despre ce e vorba. Întinse mâna şi emise un alo răguşit.

— Da, eu... Vino.

Manoliu se interesă scurt:

— El?

— Da, el.

Manoliu o privi scurt şi părăsi apartamentul, fără nici un cuvânt.

*

Spre surprinderea Melaniei, lucrurile merseseră foarte repede. La zece, intelectuală până în vârful unghiilor — ținută sobră, ochelari şi servietă — se prezentase la bibliotecă, iar la zece şi douăzeci i se eliberase permisul. După circa un sfert de oră, Ghidul Bucureştilor pe anul 1942 se afla în fața ei.

— Lucrez la o istorie a Bucureştilor, se justificase dinaintea bibliotecarei, care nu manifestase nici un interes special, servind-o automat, ca un robot.

— Foarte interesant, apreciase femeia.

N-o mai surprindea nimic. Deunăzi, cineva îi solicitase un tratat despre psihologia peştilor. Şi culmea era că tratatul cu pricina exista.

— Va fi o lucrare vastă, preciză bătrâna.

— Îmi închipui, îi concurați pe Giurăscu şi Ionescu-Gion.

Melania surâsese echivoc. Era sigură că persoanele nu făcuseră niciodată parte din cercul cunoştințelor ei.

Scoase din servietă un teanc de coli comerciale şi un pix de trei lei. Îşi fixă ochelarii şi aruncă o privire încântată în jur. În sală, puțină lume. Vacanța studenților, concediile goleau bibliotecile în lunile de vară.

Deschise ghidul şi începu să-l răsfoiască cu atenție. De fapt, o interesa fasciculul final. Aici erau însemnate, pe harta cartierului respectiv, principalele imobile din Bucureşti: fabrici, uzine, societăți, instituții, clădiri administrative, hoteluri, mari magazine şi restaurante sau locuințe private de relief: Palatul Ghica, Ştirbey, Cantacuzino, Casa Vernescu, Filipescu etc..

Când reperă Aleea Alexandru Conțescu, se simți atât de mirată încât îşi scoase ochelarii, ca să vadă mai bine. La numărul 3 era semnalat, sub „pavilion" turcesc, sediul unei societăți de import-ex-port, Abdulah Kulesi.

Melania avu impresia că pică din nori.

„Sfinte, Doamne, ce căutau turcii în '42, pe strada Conțescu?"

Ca foarte multă lume avea o imagine clasică, cumva tradițională, despre supuşii otomani. Când spunea turc, îi mişunau dinaintea ochilor şalvari, fesuri şi turbane, iatagane, narghilele şi iminei. Secolele nu măturaseră reprezentările romantice din cărțile copilăriei, reverberații ale autenticelor clişee trăite cândva de străbuni.

Părăsi biblioteca îngândurată. Nu putea face nici o legătură, apelând chiar la cele mai jonglate asociații de idei. Cu toate acestea, simțea că dă târcoale misterului, că, în cele din urmă, porțile la care bate vor ceda.

CAPITOLUL 8

Maiorul Cristescu intră în biroul Minervei. Fără să salute, cu mâinile în buzunare, se trânti ostentativ în singurul fotoliu din încăpere şi începu s-o privească fix.

Minerva îşi lăsă lucrul. Zâmbea mieros şi părea turtită de admirație.

— Ia te uită! Aşa vă învață la miliție? Intrați fără bună ziua, ca-n biserică?

Maiorul respiră adânc. Glasul îi trepida de mânie înăbuşită:

— Auzi, Minerva? Chestia asta n-am să ți-o iert niciodată! Să nu uiți!

Pe chipul Minervei se zugrăvi o expresie de inocentă şi nemărginită uimire.

— A naibii să fiu dacă înțeleg ceva. Îl luă martor pe Dobrescu: Vasilică, ai idee la ce se referă nen'tu Cristescu?

Maiorul îşi scoase mâinile din buzunare şi îşi îndreptă ținuta. Rosti plictisit:

— Dansează tango în figuri cu alții! Dă-i drumul! Unde ai zbârcit-o?

— Nu-mi amintesc s-o fi zbârcit nici măcar o singură dată în viața mea, replică Minerva înțepată. Poate doar acordându-ți, în mod nechibzuit, prietenia şi încrederea mea.

Presimțind că schimbul de replici ce va urma nu-i tocmai indicat din punct de vedere pedagogic pentru a fi urmărit de un învățăcel, dispuse scurt:

— Dobrescule, vezi ce-a făcut Macri cu piețarii şi dricarii.

Maiorul se ridicase:

— Perfect. E mai indicat să discut cu colonelul Ionaş.

Minerva mugi:

— Stai jos, Cristescule!

Maiorul îşi aprinse țigara:

— Ai luat-o razna rău! Ne aflăm aici într-un birou al Ministerului de Interne şi nu predai tabla înmulțirii la şcoala elementară. Mă confunzi cu nefericiții ăştia de-ți sunt subalterni? Păi, în locul lor, îmi luam lumea în cap şi mă duceam să pasc albine! Îi tratezi ca pe preşcolari, le dai tot felul de şarade aiurite...

— Sunt exerciții de gândire şi de logică.

— Logică pe dracu'! Să dezlege ghicitori cu elefanți albi, cocotieri albaştri şi alte năzdrăvănii pe care băieții ăştia n-or să le întâlnească în viața lor, aşa cum pe mine mă cheamă Cristescu! Cu Popeşti, Ioneşti, Vasileşti or să aibă de-a face, nu cu dinozauri perverşi sau cu diferențiale, integrale şi alte alea! Ai ajuns de mirul lumii, soro!

— Tovarăşe Cristescu!

— Vezi că vin pe spate, râse maiorul.

— Te afli aici în interes de serviciu, detaşat de către forurile superioare...

— ... şi preşedintele comitetului de locatari...

— Eşti obligat să-ți îndeplineşti sarcinile şi nu să-mi dai mie lecții!

— O rectificare! făcu dulce maiorul care, realmente, începuse să se distreze. Nu sunt obligat. Am fost rugat! Reține chestia că-i interesantă! Te mai întreb o dată: unde ai încurcat-o?

Minerva respiră adânc. Rosti îmbufnată, uitându-se în altă parte:

— Cu Melania.

— Eram sigur. Ai intrat cu bocancii şi i-ai vârât în ureche o trompetă, suflând cât te țin plămânii!

— Şi cum ar fi trebuit s-o iau?

Cristescu surâse impertinent, califică Minerva.

— Să umbli în vârful picioarelor şi să mângâi dulce gingaşe strune de harpă, aşa cum se cuvine unei gingaşe şi dulci făpturi.

Minerva îşi înghiți replica, nu tocmai dulce.

„Face pe inteligentul cu mine, îşi închipuie că mi-o plăteşte, dar lasă că îmi vine şi mie rândul la zar.”

Pe drum, Minerva îl puse la curent cu ultimele evenimente legate de dosarul statuii, îi relată aproape la replică întrevederea cu Melania. Conchise:

— E dezaxată şi cabotină!

— Cabotină, sunt de acord, dar, în privința integrității facultăților ei mintale, te înşeli grosolan. Este mai normală decât o grămadă de oameni pe care-i cunosc. Asemenea celor mai mulți indivizi însă, a căror minte sclipeşte, are excentricități şi manifestări mai singulare. În ciuda originalităților — bâlciul cu Mirciulică, poveştile cu zâne, dialogul Melania-Melania sau vizitele în parc, pentru a da bună dimineața florilor — dispune de o logică fermă şi o judecată de vast bun simț. Circul i-a intrat însă în sânge, ştie că-i stă bine şi-l speculează.

— De aia n-o scoteai din smintită?

— Eram furios, draga mea

Minerva dădu nervoasă cu călcâiul în trotuar.

— Nu pot să înțeleg ce urmăreşte. Ce naiba-i pasă de blestemata aia de statuie? Şi care-i rolul ei?

— Asta nu poți s-o ştii niciodată cu Melania. Au fost situații când a pus combinația la cale personal — idee, organizare, alegerea complicilor — deci a semnat singură scenariul, dar am avut trei dosare când, ignorând startul, a intervenit ea cu o contribuție generoasă pe parcurs. Nu ştiu cum Dumnezeu flerează toate afacerile dubioase unde miza — cel puțin până acum — o constituie diverse obiecte de artă. Dar, indiferent de momentul intrării în scenă, absolut totdeauna se detaşează, devine vedetă absolută.

— Obiecte de artă! pufni Minerva. Nu-mi spune că în bolovanul lui Conțescu şi-a ascuns Ali-Baba comorile.

— Draga mea, eu nu spun nimic. Am ajuns. Dacă vrei să obținem un minim de rezultat, abține-te de la intervenții sau comentarii dure.

— Cristescule, cred că ai vocație de misionar.

— Şi tu ai ratat un al doilea Makarenko.

Maiorul o cunoştea destul de bine, ca să-şi dea seama de la prima privire că Melania nu fusese luată prin surprindere. Îi aştepta şi, probabil, pariase cu Mirciulică sau cu ea însăşi în privința zilei şi a orei.

Bătrâna totuşi îşi făcu numărul: privire mirată, clamp! clamp! din gene, schiță de aplauze punctând fericirea, ciripit de pitulice:

— Domnul maior Cristescu! Nu ştiți cât sunt de încântată să vă văd. De ce nu m-ați anunțat? Aş fi pus o tavă cu pişcoturi la cuptor şi aş fi cumpărat o cupă de frişcă. Aveam totdeauna o rezervă, dar Mirciulică a devenit de la o vreme nesuferit de lacom... Adăugă, gazdă politicoasă: Şi doamna Minerva! Nu mă aşteptam la atâta bunăvoință... Bine ați venit la noi... Hotărât, avem astăzi o zi strălucită pe care, fiți convinsă, n-o vom uita uşor. Trăncănim mult pe seama evenimentelor plăcute.

Minerva mulțumi dând din cap. Pe buze îşi atârnase zâmbetul despre care-şi închipuia că e blajin. Şi, din nou, în preajma bătrânei, avu senzația că trăieşte în plin ireal. În timp ce Melania se foia prin casă umplând masa cu ceşti, pahare, farfurioare şi lingurițe, Minerva inven-

tarie discret încăperea şi etichetă scurt: „Este interiorul unei persoane care iubeşte avid viața, a rămas şi va rămâne totdeauna tânără”.

Nimic nu purta pecetea senectuții (mobilă demodată, greoaie, „aşa se purta când m-am măritat eu”), pe scrin se aflau flori şi nu colecție de produse farmaceutice în tuburi, flacoane, cutiuțe, termometrul şi unguente misterioase, lipsea bomboniera în care se găsesc de obicei cuie, nasturi dispersați, un etui gol, pioneze, o ureche de fermoar — cine ştie la ce trebuie! — chibrituri, chei nefolositoare destinate unor broaşte uitate şi, în general, orice altceva în afară de cofeturi, nu se vedea scrumiera cu mărunțiş (cincisprezece şi douăzeci şi cinci de bani, monede mai mari riscând să tenteze musafirii) şi nici vasul de flori unde erau puse bine, „să nu uit”, rețete, bilete de loterie sau capete de hârtie cu numere de telefon.

„Totul e grațios, proaspăt, juvenil şi vesel. Vesel până la țopăială!”

După cum hotărâseră, Cristescu dădu start discuției:

— Desigur, bănuiți de ce v-am deranjat...

— Nu sunt atât de isteață, dar poate dacă m-ați lăsa să ghicesc de trei ori...

— În legătură cu dispariția statuii unchiului dumneavoastră.

— V-ați convins? Am fost foarte necăjită că doamna Minerva nu a crezut că suntem rude. Probabil eu nu am fost îndeajuns de convingătoare, dar trebuie să recunosc că prezența dumneaei mă intimidează. O persoană atât de impozantă!

Minerva încercă să zâmbească gentil:

— Faceți abstracție de mine.

— Cum ar fi posibil? Dumneavoastră nu puteți trece neobservată nici chiar în mijlocul unei defilări.

Cristescu zâmbi în sinea lui: „Aici nu se înşeală deloc”.

— Ştiți, se adresă din nou Minervei, presimt că noi două vom deveni prietene foarte bune.

— Nu-mi doresc nimic altceva.

— Şi Mirciulică va fi extrem de încântat... Vedeți, începusem să ne simțim ca singuri. Când îmbătrâneşti, încetezi să mai fii interesant şi eu însămi îmi dau seama că am devenit o amintire.

— Vă exprimați minunat. Aveți o frază elegantă, cu expresii şi întorsături neaşteptate.

Cristescu, în sinea lui, se amuza copios: „Hai să vedem acum cine minte mai frumos!”

Melania îşi plecă modestă privirea:

— Adevărul este că sunt foarte talentată la compuneri.

— Sunt convinsă. Colegul meu — arătă spre Cristescu — mi-a semnalat nu o dată acest amănunt care, asociat cu fantezia de care dispuneți, face ca poveştile dumneavoastră să fie foarte interesante.

Maiorul îi azvârli o privire iute: „E incapabilă să se abțină de la aluzii fine”.

Bătrâna replică senină:

— Dumnealui e foarte generos, dar trebuie să vă mărturisesc că toate poveştile pe care i le spun lui Mirciulică sunt din Ispirescu sau frații Grimm. Eu nu am fost în stare să născocesc nici una.

— N-aş fi zis, zâmbi Minerva.

Cristescu interveni repede:

— Apropo de statuia unchiului dumneavoastră...

— Iertați-mă! exclamă bătrâna. Sunt vorbă lungă şi, uneori, mi se întâmplă să uit că există persoane mult mai ocupate ca mine. Aveți cumva noutăți?

— Colega mea se ocupă de acest caz şi este mai în măsură să vă informeze. După cum vi s-a adus la cunoştință, în arhiva consultată nu s-a găsit nici o dovadă care să ateste rudenia dumneavoastră cu doctorul Conțescu...

— Nu am fost o familie atât de nobilă încât să ne constituim arborele genealogic. Eu nu sunt notar, dar îmi închipui că foarte puțini oameni ştiu cine a fost văr de-al treilea, de exemplu, cu bunicul lor. La urma urmei, ce importanță poate avea acest amănunt? Fapt este că statuia a dispărut.

— Fără îndoială, zâmbi maiorul, dar în absența unei legături de rudenie cu răposatul dr. Conțescu, interesul dumneavoastră față de dispariția statuii pare cam straniu.

Melania păru foarte surprinsă.

— Poate că nu ştiți, dar eu mă uit în fiecare seară la televizor. Ni se vorbeşte foarte frumos despre îndatoririle cetăţeneşti şi ne învață că orice persoană trebuie să aibă grijă de bunurile obşteşti.

— Vezi, Cristescule?! făcu triumfătoare Minerva. Tu mă ascultai doar cu o ureche când îți vorbeam despre rolul educativ al televiziunii! Se întoarse spre Melania şi i se adresă pe un ton din care mierea curgea ca dintr-o lingură prea plină: Spuneți-mi, doamnă, manifestați aceeaşi... ăăă... diligență față de toate monumentele din Capitală?

Melania o privi cu aceiaşi ochi nevinovați, micşunele mirate. „Fii liniştită, draga mea. Ei nu au ce să-ți re-pro-şe-ze. Poți chiar să te distrezi, dar cu măsură."

— Bineînțeles.

— Şi cum procedați? Concret, adică...

— Nu sunt sigură că înțeleg întrebarea dumneavoastră.

— Mă interesează tehnica pe care o folosiți, căci ar putea fi popularizată. În Bucureşti există sute de obiective culturale. Numai în cimitirul Bellu se află duzini de autentice monumente de artă, fără să mai vorbim de parcuri, grădini şi aşa mai departe.

— Cele din Cişmigiu, în special, o întrerupse Melania, sunt foarte grațioase. Am o adevărată slăbiciune pentru statuia Maicii Smara, dar cel mai mult iubesc tânăra fată cu ulciorul, ştiți, din fața pavilionului cu porumbei. M-am simțit extrem de necăjită când secase...

— Cine?

— Ulciorul, bineînțeles. Nu mai curgea apă din țuțuroi şi am făcut o adresă la primărie semnalând neajunsul. Nu vă închipuiți ce spectacol minunat oferă guguştiucii care se înghesuie pe marginea bazinului, ca să-şi astâmpere setea.

— Când s-a întâmplat asta?

Cristescu zâmbi: „Minerva a agățat un fir..."

— Acum trei săptămâni. Spre satisfacția mea, situația s-a remediat foarte repede.

— Mda... Tot nu mi-ați spus cum procedați, pentru a acoperi zilnic un perimetru atât de vast.

— Ei, surâse Melania modestă, nu chiar zilnic, căci eu nu am automobil şi tot aşa nici una din cunoştinţele mele. Într-o vreme mă aranjasem cu domnul Silvestru care a fost şofer. Ştiți, transporta butelii de aragaz, dar din păcate a ieşit la pensie. Oricum, pot spune că, măcar o dată la două săptămâni, vizitez fiecare obiectiv cultural, aşa cum v-ați exprimat dumneavoastră.

— Probabil, presupuse Minerva, v-ați împărțit Capitala în zone.

— Exact! Ați ghicit fără să v-o fi spus eu, declară bătrâna, încântată că Minerva e atât de deşteaptă.

Maiorul se miră: „Ce naiba a pățit Melania de joacă atât de imprudent? Mai ales acum, în plin proces de sistematizare a Capitalei, când oraşul îşi schimbă obrazul de la o zi la alta, până şi un copil te prinde cu minciuna. Suficientă o singură aruncare de undiță...”

— Într-adevăr, meritoriu, aprecie Minerva. Îți dai seama, Cristescule? Doamna are o activitate bogată şi folositoare. Ține, aş putea spune la zi, evidența monumentelor de artă din Bucureşti.

— Îmi dau seama.

— Iată, continuă Minerva, un soi de preocupare la care ar trebui antrenați cât mai mulți cetățeni, căci unuia singur, oricât ar fi de atent, îi pot scăpa unele detalii.

— Bineînțeles, fu de acord maiorul, aşteptând curios pumnul care urma s-o facă O.K. pe Melania,

Aceasta, detaşată, părea că se umflă în pene.

— Vezi, chiar doamna care este atât de atentă şi condusă de cele mai nobile intenții, n-a băgat de seamă, deşi trece măcar o dată la două săptămâni prin Cişmigiu, că la pavilionul central nu mai există porumbei de cel puțin cincisprezece ani.

Fizionomie, în orice caz, bătrâna pară minunat lovitura. Pe chipul delicat, uimirea nemărginită nu mai încăpea.

— Adevărat? Mi se pare extraordinar... Probabil însă că, atunci când îndrăgeşti unele imagini, ele continuă să trăiască în subconştientul tău, independent de realitate. Nu-ți dai seama că ele nu mai există, pentru că afectul tău nu acceptă această eventualitate.

„Hm! Frumos spus, dar slăbuț, notă Cristescu."

Minerva dădu din cap:

— Iată ceea ce aş numi eu o subtilă explicație psihologică, care nu mi-ar fi trecut prin minte.

„Nu te pierde cu firea, Melania... Te-a prins cu minciuna. Ei şi? Ştia oricum că minți..."

Zâmbi îngăduitoare:

— Când veți ajunge la vârsta mea, o să mă înțelegeți perfect. Nimic din tot ce ți-e foarte drag nu devine simplă aducere aminte. Există în noi, alături de noi, în fața ochilor noştri. Vă pot oferi un exemplu cam intim, n-aş dori să-l considerați impudic. Colonelul, vreau să spun soțul meu, a murit acum douăzeci de ani. Credeți-mă, îl simt în fiecare clipă alături de mine, n-a lipsit o singură noapte, şi de aceea n-am schimbat patul dublu cu un divan de o persoană. Înțelegeți?

— Desigur, spuse Minerva. Ca să încăpeți.

— Exact. Are şi perna lui.

— Uluitor! Iată o pildă de mare curaj. Nu cunosc mulți care ar fi în stare să doarmă împreună cu un... repauzat.

Melania îi îndreptă privirea atât de binecunoscută lui Cristescu: „Uite ce fel de femeie sunt eu!" Întrebă nevinovată:

— Nu-i aşa? Exclamă brusc: Ah! Cred că am să mă cert singură. Din nou m-am lungit la vorbă. Din câte am înțeles de la domnul maior Cristescu, aveți noutăți despre statuia bietului meu unchi.

— De ultimă oră, sublinie zâmbind Minerva. Am primit chiar azi-dimineață relații foarte interesante de la Consiliul popular Piatra Neamț. Doctorul Cristescu nu a avut nici un fel de rude.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ca în poveştile pe care le narați cu atâta aplicație, a fost găsit, prunc de câteva zile, abandonat pe treptele unei biserici. A cres-

cut la orfelinat. Îmi închipui cu câtă satisfacție primiți dumneavoastră o nepoată afectuoasă, înzestrată cu un puternic şi de nădejde spirit de familie, orice amănunt nou privitor la viața doctorului Conțescu.

„A marcat, draga mea, dar trebuie să recunoşti că ai avut ghinion. Dintre atâtea statui tocmai tu să dai exact peste una orfană...”

Se simțea totuşi indispusă, nemulțumită.

„Oricum te suspecta, dar ăsta nu este un motiv ca tu să comiți gafe! Nu fă pe naiva... Ştii bine că mă gândesc la porumbeii din Cişmigiu. Se amenință cu degetul în oglindă: Ai grijă, Melania. Rândul viitor, dacă nu eşti atentă, pun zăvorul şi nu-ți mai dau drumul să intri în casă. Şi mai ştii că eu mă țin de cuvânt...”

— Mi-o închipuiam mai isteață pe fermecătoarea ta zână colilie. Cu ce aptitudini formidabile te-o fi speriat, habar n-am! Minte ca o gazetă imperialistă şi joacă gros ca o coristă dintr-un teatru de gang!

Cristescu surâse enigmatic:

— Nu te grăbi...

*

Minerva intră val-vârtej în birou ca într-o gară, cu un minut înainte de plecarea trenului. N-avea vreun motiv anume: îi plăcea să dea buzna şi-atât. Ateriză în fotoliul din fața mesei de lucru şi îşi privi lung, cu ochii subțiați, colaboratorii.

„Dacă ne admiră, traduse căpitanul Macri, urmează o salată asortată...”

Dobrescu, mai emotiv, simți că-i transpiră mâinile:

„Ce-oi mai fi făcut?”

Minerva, când era furioasă, sărea preambulurile, trecând direct la obiect, iar în ziua respectivă nu exista nici un motiv să facă excepție.

— Şi zi aşa, dragi tovarăşi! Nu sunteți de acord cu metodele mele de lucru! Şarade, ghicitori, exerciții de aritmetică, vă fac să vă pierdeți timpul inutil cu ceea ce îmi închipui eu că ar fi probleme de perspicacitate, sunt de o curiozitate patologică, mă vâr în viața voastră personală. Aşa e?

Cei doi tăceau şi Minerva îşi reluă tirul:

— Bârfiți, cârtiți, colportați peste tot! Nu este un singur ins în tot ministerul ăsta căruia să nu vă fi plâns şi, probabil, faceți senzație la berărie şi printre cumetrele din cartier, depănându-vă balada.

— Permiteți-mi, îndrăzni Macri. Lucrurile nu stau chiar aşa.

— Dar cum?

— Este adevărat că am comentat cele mai interesante exerciții cu colegii de la alte servicii...

Minerva începu să dea din picior:

— În cadrul unui schimb de experiență, nu-i aşa? Să nu moară ăia proşti... Dădu cu palma în masă: V-am spus totdeauna că ceea ce detest mai mult este ipocrizia şi şuşoteala, imediat ce omul a întors spatele!

Dobrescu se făcuse mic, să-l vâri în buzunarul de la ceas. Macri încercă să-i țină piept.

— Nici unul dintre noi n-a procedat în felul acesta.

— Zău? De aia au ajuns să facă milițienii spirite cu mine?! Mi-au făcut cadou un tratat de zoologie. „Are Samuraiul ce are cu elefanții, cimpanzeii şi papagalii.” Vezi, Doamne, îi ținea grija să nu mă epuizez.

Căpitanul îşi feri zâmbetul:

— Despre aşa ceva nu ştim nimic.

— Pe lângă toate celelalte, n-aveți nici curajul opiniei. De ce n-ați ieşit la raport? Tovarăşe colonel, considerăm că metodele maiorului Tutovan nu sunt cele mai indicate sau nu suntem de acord cu imixtiunile domniei sale în viața noastră personală. De ce nu m-ați criticat în cadrul unei şedințe de lucru? Dacă mi-ați fi demonstrat că procedez greşit sau ineficace, poate mi-aş fi modificat coordonatele pedagogice. Rău, pe ziua de azi! Şi vouă, şi ălorlalți, care lipsesc acum. Pe chestia asta, îmi veți pregăti toți câte o lucrare autocritică. Cinci pagini dactilografiate la un rând —despre onestitate. Notați-vă titlul: „Cât sunt de sincer față de mine însumi, față de colegi, față de superiori”. Sâmbătă, aştept temele... Vreau să zic lucrările. Dacă există reclamații, le depuneți la registratură. Semnate, evident. Basta!

Se adresă fără tranziție căpitanului Macri:

— Ce-ai făcut cu dricarii şi zarzavagiii?

— Nu am obținut nici un rezultat concret până acum.

— Atunci zi-mi-le pe ălelalte, neconcrete!

— Cu oarecare procent de incertitudine, se poate afirma că soclul statuii nu a fost transportat cu o furgonetă taxi şi nici cu vreo maşină a pompelor funebre — sectorul de stat. În orice caz, nu oficial. Există însă posibilitatea aranjamentelor clandestine. Aşa-zisele ciubucuri ale şoferilor respectivi, şi care nu pot fi controlate. În sectorul particular, aceeaşi situație din punct de vedere al rezultatului cercetărilor. Nimeni n-a transportat nimic suspect şi, până la proba contrarie, nu ne rămâne nimic altceva decât să-i credem pe cuvânt.

— Cam aşa e, recunoscu Minerva parcă supărată că trebuie să-i dea dreptate. Şi piețarii?

— De piețari s-a ocupat Dobrescu.

Locotenentul îşi drese glasul şi făcu un pas înainte.

— Aici fieful este mult mai larg. Există multe piețe mari în Bucureşti şi peste o mie de indivizi care au autorizație să-şi desfacă mărfurile. Am făcut abstracție de negustorii mărunți...

— Ce înțelegi prin negustori mărunți? îl întrerupse Minerva.

— Adică vând pe sub mână semințe, levănțică, buchețele de flori, piatră ponce, bureți de mare.

— Am înțeles, sari peste inventar...

— În consecință, lăsându-i la o parte pe ăştia, am considerat că un individ care dispune de o furgonetă şi, deci face negoț în stil mare, trebuie obligatoriu să aibă ausweiss.

— Concret! Şi? Cum ai acționat?

Era realmente curioasă. Nu-i simplu să treci prin sită ditamai turma de precupeți...

— În primul rând, spuse Dobrescu ridicându-şi în sfârşit privirea din parchetul dat cu Palux, am triat piețarii care dispun de furgonete. Există în satele şi comunele din jurul Bucureştiului, pe o rază de treizeci de kilometri, patruzeci şi opt de asemenea proprietari. Am lista la mine...

Îşi duse mâna la buzunar şi puse pe masă o coală de hârtie.

— Am să mă uit mai târziu la ea. Cum ai procedat în continuare?

— Am solicitat ajutorul inspectorilor de piață.

Minerva îl cercetă încântată:

— Ştii că faci progrese? Practic ce le-ai solicitat?

— Întâi, le-am pus întrebarea clasică despre vreun eventual amănunt ieşit din comun, remarcat. Apoi, care dintre furgonişti a lipsit din piață în zilele de 14 şi 15 iulie.

— Ei, nu, râse Minerva, că aici îmi plăcuşi! Da' ce, ăia semnează condica de prezență?

— Nu, roşi Dobrescu, dar trebuia să mă agăț de ceva.

— În afară de faptul că n-ai nevoie de o zi întreagă ca să transporți un bolovan dintr-un cartier într-altul. Altceva?

— I-am rugat să-mi nominalizeze oamenii considerați cei mai abili şi mai veroşi. „Oții”, cum spun indivizii din breaslă. „Şmecherul e oț mare!”

— Toți sunt „oți”! aprecie Minerva Dacă nu eşti pişicher, te laşi de negustorie, te angajezi la spații verzi şi uzi muşcate pe mijlocul marilor bulevarde.

— Eu i-am cerut aşii!

— Mă rog, şi?

— Am selecționat paisprezece inşi. Unul dintre ei, Firică Rădoi din Dridu — lucrează în Matache Măcelaru —, mi s-a părut interesant. Inspectorul mi-a relatat că, pe 15 iulie, a surprins un schimb de replici între individ şi frate-său, Gică Rădoi.

„Ai rostuit măcar de-o cinste?”

„Şi încă ce cinste! (Firică părea nespus de încântat.) D-aia muscălească!”

„Cât?”

„Cinci roabe şi foraibăr.”

— Ce va să zică asta? se interesă Minerva.

— Mi-a tradus inspectorul. În limbajul inițiaților, înseamnă cinci mii — o roabă egal o mie de lei — și discreție. Ridică din umeri: Asta-i tot!

— Destul, Dobrescule! Te-ai descurcat satisfăcător. Să sperăm că suntem pe pârtia cea bună. Coincidența ar fi superbă, dar de ce n-am crede oleacă și în noroc? Vom sta de vorbă cu mohicanul ăsta. Trebuie să recunosc că mi-ați mai îmbujorat dispoziția. O cam feșteliți voi, în general, dar din când în când mai scoateți de un „binișor".

Trase sertarul biroului, scotoci câteva clipe și le întinse câte un plic. Cei doi se priviră nedumeriți. Minerva surise strălucitoare, numai soare și flori:

— Ca să vedeți că nu sunt supărată pe voi, v-am dat câte o mică problemă de perspicacitate. Aștept soluția peste trei zile. Sunteți liberi.

— Mai bine rămânea supărată, oftă Macri. Nu puteai să fii mai puțin isteț?

Dobrescu puse plicul în buzunar:

— N-o cunoști! Era în stare să ne pună la colț.

*

Când se auzi soneria, Codruț năvăli în hol.

— A venit mama?

Dinu Candian o lăsă pe Emilia să intre. Era ca totdeauna epatantă, parfumată, surâsul și expresia festive. Mângâie neglijent creștetul băiețelului.

— Ce faci, micule?

Codruț, murdar la gură de ciocolată, își ridică ochii cafenii:

— Când vine mama?

„Ce ciudați sunt copiii! gândi Marta Bădescu. O iubește pe maică-sa fără să aibă din partea ei un singur gest de tandrețe. N-am văzut-o luându-l în brațe decât la fotograf. O poză adorabilă, de reclamă, bună de reprodus pe cărțile poștale ilustrate..."

— Când vine mama?

Băiatul, nerăbdător, gata să plângă, dădu din picior. Emilia îi zâmbi. Cu același surâs, „frumoasă-i viața — iar eu, formidabilă", se

adresa tuturor: copii, adulți, bărbați care o interesau sau nu, vânzători, poştaş.

— Curând, Codruț...

Medicul, iritat, îl expedie pe un ton dur:

— Treci imediat în camera ta! Doamnă Bădescu, ar fi de dorit să-l supravegheați mai îndeaproape.

Bătrâna răspunse înțepată:

— N-am fost avertizată că băiatul nu are acces în celelalte încăperi ale casei.

— Vă avertizez acum. De aceea există o nursery.

Marta Bădescu prinse mâna băiatului. Codruț nu se lăsă târât şi începu să urle. Candian, excedat, îi dădu o palmă răsunătoare. Violența gestului îl făcu să amuțească. Bătrâna, la fel de uimită, luă repede copilul în brațe şi părăsi holul.

Emilia, picior peste picior, observă cu indiferență.

— Nu te mai țin nervii, mon cher...

Candian îi azvârli o privire întunecată:

— Ce-ți pasă?

— Mie nu-mi pasă deloc, încerc cel mult o surpriză. Îmi închipuiam că ştii să te stăpâneşti. Ai veşti de la Liana?

Tonul era uşurel, „ce mai face Coca?”, dar în subteranele întrebării zăceau tone de răutate.

Medicul se crispă. Cu două zile în urmă, imediat după plecarea Minervei şi a lui Dobrescu, Liana îl părăsise. Torturat de dor şi de gelozie, o căutase pretutindeni. Nu se afla la părinți, nici la o mătuşă, singura de care Liana se simțea ataşată, nici... Investigațiile medicului se epuizaseră aici, din lipsă de adrese şi realiză dintr-o dată, năucit, ce puține ştia el despre nevastă-sa, cât de îngust era coridorul care ducea spre inima, spre gândurile, spre viața ei. În afară de Emilia, nu-i cunoştea nici un prieten, nu dispunea de un singur număr de telefon unde ar fi putut-o căuta. Şi totuşi Liana ieşea zilnic, lipsea mult, respectând doar un program conjugal legat de orele mesei. Lui Candian i se păruse ne-

demn s-o urmărească şi acționase în virtutea liniei pe care şi-o propusese: să nu-i aţâţe dorul de libertate încercând să-l sugrume.

— Cum îl cheamă? întrebă brusc.

Emilia se uită la el ca la un nebun.

— Pe cine?!

— Tipul la care se ascunde.

Femeia izbucni în râs:

— Tu eşti obsedat, micule. Acum o înțeleg de-a binelea pe biata fată. La un asemenea regim nu rezistă nici măcar o surdo-mută cu nasul încălțat de o pereche de ochelari negri.

— Unde e?! urlă dezlănțuit medicul.

— Ai înnebunit? De unde vrei să ştiu eu?

— Tu ştii!

— De ce? Sunt confesorul ei? Şi dac-aş şti, aş sfătui-o prietenește să rămână acolo unde e. Şi într-o gaură de şoarece i-ar fi mai bine decât aici.

Ura desfigura chipul lui Dinu Candian:

— Ce animal dezgustător eşti tu, Emilia!

Femeia râse obraznic:

— Nu toți bărbații... (accentuă) bărbații!, micule, sunt de aceeaşi părere. Vrei să facem un test? Mergem pe Calea Victoriei şi numărăm câți tipi...

Medicul o întrerupse brutal:

— Mi-e greață! Şi-acum, ce vrei? Repede că trebuie să aerisesc după tine.

— Nu fă pe imbecilul! Ştii bine de ce am venit. Azi e 18, nu? Sau imaginea Lianei în alte brațe, brațe mai viguroase şi mai proaspete, probabil, ți-a tulburat mințile? Îndeplinește-ți obligațiile şi te salut! Nici tu, nici — arată în jur — mausoleul ăsta nu-s de natură să-mi stimuleze digestia.

— Nu!

— Ce nu?!

— Nu sunt de acord ca tu să intermediezi afacerea!

Emilia, mereu zâmbind, întinse alene mâna după sacul de antilopă. Tacticos, băgă înăuntru ţigările şi bricheta şi se ridică încet, îndreptându-şi languros silueta suplă.

— Cum crezi... În locul tău însă m-aş gândi de două ori... După aceea... Nu există cale de întoarcere.

Medicului îi trecu prin minte una din frazele preferate ale mătuşăsii, Matilde Bobescu. Bătrâna cultiva cu frenezie genul aforistic, adorând frazele pompoase şi penibile, cel mai adesea opere proprii: „Foarfecele destinului e necruțător... Ascunde-l... Nu i-l lăsa la îndemână".

Declară răguşit:

— Asta mă priveşte pe mine. Spune-i gangsterului tău că, la cuantumul şi calitatea pretențiilor emise, am dreptul să-l cunosc. Prada îi va fi livrată numai personal, îi stau oricând şi oriunde la dispoziție pentru prealabila discuție de afaceri, fără martori.

— Dinule, spuse Emilia cu o voce neobişnuit de prietenoasă, pe omul ăsta nu-l păcăleşti ca pe un copil, sunt cel puțin două decenii de când şi-a dat bacalaureatul şi, de-atunci, a văzut multe. Nu ştiu ce vrei să combini, dar cât de vicleană ar fi festa pe care i-o pregăteşti, îți garantez că tu vei fi prima victimă.

— Palavre! Am venit cu o contrapropunere. Poți să-i spui că nu am încredere în tine şi lasă-l pe el să judece ce are de făcut. E ultimul meu cuvânt.

— Grig?

Emilia se asigură încă o dată că uşa cabinei telefonice este bine închisă. Afară aştepta o singură persoană, o bătrână cu un câine mops care gâfâia de căldură.

— Da. Ce-ai făcut?

— Nimic. Nu acceptă să lucreze cu intermediari.

Urmă o pauză, apoi Emilia îl auzi râzând scurt:

— Te spoliază de comision... Deci, vrea să mă cunoască, înainte...

— Da.

— Privilegiul ăsta o să-l coste un procent de 5% în plus...

CAPITOLUL 9

În halat de casă, doctorul Manoliu încerca să citească. Spre deosebire de cei mai mulți oameni, în special femei, nu gusta lectura în pat. Se simțea moleşit, somnul îl trăgea de poale şi nu se putea concentra.

Era aproape opt seara şi, ceea ce i se întâmpla extrem de rar, încerca un apăsător sentiment de singurătate. În lungile ceasuri ale după-amiezii, telefonul rămăsese cu încăpățânare mut. „Normal, toți sunt în concediu, vara goleşte Bucureştiul.” Un fel de a-şi pansa senzația de abandon, căci medicul, tânjind după Mara, s-ar fi mulțumit în momentele acelea şi cu apelul unor simple cunoştințe sau foşti colegi uitați care, la rândul lor, sugrumați de plictis şi-ar fi adus aminte brusc: „Ce-o mai fi făcând Manoliu? Nu ne-am văzut de la examenul de primariat. Formidabil! N-aş fi spus... Când au trecut, dom'le, cincisprezece ani?...”

Soneria de la intrare îl făcu să respire mai cu optimism şi se îndreptă vioi spre vestibul. Nu spera mare lucru în privința vizitatorului, căci avea ceea ce se numeşte în genere o casă închisă. O locuință de burlac, fără gospodărie, în care bucătăria era încăperea cel mai puțin folosită.

„La ce să chem oameni? Casa mea nu-i amuzantă. N-am video, televizor în culori, casetofon. Frigiderul e gol şi sticlele —când stocul devenea incomod, blocând balconul şi debaraua, chema o precupeață să le ridice cu toptanul — la fel.”

Ducea o viață de exterior, mânca la spital sau în oraş şi rar îl prindeai acasă. Garsoniera avea destinații precise: „acoperiş, să nu mă plouă, pat, ca să nu dorm în şanț şi domiciliu stabil să nu intru în farurile miliției”.

Soneria țârâi din nou. Persoana, fie n-avea răbdare, fie nu era sigură că fusese auzită.

„E probabil Dănilă”, presupuse medicul, un vecin, bătrân pensionar, care-l ruga din când în când să-i ia tensiunea. Uneori, rămânea fără ţigări şi venea să împrumute sau se invita la o partidă de table.

„Doar dacă nu te conturbez, domnule doctor...”

„Bun şi ăsta!”, gândi Manoliu deschizând yala. Rămase o secundă mirat în prag, apoi începu să râdă. Ciocolată, sumbru, îşi făcu loc cu umerii înainte de a fi poftit:

— Lasă-mă să intru.

— Ziceai că nu mă mai frecventezi.

— Ştii vorba aia turcească?

— Cunosc altele româneşti, mult mai suculente şi pline de miez. Stai jos. Vodcă?

Voicu Dumitriu se uită la el mustrător:

— Doctor eşti tu, mă? Ne-ați împuiat capul la televiziune, la radio, în presă cu efectele nocive ale tutunului şi alcoolului, şi voi sunteți primii care le troscăiți până cădeți sub masă.

— Ca să mă fi văzut acolo, probabil că-mi ţineai companie.

Ciocolată perora din ce în ce mai indignat:

— Ce exemplu dați voi pacienților? După părerea statisticilor UNESCO — inventă — voi sunteți cei mai îndârjiți bețivani. Nu v-o iau înainte decât surugiii.

Manoliu îl privi bine dispus:

— Ascultă, Ciocolată, ai venit să ne certăm?

— Ştii că-mi placi? Tu eşti ăla care de când te ştiu cauți scandal cu lumânarea. Acum discutăm o chestie de principiu.

— Am băgat de seamă. Eşti la al doilea pahar de vodcă în mai puțin de un sfert de oră... Apucă sticla şi se pregăti să-i toarne: Pot să te mai jignesc?

Voicu îşi reluă plimbarea agitată. Se făcu că n-aude şi se lăsă jignit.

— Altfel, se interesă Manoliu, ce mai faci?

— Aia e că nu ştiu! Nu ştiu ce să fac.

— Aha!

— Ce aha? Ce-ai înțeles? Am venit să mă sfătuiesc cu tine într-o chestiune.

— Te ascult.

— Ții minte ce ți-am spus rândul trecut? Că la Candieni treaba nu merge? Că a intervenit ceva suspectul existența lor?! Ai râs ca un mocofan, pentru că nu contest că eşti un tip cumsecade, dar n-ai orizont. N-ai perspectivă şi, pe undeva, ai rămas imatur.

Ciocolată n-avea nici cea mai mică intenție de a-l ofensa. Ca de obicei, spunea verde, răspicat, în față, ceea ce credea.

Doctorul Manoliu începu să râdă:

— În cazul ăsta, nu văd în ce măsură ți-aş putea fi de folos. Te adresezi unui arierat mintal să-ți dea sfaturi de viață?

— Am spus imatur, ceea ce-i altceva. Adică experiența ta, ca individ, înregistrează minusuri. Dar eşti un bărbat onest şi, indiferent care va fi opinia ta, nu-ți voi pune niciodată la îndoială buna credință. Să vezi, domnule, ce chestie mi s-a întâmplat!

Manoliu îl urmărea liniştit. La Ciocolată, toate luau proporții: indignarea, uimirea, necazurile mărunte. Nu ştia cum reacționează în dragoste... Întrebarea pică din senin:

— Băi, Ciocolată, tu ai iubit vreodată?

Dacă l-ar fi văzut pe Mihai Viteazul, descălecând la Universitate de pe calul de bronz, Voicu Dumitriu n-ar fi avut o expresie mai căpiată.

— Te-ai smintit?! Vorbeam cu totul altceva.

— Scuză-mă, râse Manoliu... Mi-a trecut aşa, o idee prin minte.

— Ce idei, domnule? Astea sunt scurtcircuite. Caută-te, că rămâi fără pacienți. Dădu din mână a lehamite: Cum îți spuneam, dar nu mă mai întrerupe că mă enervezi, am primit azi de dimineață un telefon. Tocmai îmi beam cafeaua, urmând s-o car la serviciu. Cine crezi că era?

— N-am idee. Presupun însă că persoana avea nevoie stringentă de tine, ca să te sune la şase jumătate-şapte dimineața!

— Mai ales când persoana nu zice bună-dimineața, soare!, înainte de amiază. Liana Candian.

— Interesant.

— Ştiai că l-a părăsit pe bărbatu-său?

Manoliu se încruntă:

— Nu... Adevărat că Dinu e foarte schimbat în ultima vreme, dar nu credeam că lucrurile vor ajunge atât de departe. Ţi-a spus ea?

— Bineînţeles. În trei fraze mi-a explicat că viaţa alături de Candian a devenit imposibilă, iar în alte două mi-a cântat melodia binecunoscută: suntem tineri, mai bine acum decât mai târziu, ne putem reface viaţa etc.... Îţi dai seama, eram complet năuc.

— Ce-a vrut în fond?

— A plecat de acasă doar cu geanta şi cămaşa de noapte şi ar vrea să-şi încarce boarfele. Îi e frică de Candian, care e un tip brutal şi violent şi poate recurge la acte de canibalism. Pe scurt, m-a rugat să o însoţesc, azi sau mâine, când am eu vreme.

— Ce i-ai răspuns?

— Nu i-am răspuns nimic. M-am eschivat — întârzii de la serviciu — şi a rămas să discutăm mai pe îndelete mâine dimineaţă. O să mă sune ea acasă. Am o recuperare.

— Mda, făcu Manoliu, neplăcut.. Care sunt nedumeririle tale?

— Păi, totul mă nedumereşte! În primul rând, de ce mi s-a adresat tocmai mie? De ce n-a apelat la taică-său? Noi nici măcar nu suntem prieteni buni, ştie că n-o înghit şi nu cred că, în afară de „sărut mâinile” şi „a stat ploaia”, i-am mai adresat altfel de panseuri.

— Aşa e...

— Pe urmă, continuă Ciocolată, mi s-ar părea nedelicat faţă de Dinu s-o asist martor şi ocrotitor pe nevastă-sa împotriva lui.

— Începi să creşti în ochii mei, zâmbi Manoliu. Nu te ştiam atât de gentleman.

— De ce? Pentru că nu ţi-am spus ţie, care eşti crăcănat, că ai picioare de baletist? Sau că negii de pe obraz ar fi şarmul tău, când, dacă te-ai apuca să-i înşiri pe o aţă, ţi-ar ieşi un colier să-l pui pe grumaji de vacă?

Gogu Manoliu nu se suspectase niciodată că ar arăta ca un actor de film, avea umor şi, în plus, pe Ciocolată, indiferent de răutățile servite, nu se putea supăra.

— Lasă-mă pe mine. Ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Tu ce zici?

Doctorul săltă din umeri:

— Derobează-te. Motive există: Eşti prietenul amândurora, amestecul unui terț în asemenea situații nu-i recomandabil sau, mai laş şi fără justificări, pleci într-o delegație.

— Asta nu se poate!

— De ce?

Ciocolată emise măreț:

— Sunt incapabil să las de izbelişte un om care-mi solicită ajutorul.

— Înseamnă că hotărârea ai luat-o. Atunci ce mai aştepți de la mine, binecuvântarea? Începu să râdă încetişor: Eşti sigur că altruismul, inima ta jimblă caldă te îndeamnă să intri în bâlci şi nu cea mai autentică curiozitate de tată? Ți-a plăcut totdeauna bârfa, ai ciulit de când te ştiu urechea la odiosul „se spune că...” Îi servi sarcastic, refrenul „Ciocolată”: Ştii că mie îmi place să zic verde, în față, răspicat!

Ciocolată îl privi surprins:

— Te-a deranjat chestia cu negii? Eşti un caraghios!

— Ai dreptate! Practic, ce vrei de la mine?

— M-am gândit.... Începu Voicu Dumitriu oarecum şovăitor.

— Aşa...

— Că ar fi bine să mergem împreună.

Manoliu se interesă cu blândețe ostentativă:

— Ce înțelegi tu prin „împreună”, fiule?

— Adică Liana, tu, eu.

— I-auzi? Şi de ce mă rog?

— Avem altă greutate, înțelegi, şi, dacă e să fim oneşti, amândoi îi suntem prieteni.

— Iar penibilul se va împărți pe din două.

— În fond, tu, ca vechi amic, eşti şi mai îndreptățit să fii de față. Îți manifeşti îngrijorarea..

— ...şi-mi prezint condoleanțele. Nu, dragă Ciocolată! Hotărât, nu! Pentru asemenea întreprinderi, caută-ți omul pe altă uliță.

— De ce?

— Ca să te citez, pentru că nu mi se pare delicat. Când vor avea nevoie de mine, mă vor solicita. Detest să mă vâr în dormitorul oamenilor.

— Ai o mentalitate şi o gândire scabroase.

— Dacă îți închipui că Liana şi Dinu colaborau la o lucrare ştiințifică, rectific: Detest să mă vâr în laboratorul indivizilor, în atelierul lor de lucru.

— Eşti un laş!

— Dragul meu, tu ai confundat totdeauna curajul cu mitocănia. Eu îți urez succes şi nu-mi ascund interesul pentru rezultatul demersurilor.

— Mai toarnă-mi o vodcă şi mă evaporez.

Manoliu puse mâna pe sticlă:

— Auzi?! Pe ce loc vin inginerii în statisticile alea UNESCO? Telefonul zbârnâi.

— Da, eu, Manoliu... Sigur că da... Se uită la ceas: Da..., ciudat... E nouă. Nu vă pierdeți cu firea... Voi face tot ce-i posibil... Nu, nu întârzii...

Ciocolată rămase cu paharul în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Bădeasca, bătrâna care îngrijeşte de copil.

— O ştiu.

— Dinu încă nu s-a întors acasă, şi la spital nu-l găseşte. Liana n-a dat nici un semn de viață şi nu ştie ce să facă cu băiatul.

— Ai văzut?! exclamă triumfător Ciocolată.

— Ce să văd?

— Vrând-nevrând, acum trebuie să colaborăm.

Manoliu trecu în dormitor şi începu să se îmbrace.

*

Melania se hotărâse în cursul nopții. Chiar de-a doua zi, va începe să acționeze. Va studia situația cu atenție chiar la fața locului, va lua contact personal cu oamenii care ar putea avea o legătură, măcar tangențială, cu dispariția statuii.

„Şi vei opera pe față, draga mea, căci ai o acoperire admirabilă: indiferent de suspiciunile domnilor de la miliție, eşti ruda doctorului Conțescu şi îndreptățită să te preocupe soarta monumentului său... Nu, nu că nu ai încredere în competența şi străduințele dumnealor, dar consideri legitim şi chiar de datoria ta să contribui la elucidarea situației...”

La ora zece dimineața era gata de expediție. Îmbrăcase ceea ce considera a fi o toaletă sport: un ansamblu galben-pai — o fustă plisată şi buzunare la jachetă — şi pantofi trotteuri, adică tocuri de şase centimetri şi nu zece, cât purta în mod obişnuit. Şi pentru că i se părea că amănuntul completează o ținută expediționară, îşi agăță de umăr un aparat foto, cumpărat cu cincizeci de ani în urmă, un Kodak cu burduf, care nu se mai afla în stare de folosință de pe vremea armistițiului.

Lăsă oberlichtul de la bucătărie deschis, pentru ca Mirciulică, plecat în vizite matinale, să n-o aştepte la uşă. Părăsi locuința vioaie şi pusă pe fapte mari.

Primul obiectiv propus — cercetarea atentă a parcului — nu-i luă mai mult de un sfert de oră. „Nimic interesant, fetițo. Copaci, bănci, umbră, bunici şi bunice, landouri împopoțonate, un tânăr cu o carte, care nu m-aş mira să fie de la miliție. Ce poate găsi interesant un domn de vârsta lui în acest părculeț, într-o dimineață splendidă de vară, când ar trebui să fie la serviciu, la ştrand sau la mare? După cât e de bronzat, poți să-ți dai seama că iubeşte soarele...”

Locotenentul Moraru îi observă la rândul lui prezența, dar nu-i dădu nici o importanță. N-o cunoştea pe Melania şi, altfel, clişeul oferit de bătrână era firesc. O pensionară care a ieşit la plimbare, iar acum caută răcoare într-un parc. O şi vedea scoțând în următoarele câteva minute din sacoşe andrelele şi ghemul de lână, căutând din ochi vreun eventual amator de conversație.

Dezicându-i pronosticul, după două ture, Melania părăsi parcul, tăindu-l de-a curmezişul. Privind atentă locul unde se aflase statuia, făcu o constatare interesantă:

„Ciudat, Melanie, extrem de ciudat... Nu ştiu dacă amănuntul, care, fie vorba între noi, ar fi trebuit să-l observi de cel puțin patruzeci de ani, îți va fi util, dar oricum iese din comun. Statuia fusese aşezată cu spatele spre strada principală, ceea ce trădează o viziune artistică cel puțin fistichie. Cum ți-ai dat seama? Dar mi se pare limpede ca apa de izvor. După cum ştii, era o statuie cişmea şi-i firesc ca pământul din fața ei să fie bătătorit de mulțimea însetaților. În spate, în schimb, există iarbă şi buruieni din belşug. Iar spatele dă spre strada care-i aproape la fel de importantă ca o şosea. Ca şi cum doctorul Conțescu i-ar fi întors — scuză-mă ! — popoul, atitudine cu totul neaşteptată din partea unei persoane atât de politicoase...”

Melania sună timid la uşa vilei doctorului Candian, arborând zâmbetul căruia nu-i putea rezista în general nimeni, indiferent de gradul de civilizație sau rezultatul meciului Rapid-F.C.Argeş; de o politețe ireproşabilă, colorată cu o blândețe de oaie. Doar privind-o, presimțeai că pentru femeia aceasta nu există nimic urât pe lume şi nu te-ar fi lăsat inima s-o dezamăgeşti.

Îi deschise o femeie în vârstă, cu alură distinsă. De după fustele bătrânei apăru capul unui copil cu ochi mari, castanii, care o cercetau curioşi, fără umbră de timiditate.

„Bunica şi nepotul”, califică Melania, dar se corectă, aproape instantaneu. „Nu... Cred că te înşeli fetițo! Doamna aceasta nu are degajarea stăpânei casei sau a cuiva din familie. Există ceva țeapăn în ea, o anumită rezervă şi totuşi siguranță... Intendentă, aş fi zis acum cincizeci de ani, dar mi-e teamă că, azi, asemenea slujbe nu mai există.”

— Pe cine căutați?

— Bună ziua, ciripi Melania. Am nimerit la familia Candian, nu-i aşa?

— Da.

— Ştiți, sunt membră în comitetul de conducere al clubului Femina din cartierul dumneavoastră.

Marta Bădescu o privi nedumerită: „Şi?”

— În programul nostru intră numeroase acțiuni interesante şi care, desigur, prezintă importanța lor. De aceea încercăm să ne asigurăm colaborarea cât mai multor persoane. Nu credeți că v-ar interesa să activați alături de noi?

Puştiul continua s-o privească fix:

— Când vine mama?

Marta Bădescu îl scutură uşor de mână:

— Tais-toi, Codruț!

Melaniei îi veniră în minte anunțurile din Mica Publicitate. „Îngrijesc la domiciliu preşcolar, vorbesc franceza, sau germana, sau...”

Puse un deget sub bărbia băiețelului:

— Il est charmant votre petit... Quelle âge as-tu, Codruț?

Marta Bădescu o privi uşor surprinsă. Ezită, dar ținuta Melaniei şi accentul impecabil o obligau la o elementară politețe.

— Poftiți înăuntru.

O invită în living, pe care Melania îl taxă dintr-o privire: „Iată o casă, draga mea, în care fiecare obiect a fost ales cu grijă. Este discret, somptuos şi de aceea odihnitor... Deci aici au stat turcii mei...”

— Sunt îngrijitoarea copilului, explică doamna Bădescu. Nu locuiesc aici şi, oricum, chestiunea clubului nu m-ar fi interesat.

N-o spusese cu dispreț. Era doar o femeie directă.

— De ce? flutură din gene Melania. N-aveți idee cât de interesante sunt şedințele noastre! Chiar pasionante. Invităm tot felul de persoane, actori, scriitori...

— Nu mă îndoiesc, dar eu nu țin la asemenea reuniuni: o ceată de femei, în general bătrâne — sunt la o vârstă când pot folosi cuvântul fără a jigni pe nimeni — bătrâne, singure, care încearcă sau îşi închipuie că sunt utile.

— Dar vă înşelați...

— Nu insistați, căci nu are sens...

Melania păru grozav de necăjită.

— Poate..., poate că mama băieţelului ar avea o părere mai favorabilă.

Marta Bădescu râse scurt. O şi vedea pe Liana activând la Femina, alcătuind fotomontaje, scriind un articol pentru gazeta de perete, „cum să organizăm timpul liber al copiilor noştri", sau împodobind de serbare, cu hârtie creponată şi serpentine, sala de festivităţi.

— În nici un caz.

— Ce anume?

— În nici un caz nu puteţi miza pe colaborarea doamnei Candian.

Băiatul se apropie de Melania şi-i atinse fusta:

— Când vine mama?

Marta Bădescu se ridică:

— Codruţ, eşti insuportabil.

— Probabil doamna e plecată, zâmbi Melania.

— Da... Pentru câteva zile, la rude...

— Vă rog să mă scuzaţi pentru deranj... Dacă totuşi vă răzgândiţi, sediul nostru se află foarte aproape pe strada Ciprian...

— Da... da... făcu distrată Marta Bădescu. Am reţinut...

O conduse până la uşă. Se opriră amândouă în prag. Melania observă fermecată:

— Ce poziţie minunată aveţi aici! Linişte, verdeaţă. Parcul acesta este o binecuvântare.

— Adevărat...

— Apropo... Exista o statuie în parc... De ce au scos-o? Se uită nevinovată la doamna Bădescu. Avu impresia că dintr-o dată devine rigidă, că privirea i se întunecă.

— Nu ştiu.

— Păcat... Făcea un efect atât de romantic.

— Da..., bineînţeles... La revedere.

Tonul sună cam brusc.

— Să mai veniţi! strigă puştiul. Mama mea e şi mai frumoasă, şi mai caraghioasă... Căută: Şi mai caraghioasă decât Muppets!

„Desigur, n-ai aflat mare lucru, totuşi poți nota câteva puncte câştigate, draga mea. Întâi, că există o legătură oarecare între casa Candian şi statuie. Al doilea, însăşi bătrâna, care-i doar guvernantă, e cumva afectată de această poveste şi, în al treilea rând, mama copilului a plecat de acasă... În regulă, fetița mea. La toate acestea te vei gândi mai pe îndelete, după-amiază, după ce se trezeşte şi Mirciulică din somn. Acum vei face o vizită la locuința de peste drum. Clădirea spre care privea doctorul Conțescu. Trebuie să vezi şi tu ce găsea dumnealui atât de interesant la această construcție...”

Traversă din nou parcul şi se îndreptă hotărâtă spre intrarea imobilului în stil maur. O intrigă aerul de părăsit, de casă nelocuită.

„Chiar dacă toată lumea se află la serviciu sau în vacanță, deci nu vezi pe nimeni la fereastră — fie că scutură o cârpă, aeriseşte, ori îşi trece vremea — se simte dacă se trăieşte în acea casă... Aici, nu stă nimeni...”

Portița de fier forjat, care dădea în curte, scârțâi lugubru. Bătrâna străbătu aleea năpădită de iarbă, urcă patru trepte şi apăsă pe butonul soneriei.

„Ia te uită! tresări locotenentul Moraru. Asta-i bătrâna care se plimba mai adineauri prin parc...” Părăsi banca şi, din doi paşi, fu pe trotuar. Lipi trunchiul unui castan bătrân, simțindu-se ars de curiozitate. Îi bătea inima şi nu-şi închipuise niciodată că dorința avidă de a afla ceva, da!, curiozitatea, poate avea asemenea efect asupra ritmului cardiac.

În interfon se auzi un glas neidentificabil. „Bărbat? Femeie? În vârstă?” Nu-şi putea da seama.

— Cine e?

Bătrâna răspunse cu naturalețe:

— Melania Lupu.

Urmă un bâzâit sonor şi uşa se deschise singură. Apăsă pe clanța şi dispăru înăuntru.

Locotenentul Moraru rămase înlemnit de uimire. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi se repezi spre cabina telefonică. Din fericire, se afla chiar la colțul străzii.

*

— Țeapănă gospodărie! aprecie Minerva coborând din maşină. Ce părere ai, Dobrescu?

Locotenentul vorbi în cunoscător:

— Dridu e una din cele mai bogate comune din jurul Capitalei. Merită să vedeți şi Frumuşanii sau Gruiu.

Minerva se uită curioasă în jur. Citadină până în vârful pixului agățat în buzunarul vindiacului, ieşea foarte rar din Bucureşti şi atunci ținta era de obicei Mamaia sau Eforie-Nord. Celelalte stațiuni i se păreau prea liniştite.

Se întrebă, dintr-o dată, de când nu mai călcase pe la țară şi îi veni să râdă: „Dar am călcat vreodată?”

Mătuşa Caliopi, care-i fusese tutore de la vârsta de zece ani, detesta în general deplasările şi împingea urbanismul atât de departe, încât nu suporta peisajele nude, adică fără magazine, săli de spectacole, blocuri şi troleibuze. „Câmpie, pădure, albăstrele şi gâze! Fleacuri! Dacă era aşa de minunat, oamenii ar fi rămas în peşteri...”

Minerva începu să râdă.

— Auzi, Dobrescule? Tu ştii când am văzut prima dată o vacă? Vacă de-adevăratelea, nu la cinema sau în poze. La cincisprezece ani. Eram într-o excursie cu şcoala...

Locotenentul se abținu de la orice comentariu. Animalele îi inspirau Minervei tot soiul de şarade... „Admițând că ai fi proprietarul unei cornute orange...”

Casa lui Firică Rădoi era arătoasă, fățuită cu ornamente de ceramică colorată, prosperă. Un gard metalic cu volute, vopsit argintiu, împrejmuia curtea, adevărată grădină: trandafiri, dalii, regina nopții, iar zorelele, proaspăt stropite, nu trăseseră obloanele, dând încă bună-dimineața.

Pătrunseră în curte. Îi întâmpină un câine care lătra în draci, nelăsându-i să facă nici măcar un pas.

„Zgârciți oameni!”, gândi Minerva. Dulăul era costeliv, jigărit, cu ochi înfometați. Îşi aduse aminte de un proverb vechi: „Să nu tragi la hanul cu câini slabi, căci flămând vei rămâne...”

Atrasă de zgomot, se ivi o femeie la vreo patruzeci de ani. Era o namilă şoldană, rochia de barchet îi plesnea peste sâni, dar, în mod curios, capul şi gâtul subțire păreau împrumutate de la altă persoană. Pe fața suptă, cu buzele parcă înghițite, stăruia o expresie morocănoasă, tipică oamenilor suspicioşi, bănuitori, care se cred toată viața înconjurați de vrăjmaşi, iar râsul lor e consemnat de cei din jur ca un eveniment. Îi privea iscoditoare, fără să spună nimic.

Minerva arboră un aer, un ton şi un text à la Sadoveanu, care i se păreau ei potrivite cadrului:

— Bună ziua, cinstită gospodină.

Femeia răspunse din vârful buzelor:

— Bună să fie...

— Acasă ți-e omul, nea Firică?

— Ia, prin vecini... Întoarse capul şi strigă spre fundul curții: Tanțo! Fă, Tanțo, unde stai lelea, sta-ți-ar dumineca!

O fetiță de vreo unsprezece ani, desculță şi cu o rochie care-i cădea strâmb, se ivi alergând.

La vederea Minervei şi a locotenentului, se opri intimidată. Maică-sa nu-i dădu răgaz:

— Dă o fugă pân' la alde Necşoiu şi zi-i lui taică-tu că-l aşteaptă nişte oameni.

Tanța o zbughi, iar femeia rămase mută în mijlocul curții, cu picioarele răşchirate şi mâinile încrucişate peste sâni. Le urmărea toate mişcările, pândindu-i parcă să nu pună mâna pe ceva: vreo ulucă, o cărămidă, ori te miri ce acaret.

Pe Dobrescu, situația îl amuza nespus. Dincolo de ursuzenia femeii, îi simțea uimirea pe care o încerca față de Minerva, „n-am văzut de când sunt asemenea znamenie de muiere!”. Aceasta, plictisindu-se,

începuse să se plimbe prin curte cu mâinile la spate, fluierând o melodie proprie.

La vederea bărbatului — înalt, trupeş, cu o cumsecădenie roşcovană pe faţa lată, încăpătoare, dezmințită doar de ochii vicleni, atenți, cu nelinişti de lăcustă — Rădoaia respiră vizibil uşurată.

— Dumnealor..., mai spuse şi dispăru.

„Patriarhatul în floare! conchise Minerva. Nu-i treaba muierilor să se vâre în daravelile bărbatului...

Rădoi exclamă jovial:

— Ce vânt vă aduce, oameni buni?

— Poate ne pofteşti în casă, nea Firică, zâmbi Minerva.

— Da' cum nu! Ia poftim cu gând curat... Muierea asta a mea v-a ținut în picioare... De, să ne iertați, că noi, ştiți, ca la țară...

Casa mirosea a curat, a muşcate şi era răcoare. În odaia bună, Rădoi aruncă o privire satisfăcută, apoi se uită la cei doi, să constate impresia pe care le-o făcea expoziția de bulendre: înfloriturі, broderii, ştergare, scoarțe, bibelouri ieftine, vaze, fotografia de nuntă a Rădoilor retuşată gros de un cârpaci, câteva tablouri, orori care Minerva se întreba unde mai pot fi achiziționate, televizor, un radio imens cât jumătate de garderob.

— Frumos la dumneavoastră...

Rădoi îşi frecă mâinile roşii...

— De, cum am putut şi noi... De douăzeci de ani, de când ne-am luat, muncim la bordeiul ăsta... mobila e de la Bucureşti... Da' o țuiculiță luați? Să zic muierii şi de-o felioară de brânză, o roşioară...

— Nu, respinse hotărât Minerva. Vă mulțumim, dar nu întârziem mult.

Îşi scoase legitimația şi i-o întinse. Firică se uită la ea, apoi o lăsă repede pe masă, de parcă l-ar fi ars. Se refugie instinctiv într-o atitudine defensivă:

— Eu unul mă ştiu cu toate alea în regulă şi la zi. Am autorizație, am plătit taxele la stat, respect mercurialul...

— Nu te-am învinuit de nimic. Vreau să-ți pun câteva întrebări.

Omul aştepta circumspect. Deşi răcoare, începuse să asude din gros.

— Întrebați-mă, că nu-i supărare. Deschise uşa şi strigă: Fă, Tanțo... Adă-mi acilea o cârpă, ceva, că se încinse afară şi-s tot o apă... Aşa, tată!

Se şterse tacticos pe obraji, apoi pe gât şi la urmă palmele năduşite.

— Unde ai fost, nea Firică, în dimineața zilei de cincisprezece! Adică joia trecută.

Bărbatul îşi țuguie buzele încercând să-şi aducă aminte.

— Păi, unde să fiu? În piață, la Matache, că acolo țin „prăvălie” cu alde frate-meu, Gică.

— Cu ăla, râse Minerva, ai băut cinstea. Las-că ajungem şi acolo...

Bărbatul luat pe neaşteptate, îşi holbă ochii mici. Minerva nu-l lăsă să-şi revină:

— Mă interesează ce-ai făcut în primele ore ale dimineții.

Rădoi se bâlbâi:

— Ce era să fac, păcatele...?

— Nea Firică, nu încerca să câştigi timp. Dumneata ai treburi, le avem şi noi pe ale noastre... Hotărî să-l ia la sigur: Ai primit „cinci roabe” ca să faci un anumit transport... Aşa-i?

Ochii lui Rădoi alergau prin odaie. Îl simțeai calculând iute, concentrat, roi de gânduri i se învălmăşeau în spatele frunții cărnoase. Minerva îl îmbie cu glas blajin:

— Hai, nea Firică! Ia-o de la capăt. De unde te cunoaşte persoana, când te-a năimit, câți inşi te-au ajutat...? Mi le spui frumos şi pe rând...

Rădoi oftă şi se ridică în picioare.

— Pe mine mă iertați, dar tot iau o țuică.

Deschise bufetul şi scoase o carafă pântecoasă cu dop de plastic. Înăuntru lichidul era galben ca gutuia.

Omul trase o duşcă zdravănă şi Dobrescu îşi zise că, din trei înghițituri, mântuie sticla: „De! Scurtă-i jumătatea, nene!”...

— Asta s-a întâmplat, cum ar veni miercuri. Dovedisem marfa, mai erau, colea, ca la vreo cinci kile de roşii. Îi zic lu' frate-meu, zgârie-brânză, într-o sâmbătă cu muierea asta a mea, îi zic cum zice un creştin la un frate: Bă, Gică, paştele şi cristelnița mă-tii! Te mai scumpeşti acuma la un pol...? Lasă roşiile la nea Cornel şi hai să luăm o țuică, că țipă jumările alea în mine...!

Minerva îl urmărea făcând eforturi să nu-l întrerupă. Abătuți din albia lor, asemenea oameni îşi pierdeau şirul, se zăpăceau. Mai constatase că, indiferent de mediu sau gradul de instruire, cu cât viața unui individ este mai săracă în evenimente, cu atât relatările sunt mai dezlânate, sufocate într-un ocean de amănunte inutile. Avea o cunoştință, femeie subțire de altfel, care pentru a nara un incident oarecare petrecut în Piața Unirii, îți povestea cu detalii ucigătoare tot itinerarul parcurs de la Casa Scânteii...

— ...frate-meu dă să mă înjure, că nu-i cuvântăreț defel, s-a izbit lu' tata, ori înjură, ori stă cu nasul în buric, când simt că mi s-a agățat unul dă poale.

„Bă, nea Firică, am o vorbă cu dumneata. Da' vino mai încolo...”

„Vin dom'le!” Că era domn!

— După ce l-ai cunoscut? surise Minerva.

Rădoi o cercetă nedumerit. Nu era probabil un portretist.

— Păi, se cunoaşte. Îmbrăcat la lux, straie de oraş, cravată. Se vedea pă el că nu-i dă la împins vagoane...

Minerva insistă:

— Încearcă să-l descrii.

Rădoi îşi scărpină ceafa:

— Un ins, cum să vă spui, nici în etate, da' nici tânăr dă tot... Slăbiu, bărbierit, nas parcă ascuțit. Găsi încântat: Seamănă cu dumneavoastră!

Dobrescu întoarse capul, brusc interesat de zigzagurile sonore şi de itinerar ale unui bărzăun strecurat printre perdelele de nylon. Minerva zâmbi:

— Am înțeles, nea Firică. Spune mai departe.

— Ne traserăm mai încolo şi intrarăm la alde Gică Tractor. Explică: Până să se-ajungă, a fost semetist.

— Cine-i ăsta?

— Responsabilul de la Necuratul.

— Necuratul?

Rădoi păru surprins:

— Nu-l ştiți? Restaurant categoria a II-a. La zece dimineața dau cep la ciorba de burtă.

— De fapt, interveni Dobrescu, se numeşte Nectarul.

— Aha! pricepu Minerva. „Necuratul”! E o chestie. Dă-i şi dumneata cep, nea Firică.

— Am ciocnit de bun găsit şi pe urmă cetățeanul a intrat în chestie.

„Eu te cunosc, zice, ştiu că eşti om de nădejde şi nu-ți pare rău de un câştig.”

„Cui îi pare rău?”

„Uite, zice, mă ajuți la un transport, că ai furgonetă şi, pe chestia asta, te faci mai greu pe partea stângă cu cinci miare...”

— Acu', nici eu nu-s prost... Zic, dacă-mi dă ăsta cincizeci de albastre, doar să-l duc de colo-colo, nu-i lucru curat... Zic:

„Domnule, cine oi fi, că eu nu te cunosc, asta-mi miroase a belea... Ori că s-a lăsat cu moarte de om şi mă pui acum să car răposatul, ori ați dat cu palma în avutul obştesc. În daraveli d-astea nu mă vâr, că am muiere şi copii de încălțat. Eu îmi plătesc țuica şi nu te-am văzut, nu m-ai văzut.”

„Nu-i vorba nici de una, nici de alta. Dumneata vii mâine dimineață cu furgoneta în spatele Alimentării. Te aştept la cinci şi jumătate. Ai priceput?”

„Am priceput eu, că cunosc Bucureştii, acilea am făcut armata. N-am priceput însă ce soi de marfă încărcăm...”

„Ai să vezi mâine. Nu-ți convine, volanul e al dumitale...”

Rădoi se întrerupse şi mai trase un gât de țuică. Îşi şterse gura cu dosul palmei, apoi rostui în buzunarul de la piept al cămăşii un pachet de Mărăşeşti mototolit. În spatele uşii, se auzi un foşnet uşor, şi Mi-

nerva se uită spre Dobrescu zâmbind complice. Era lesne să ți-o închipui pe nevasta lui Rădoi, cu urechea lipită de uşă şi gâfâind de curiozitate. Bărbatul sesizase şi el zgomotul, întoarse capul şi mugi:

— Iar spionezi?! Spiona-o-ai pe mă-ta, în deal la Sfânta Ecaterina! Crucea şi parastasul! Se scuză apoi, cu glas domolit: ăsta-i păcatul ei! E şpioancă! Altfel, muiere vrednică, nu-şi iese din testemel, ochii nu-i trec zăplazul...

Minerva oftă:

— Dă-i bici, nea Firică. Ne-apucă prânzul.

— Grija asta să vă fie! Mulțumim lui Dumnezeu, nu suntem nici noi chiar de tot săraci... Cum spusei, mă sfătuiesc cu frate-meu. Zic: „Bă Gică, ce zici tu? Băgăm lingura în borşul ăsta?" ăla ce să zică? Când aude de bani, îi cresc urechile, zici că se bucură singure. „O băgăm, zice, paştele ei de lingură, care-i prostul să facă țț! la borş, paştele lui de borş?!" Aşa că vezi dumneata, a doua zi l-am lăsat pe frate-meu în piață cu marfa şi mă dusei la locul cu pricina. Mă aştepta insul şi, dimpreună cu el, încă trei frumoşi din ăia cu ambasadă în turla bisericii.

Minerva se holbă:

— N-am înțeles. Cine erau persoanele?

— Turla bisericii, explică râzând locotenentul, e locul de adunare a ciorilor.

— Adică balaoacheşi, tovarăşe, preciză Rădoi. Bronzați de la măsa, nu prin sindicat.

Minerva dădu din cap: „Da', ştiu că sunteți culți..."

— Acu', urmă nea Firică, ce să mai zic? Nu-mi prea plăcea tovărăşia, dar parcă n-aveam încotro. Urcăm în furgonetă şi ia-o la stânga, ia-o la dreapta, ține-o drept, ajungem pe-o stradă aşa, mai pustie, şi oprim dinaintea unui parc. În mijloc, un pietroi cât o stâncă, cu cişmea şi țuțuroi ca la puțurile americane. Semăna, aşa, cu statuia de la noi din comună, dacă ați văzut-o, pentru ăia căzuți în războiul ălălaltu'. Numa' că ăsta n-avea înger, n-avea cap, vezi bine cineva o retezase. Insul zice:

„Asta-i marfa, nea Firică!"

„Care?!”

„Cişmeaua!”

„Vreți s-o săltăm d-acilea?

„Ai înțeles! Hai, grăbiți-vă!”

— Mă trezesc în mână cu o cazma că, uitai să vă spun, aduseseră cu ei lopeți, mă rog, sculele. Am început să săpăm şi, vă spun drept, în cap parcă îmi ningea. Nu pricepeam ce păcatele vrea să facă ăsta cu bolovanul?... Insul pusese şi el mâna, da' se tot uita primprejur. Pustiu, o fi stradă de boieri, îmi ziceam, nu zoresc la seceră... Am trudit, am trudit, şi cam după juma' de ceas temelia era dovedită. P-ormă a mers lin. Am încins pietroiul cu frânghii, l-am arducat în furgonetă şi p-aci ți-e şoseaua... Pă ăilanți, i-am presărat pe drum. Fiecare, la alt colț de Bucureşti...

— Ştii cine sunt?

— Nu, făcu Rădoi. Doar atunci ce-i văzusem şi nici ei nu se cunoşteau între ei...

— Cum ți-ai dat seama?

— Păi, nu ştiau să-şi zică pe nume... Asta fu toată isprava!

Minerva ridică mâna.

— Nu chiar toată. Unde ai depus soclul..., mă rog, bolovanul?

— A! Aşa e...! O luarăm pe Calea Plevnei şi, de-acolo, cotirăm în Vlăsiei. Insul mi-a arătat un loc viran mai pitit, aşa, între două şolduri de case. Zice: Intră acolo cu furgoneta. Am descărcat bolovanul, era mai uşor acum, că trăgeam amândoi de el, nu-l săltam, doar că când a căzut, era să-mi prindă piciorul, da' uite că n-a fost ceasul rău... Mi-a dat numerarul şi zic că nici n-am mai apucat să-i dau bună ziua c-am țâşnit iepureşte, cu viteza a doua.

Apucă din nou clondirul, măsură din ochi cât a mai rămas şi gâlgâi până la ultima picătură.

— Asta fu, conchise, asta vă spusei. Oi fi făcut bine, oi fi făcut rău, ştiu că n-am înjunghiat şi nici nu m-am înfipt la avutul obştesc...

— Şi o statuie, după părerea dumitale, cam ce fel de avut ar fi?

Rădoi o privi ca un bobletic, sincer derutat: pentru el avut obştesc însemna porumb, grâu, porci — adică ceva de mâncat, unelte sau îmbrăcăminte de la cooperativă — adică ceva folositor. Dar un pietroi...

Minerva se ridică:

— Să vii mâine dimineață la noi, să dai o declarație scrisă... Te prezinți la ofițerul de serviciu, la prima oră...

Rădoi, speriat, începu iar să transpire:

— Îmi iau şi schimburi?

Minervei îi veni să râdă:

— Dacă va fi cazul, o vom anunța pe soția dumitale.

— Bun ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat! se văicări filozofic Rădoi. Vrusei să fac un bine, pastele lui dă bine, şi uite cu ce m-am ales! Paştele lui dă ins, cu paştele lui dă ghiul!

Minerva se răsuci ca o şopârlă:

— Ce ghiul?

— Are ghiul pă degetul mic, ca cucoanele. Unul din ăla boieros, cu litere pă el, pastele lor dă litere!... Şi-alde frate-meu, paştele lui de frate, în loc să mă învețe de bine, paştele lui...

— Avem două puncte de reper, conchise Minerva în drum spre Bucureşti. Cam nebuloase, dar avem în sfârşit ceva de care să ne agățăm. Te ascult, Dobrescule!

Locotenentul respiră adânc:

— Bănuiesc..., da, bănuiesc că trebuie să ne îndreptăm cercetările asupra clădirilor din imediata apropiere a terenului viran unde a fost depus soclul. În principiu, date fiind dificultățile de transport, locul de depozitare definitiv, stația terminus nu-i departe.

— Corect.

— Rădoi, urmă Dobrescu mai cu curaj, ne-a oferit semnalmente foarte vagi asupra necunoscutului. Rămâne însă de reținut existența acelui inel.

— Da, e ceva, dar din păcate astăzi nu mai constituie un amănunt singular, care să te caracterizeze. Giuvaerurile — altădată limitate la butoni, verighetă şi ac de cravată — au intrat masiv în moda masculi-

nă. Lanțuri, inele, brățări au ajuns accesorii frecvente... Oftă: Măcar de i-ar fi desluşit literele... Paştele lor de litere!

Locotenentul surâse. Surâse şi Minerva.

În văzduh, râdeau ciocârliile din Dridu. Apoi, altele...

CAPITOLUL 10

Când, după-amiază, Mara primi telefon de la doamna Bădescu, se sperie. Nu se cunoşteau — aşa credea Mara, dat fiind incognito-ul bătrânei în casa Candian privitor la legătura ei de sânge cu Bebe — şi nici nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte telefonic, în situații stricte, când aveau ceva urgent de comunicat.

— Iartă-mă, duduie Mara, că te deranjez. Bebe e la dumneata?

— Nu... S-a întâmplat ceva?

Mara sesiză şovăiala bătrânei şi insistă:

— Vă simt îngrijorată... Cu mine puteți vorbi.

— Ştiu, duduie... Nu... Nu-i nimic. Unde ar putea fi?

— La Buftea ați încercat?

— Nu-i acolo... Dumneata când l-ai văzut ultima oară?

— Acum două zile...

— Şi nu ți-a zis nimic...?

— Nu... Nimic neobişnuit.

De astă dată bătrâna simți ezitarea.

— Iartă-mă că insist... Între oameni tineri intervin uneori mici dispute... Poate v-ați certat.

— Eu, apăsă Mara cu amărăciune fără să-şi dea seama, nu mă cert niciodată.

— Da..., înțeleg perfect... Înțeleg. Te rog, dacă ai vreo veste, sună-mă de îndată... Iartă-mă că te-am supărat.

Mara rămase gânditoare, cu receptorul în mână, de parcă l-ar fi cântărit.

„Ce zi oribilă!”

Îi veniră în minte cuvintele proverbului: „Salut, à toi malheur, quand tu viens seule”.

„Să sperăm totuşi că nu-i vorba despre o nenorocire.”

Migrena declanşată încă în primele ore ale dimineții, la şcoală, acum începea să devină insuportabilă. Trecuse pe la secretariat, având de luat un rest de bani. Se întâlnise cu Florica Marinescu, profesoara de biologie, un soi de dorobanț cu fustă, antipatizată de elevi şi colegi, dar, din păcate, extrem de convingătoare în fața unora de la forurile superioare. Genul de femeie care domină pe cei din jur prin grosolănie şi lipsă de sentiment. Bărbatu-său, mic de tot în umbra ei, îi spunea „mamă”. Pentru Mara era mai mult decât simptomatic: concludent.

Mara îşi ridicase diferența de bani şi mai zăbovise câteva minute la o tacla cu Lucica, secretara, o fată drăguță, care pleca la Eforie Nord cu logodnicul. Mara îi sugerase un model de rochie de plajă, schițându-l chiar în câteva linii.

Marinească intră fără să fie auzită. Din pricina căldurii, Lucica lăsase uşa şi geamurile deschise.

— Iar modele? exclamă cu dispreț. Părerea mea este că locul dumitale, Varlam, nu-i la şcoală, ci la maşina de cusut. Poate acolo eşti mai inspirată!

De mânie, Mara simți că-i vâjâie timpanele.

— În primul rând, nu sunt Varlam, ci tovarăşa Varlam? Al doilea, părerea dumneavoastră nu mă interesează câtuşi de puțin. Cât despre locul fiecăreia din noi, rămâne de discutat! În general, nu fac caz, dar dumneavoastră meritați o explicație. Am isprăvit o facultate — lovitură în plex Marinească, absolventă doar de Institut pedagogic — mi-am luat toate gradele cu excepțional, şi-aşa pentru variație, mi-am dat şi doctoratul. Față de toate acestea, dosarul dumneavoastră profesional mi se pare cam subțire.

Îi întoarse ostentativ spatele şi se adresă zâmbind Lucicăi, care asistase siderată la discuție: „Neapărat să pui o panglică din acelaşi material la pălărie. Ştii, pentru rapel. Să-mi arăți şi mie toaleta când o să fie gata...”

Florica Marinescu, verde la față, răsufla greu. Simțeai că ar fi sărit în părul Marei şi cât o costa efortul de a se stăpâni.

— Discutăm noi, doamnă Varlam, la toamnă! Am vorbit cu tovarăşa directoare. Ai o influență negativă asupra elevilor, te-au reclamat părinții: orele dumitale de dirigenție sunt un scandal! Frivole, nocive, total needucative!

Mara îşi luase poşeta, interesându-se cu un zâmbet parcă superior:

— Ascultă, Lucico, tu ştii cu cine vorbeşte tovarăşa? Nu?! Nici eu... Te sărut.

Incidentul nu era decât o urmare a unei altercații violente, care avusese loc în primăvară. Constatând unele neglijențe vestimentare în ținuta elevilor — tivuri rupte prinse cu ace de siguranță, bluze dubioase la guler şi manşete, păr nespălat, miros de transpirație în clasă, unghii neîngrijite etc.. — consacrase o oră de dirigenție în scopul de a le corija. De aici, izbucnise între Marineasca şi Mara ceea ce colegii denumeau „procesul deodorantului...”

Deşi Mara nu se lăsa intimidată şi când voia putea să aibă replică tăioasă, genul acesta de înfruntări o indispuneau, îi dădeau o stare proastă pentru toată ziua şi, uneori, şi pentru cele următoare. Avea ultimul cuvânt, dar o costa...

Înghiți un Rudotel, obsedată de aceeaşi întrebare: Unde poate să fie? Deşi geloasă şi posesivă, acum nici măcar nu se sinchisea de o eventuală aventură a lui Bebe. Îi era teamă de altceva, cu mult mai grav.

Cu două zile în urmă, când îl primise în ciuda avertismentului lui Manoliu, părea destul de liniştit. Fanfaron ca de obicei, însă, cu o nervozitate imperceptibilă. Îi oferise o garoafă — eveniment! Bebe accepta cu bunăvoință princiară daruri, aşa cum stăpânul feudal îşi primea dijma, dar nu oferea niciodată — apoi anunțase nonşalant, mereu convins că îi face o favoare:

— Am să dorm câteva nopți la tine. Te deranjează?

Mara, care doar cu o zi înainte ar fi făcut tumbe de bucurie, auzindu-l, îl privise circumspectă:

— Spuneai că dormi la maică-ta...

Bădescu, foarte stăpân pe el şi sigur de dragostea Marei, afişă indiferență.

— Dacă te incomodez, spune-mi. Există şi alte soluții... Credeam că-ți face plăcere.

Marei îi venise să țipe, să sfâşie, să spargă ceva. Exact siguranța aceasta insolentă o scotea din minți. Siguranța şi faptul că ea pierduse orice control al situației, nu-l putea sancționa. Cel mai eficace instrument de şantaj într-o căsnicie sau legătură de dragoste — spectrul despărțirii — n-avea nici un efect asupra lui Bebe, îl lăsa rece. Suporta cu seninătate separațiile oricât de lungi — una durase chiar două luni — astfel că Mara se simțea complet dezarmată. „Ce pot să fac? se confesa ea jurnalului de zi. Cât timp trebuie să dureze despărțirea? Cinci luni? Şase? Atunci înseamnă că ne despărțim definitiv...”

— Nu-i vorba dacă îmi face sau nu plăcere.

— Dar despre ce-i vorba?

— Despre lucruri mult mai grave.

— Nimic nu-i grav...

— Lasă maximele, ți le cunosc.

Bebe remarcase pe un ton mai nazal ca de obicei:

— Constat că eşti prost dispusă azi. Trebuia să-mi spui la telefon şi nu te mai inoportunam.

— Nu fă pe nebunul, vreau să discutăm serios. Te-ai băgat într-o porcărie care va avea consecințe mult mai complicate decât îți închipui tu!

Bădescu întrebă arogant, dar nu tocmai sigur pe el:

— Ce porcărie?

— Tu eşti cel mai în măsură s-o cunoşti. Ce caută Emilia în viața ta? În ce combinație abjectă te-a băgat?

— Eşti nebună, scumpo!

Râse fals. Atât de fals, că Mara se cutremură, şi el însuşi îşi dădu seama că e neliniştit decât era dispus s-o recunoască față de sine. Mara urmă necruțătoare:

— De ce-l şantajați pe Candian? Ce vreți de la el? Cât? Pentru ce?

Bădescu încercă în continuare să braveze situația. O privi cu un dispreț de care numai el era capabil.

— Ai băut ceva?

Mara, odată dezlănțuită, nu se mai putea opri. Totul vibra în ea: sensibilitatea, simțul echității, oroarea de canalisme, dragostea de semeni. Căci Mara îşi iubea semenii în sensul cel mai creştinesc al noțiunii, fără ca sentimentul ei să aibă ceva de-a face cu biserica

Murdarul, ipocrizia, lichelismul, perfidul, trădarea, oriunde întâlnite şi nici măcar tangentând-o, o ofensau personal, o făceau să sufere.

— Sunteți odioşi! urlă Mara. Te-am iubit cum nu poate fi iubit mai mult un bărbat. Ca pe un amant, ca pe un soț, ca pe copilul meu...!

Bădescu începu să fluiere ostentativ:

— Melodramă de categoria a treia. Nu te ştiam penibilă!

— ...îți cunosc defectele, urmă Mara fără să-l asculte, ştiu cât eşti de mic, egoist, superficial şi grandoman fără acoperire... Dar nu te ştiam ticălos! Nu te ştiam canalie!

— De ajuns!

Bebe, cu un aer ofensat, tot fluturat de la înălțimea amețitoare a unui jilț regesc, îşi luă „giaca” şi se îndreptă spre uşă, „obişnuiesc adeseori să nu răspund inferiorilor...”

— Laşule! N-ai curajul să înfrunți nici măcar — Mara nu găsi imediat termenul adecvat şi se exprimă cam patetic — nici măcar cel mai îngăduitor rechizitoriu!

— Ha! Ha! Uite cine se erijează în jude moral! Rechizitoriu! Ridicol!

— Da! Asta eşti, un laş! Şi acum, pe deasupra, un delincvent, un mic delincvent, căci n-ai anvergură!

Bebe Bădescu ajunse în vestibul:

— E inutil, presupun, să precizez că nu te voi mai deranja.

Trase uşa după el, fără s-o trântească. Sensul era transparent: „Sunt invulnerabil. Şi de bronz. Nimic nu mă poate atinge”.

În aceeaşi clipă, Mara îşi regretă ieşirea. Se azvârli pe canapea hohotind: „În loc să-l ajut, l-am alungat! Din cauza lui Gogu”.

Un sentiment aprig de ură împotriva doctorului Manoliu îi inundă întreaga făptură.

Ştia că e nedreaptă, dar îl ura.

Din nou telefonul.

— Mara, tu?

Trecuseră două zile şi resentimentele vis-à-vis de Manoliu prinseseră nuanțe mai temperate.

— Draga mea, uite despre ce-i vorba. Liana a plecat de acasă...

— Ştiu.

— E de negăsit. În fine, asta-i altă problemă. Nici Dinu nu a apărut de două zile. La spital n-a venit, acasă nu-i. Te rog să ne ajuți.

— Ce trebuie să fac?

— Doamna Bădescu nu se simte bine. Bunicii băiatului sunt pe undeva, prin provincie, iar eu am gardă. Bref, Codruț e singur...

— Am înțeles. Stau eu cu el.

— Mulțumesc, exclamă uşurat. Ştiam că eşti o fată bună.

*

Ciocolată, în afară de faptul că era ciufut, cârcotaş şi un nemulțumit de profesie, avea o morală a lui — contururi şi relief ciudate, dar esența de cea mai cinstită calitate — şi încerca o necesitate organică de a şti, totdeauna şi cu orice preț, „cum stau şi pe ce picior valsez!" Detesta situațiile neclare şi, după cum spunea răspicat şi verde omului în față, ceea ce crede, tot aşa, la fel de direct şi fără menajamente, proceda când dorea să limpezească o situație.

În consecință, îşi luă o săptămână de concediu, hotărât să „clarifice" chestia de la familia Candian. Faptul că nimeni nu-l solicitase în aces sens, că imixtiunea sa ar putea fi deplasată şi de nimeni dorită, că, în cazul unor circumstanțe cu adevărat grave, problema ținea de alte resorturi, nu-l deranja câtuşi de puțin.

— Dom'le, se justificase față de Manoliu, m-a chemat la coana Liana s-o asist la partaj? Vorba vine partaj, îşi ia şi ea acolo trei zdrențe şi cinci odicolonuri...

(Uitase că perorase doar cu o săptămână în urmă că garderoba Lianei o concurează pe cea a fostei împărătițe Farah, ceea ce reprezintă o lipsă de bun simț şi de răspundere, şi că, în materie de sulemeneli, față de colecția Lianei, Cosmetica de la coada lui Mihai Viteazul, dată fiind concurența neloială, ar trebui să tragă obloanele.)

Doctorul Manoliu încercase să-i domolească avântul:

— Măi Ciocolată tată!

— Nici o mamă, nici un tată, nici o mamă adorată! Acolo se întâmplă ceva şi simțul datoriei mă obligă să intervin. Cât de denaturați ar fi şi Dinu şi Liana, nu-şi pot abandona copilul. Te avertizez că îmi instalez la ei statul major. Ca să ştii unde mă găseşti...

— E Mara acolo, are cine să vadă de băiat.

— Că parcă eu mă duceam să-l şterg la fund, o scăpă Ciocolată.

Manoliu dădu din cap:

— Aha! Deci tot microbul mahalagismului.

Voicu Dumitriu ridică arătătorul de parcă ar fi avut intenția să înțepe tavanul:

— Nota zero! Nu mă duc la Candieni în cumetrie, ci pentru a clarifica situația. Eu am nas, instinct şi inițiativă. Ți-am zis de-acum o săptămână că acolo, de la dispariția statuii, treburile nu merg? Nu aşteptă răspunsul: Ți-am zis! Ei bine, acum îți spun —âşi bătu semnificativ nara dreaptă — că locuința familiei Candian va deveni teatrul unor evenimente dramatice.

Manoliu îl măsură ironic:

— Uite unde era profetul Kandia!

— Cine era ăsta! Un indian?

— Exact! Făcea ciocolată pe malurile Dâmboviței.

— Vrei să spui Gange, dar de la o vreme sugi ca un burete... Bine că mi-ai zis de Mara! Cu atât mai mult trebuie să fiu acolo. O femeie, oricât de dotată, nu poate face față anumitor situații.

Manoliu zâmbi:

— Plină şi neîncăpătoare de fapte bune ți-e ziua, Ciocolată.

— Asta-i de la Matei cetire?

— Nu. De la Gogu!

*

Melania Lupu pătrunse într-un vestibul întunecos. Desluşi un cuier care, judecând după model, depăşise de mult jumătatea sutei: „Exact cum aveai şi tu, draga mea, când stăteai pe Rozelor şi mai trăia colonelul...” Uşa dintre antreu şi hol era deschisă.

Melania păşi grațioasă şi emise un bună ziua festiv. Nu-i răspunse nimeni şi câteva clipe rămase descumpănită.

„Ce casă stranie, draga mea... ! Şi atât de întuneric... Să nu-mi spui că ți-e frică... Asta nu ți-ar semăna deloc... Ce? Mai crezi în fantome?... Nu, desigur, dar în şoricei, da... Simți că miroase a chiț-chiț...?”

Încerca să-şi dea brânci curajului care începea s-o părăsească. Locuința — un apartament vast, cu încăperile dispuse floral în jurul holului — părea să fi fost abandonată de ani de zile. Praful era atât de gros încât, doar zgâriind puțin covorul cu tocul, se ridica în nouraşi albicioşi. Mobila, splendidă, zăcea sub acelaşi strat de pulbere, astupând motivele de sculptură. Păianjenii țesuseră giulgiu des în jurul lămpii de cristal, iar tablourile, ninse, îşi rătăciseră conturul şi culorile. Pe o consolă, un ziar Scânteia se îngălbenise din pricina vechimii.

Melania desluşi cu stupoare data: septembrie 1962.

„Dumnezeule! se sperie Melania... Parcă ai fi în Marile speranțe... Vezi, draga mea, ai acum încă o dovadă că ceea ce citeşti în cărți, cât de neverosimile ți s-ar părea unele întâmplări, le regăseşti în viață. Dar îți dai seama, fetița mea? Casa aceasta a încetat să trăiască un sfert de veac. Cineva, sau poate doar soarta, a oprit ceasul şi calendarul pe loc. Să nu-mi spui că te ia cu frig, căci afară este o vreme neobişnuit de călduroasă...”

Un mic sas făcea legătura dintre sufragerie şi bucătăria încăpătoare cu cuptor tradițional. Întâlneai aici obiecte demult dispărute din gospodăria contemporană. În afara cuptorului, „în ăsta să coci castane sau cozonaci moldoveneşti!”, se afla o maşină de gătit Sanitas, ultimul țipăt al tehnicii din anii '30-'40, un bufet cu geam, pe picioare şi nu casete suspendate, un blidar cu multă arămărie, „cred că n-a fost cu-

rățată de pe vremea aliaților, draga mea", un cântar de bucătărie — două gâşte cioc în cioc — şi un răcitor cu gheață. Melania îl deschise, căci „cea mai concludentă dovadă că cineva trăieşte într-o casă este prezența alimentelor în frigider şi cămară", şi rămase consternată. Răcitorul era gol. Alături, pe un raft, se afla o cutie de chibrituri.

Din ce în ce mai gânditoare, Melania se întoarse în holul vast. Îşi ridică privirea şi se adresă cu glas tare scării de interior, care ducea probabil spre dormitoare şi sala de baie:

— Pot nădăjdui că există cineva în această casă care să mă audă?

Glasul îi răsună ciudat şi avu senzația că silabele articulate stârniseră valuri de pulbere şi un ecou înfricoşător; simplă impresie, desigur, generată de ideea de pustietate, căci reverberațiile acustice erau excluse într-un interior sufocat de mobilă şi covoare.

Nu primi nici un răspuns. Nehotărâtă, cu inima vrăbiuță speriată, îşi duse instinctiv degetul în gură, aşa cum ar fi făcut acum cincizeci sau şaizeci de ani, dând târcoale scrinului în care bunica îşi păstra comorile.

„Dezmeticeşte-te, draga mea, şi nu te lăsa impresionată de misterul scornit de propria ta fantezie. Este o casă, desigur, ieşită din comun, dar fii încredințată că există o explicație pentru acest singular şi îți garantez că ea nu ține de supranatural..."

Îşi luă inima în dinți şi se aventură pe scara interioară. Treptele scârțâiau lugubru şi impresia de dezolant devenea tot mai apăsătoare.

„Nu crezi, Melania, că ar fi cazul să faci cale întoarsă...? Din clipă în clipă poți da ochii cu persoana care se ascunde — oare se ascunde — între aceste ziduri. Crezi că eşti în stare s-o întâmpini?"

Nu era sigură deloc. Avea în schimb certitudinea că, dacă nu-şi va astâmpăra curiozitatea, după o noapte de nesomn, avea să se întoarcă din nou aici. „Şi nu are nici un sens, draga mea, să faci acelaşi drum de două ori..."

Căpitanul Macri parcă maşina la intrarea în Aleea Conțescu şi, ocolind părculețul, ajunse în spatele lui Moraru care nu-i observase sosirea. Atinse umărul locotenentului:

— Ce se aude?

Moraru tresări:

— Nu te-am văzut.. Nimic nou. Încă n-a ieşit.

— De cât timp zici că a intrat?

Locotenentul se uită la ceas.

— Sunt exact douăzeci şi două de minute. Să nu i se fi întâmplat ceva...

— Fii liniştit. Ăsteia nu i se întâmplă niciodată nimic.

— Ce facem?

— Mai aşteptăm un sfert de oră.

Rămaseră amândoi cu ochii ațintiți asupra imobilului maur. Nu se simțea nici o mişcare. Ferestre mute, o neclintire de mormânt.

Melania ajunsese pe palier. O uşă cu carouri de cristal bizotat era întredeschisă. O împinse cu umărul şi pătrunse într-un dormitor cândva alb. „Seconde empire." Aerul închis, patul răvăşit cu un aşternut improvizat dintr-o blană de urs şi câteva perne de catifea slinoase, florile uscate dintr-o glastră de alabastru lăsau şi aici aceeaşi impresie: abandon, părăsire, cotlon cu arome fetide şi tuşă sepulcrală, bizar ce friza puternic anormalul ținând de fantastic.

— Este cineva aici?

Din nou nu primi nici un răspuns. O uşă, în zidul din dreapta patului, conducea probabil la baie sau în altă încăpere.

Plină de şovăială, Melania se apropie de oglinda toaletei. O rază de soare, strecurată în semiîntunericul odăii, o reteza ca o suliță de aur. Şi-apoi, dintr-odată, în spatele propriei imagini surprinse o a doua. Un chip galben, o țeastă pleşuvă, o privire poposită din meleagurile eternității. Privirea îndreptată de cei țintuiți în rame ovale, pe cruci de morminte.

Inima Melaniei făcu un salt, tăindu-i răsuflarea. Îngână, cu glas alterat de spaimă:

— Bună ziua... Pot să sper că nu v-am deranjat?

Un hohot de râs sinistru fu singurul răspuns. Imaginea se topi.

*

Întoarsă la minister, Minerva îşi convocă echipa de colaboratori şi dădu dispoziții fulger. Trebuia detectat cu maximum de urgență „insul", slăbiu şi cu ghiul, care-l contactase pe Firică Rădoi.

— Semnalmentele sunt desigur firave, recunoscu ea, dar ne-am descurcat noi în situații şi mai grele. Patru oameni vor supraveghea non-stop locul viran şi imobilele care-l împrejmuiesc, din strada Vlăsiei. Alți patru — trec imediat şi la nominalizări — vor face cercetări în clădirile respective. Acelaşi cântec pe care-l cunoaşteți: dacă s-a observat ceva ieşit din comun — transportarea unui obiect după toate aparențele greu de ridicat — şi vi se va vorbi, probabil, de Popescu de la numărul 15 care şi-a luat un pian, o girafă împăiată sau un mausoleu, dacă au fost înregistrate zgomote puternice de ciocan, târnăcop, în fine obiect contondent sfarmă-piatră, şi, în general, tot ce lui x sau y i s-a părut a fi o abatere de la obişnuitul cotidian... Da, Macri, ce se întâmplă? Se poartă stepul? Mişuni de pe un picior pe altul mai abitir ca Fred Astaire!

Căpitanul rosti dintr-o suflare:

— Permiteți-mi să raportez... Azi de dimineață la ora 11,30 Melania Lupu...

Făcu o pauză ca să respire. Minerva sări de pe scaun:

— Ce-i cu Melania? Faci cinema? Mă ții în suspense?

— Melania Lupu a făcut o vizită în imobilul maur din Aleea Conțescu.

— Ce-nseamnă vizită? S-a dus cu flori şi un carton de prăjituri?

— Nu, mai simplu. A sunat la intrare. Uşa s-a deschis şi a intrat în casă.

Minerva îşi izbi palmele:

— Ei, nu mă-nnebuni! Se redresă pe moment: Adică, de ce să înnebunesc? Ştiam că cineva locuieşte acolo. Interesant e că i-a dat drumul... Cine se afla în post?

— Locotenentul Moraru. M-a sunat imediat la minister. Am luat maşina...

Minerva îl întrerupse nerăbdătoare:

— Eu credeam că tramvaiul. Zi mai repede!

— Bătrâna a zăbovit în clădire exact douăzeci şi două de minute. Moraru a rămas în post, iar eu am luat urma bătrânei. Nimic neobişnuit. Nu s-a întâlnit cu nimeni, n-a intrat nicăieri. S-a dus direct acasă, unde se află şi acum. Petrache îi filează locuința din Toamnei.

— Da... Minerva pocni din degete: Trebuie luată imediat la întrebări. Se uită la ceas: E două. Indiferent de ce a bricolat ea acolo, a avut oarece răgaz să-şi pună la punct versiunea pe care are de gând să ne-o servească. Trebuia abordată fără întârziere. Unde vă e spiritul de inițiativă, băieți?

Căpitanul zâmbi încurcat:

— Nu mi-am permis să iau o decizie importantă fără a vă fi consultat.

— Decizie importantă! pufni Minerva. Ca să stai de vorbă cu o bătrână şi un motan. Sau te-o fi speriat şi pe tine ca pe Cristescu! Dacă stai să-l asculți, Melania ține soarta lumii în gingaşa-i palmă. În concluzie! Să văd ce pot obține de la ea Nu mă las până nu-l scot pe Față galbenă din cuşca maură!

*

Ciocolată izbucni într-o perorație zgomotoasă, încă înainte ca Mara să fi apucat să închidă uşa în urma lui:

— Este inadmisibil, domnule! Lipseşti de nebun de-acasă, nu vii două zile şi nu dai măcar un singur telefon? Bă, sau neică, sau tovarăşe, uite, am treabă, ori mi s-a urât de fotografiile voastre şi sunt la dame, dar trăiesc! Respir!! Exist!!!...

Mara, palidă, într-una din zilele ei cu cearcăne, încercă să-l domolească:

— Poate i s-o fi întâmplat ceva...

— Ce să i se întâmple? Se cățără pe un munte de moralitate: Când ai copii, nu ai voie să ți se întâmple nimic! Sunt responsabilități sfinte, de la care nu te poți sustrage.

— Eşti absurd! După teoria ta, înseamnă că toți orfanii sunt opera unor iresponsabili...

— Exact! Nu te apuci să procreezi la tâmplă căruntă, să te pocnească apoplexia când ăla micu' mai strigă la geam „uite, mamă, trec soldații!” şi îşi ține degetul în nas! Şi trebuie să fii atent cu sănătatea, unde pui piciorul, cum şi când apeşi pe accelerator! Dinu e inconştient, de nevastă-sa ce să mai zic, iar amândoi — părinți denaturați!

Mara îşi astupă urechile:

— Urli îngrozitor!

— Sunt indignat!

— De ce naiba eşti indignat? Te-a chemat cineva? Ai fost frustrat de ceva?

— Da, făcu hotărât Ciocolată, am fost! Uite, mi-am luat special o săptămână de concediu! În loc să-mi văd de tratamente undeva, într-o stațiune, sunt obligat să fac ordine aici.

— Eşti sănătos tun şi nimeni nu te-a obligat să vii să faci ordine.

Voicu Dumitriu dădu drumul unei fraze balon:

— Conştiința mea mă obligă! Simțul datoriei şi sentimentele mele de cetățean onest. Există un minor la mijloc, tragedia pe care o trăieşte poate avea urmări îndeajuns de dramatice ca să-l marcheze pentru toată viața

— Deocamdată nu s-a întâmplat nici o tragedie. Cât despre soarta minorului, recită-ți poeziile în altă parte. Nici măcar n-ai intrat în odaia lui să-l vezi.

— Eu mă ocup de chestiile majore!

— Atunci du-te la serviciu! Serios, Voicule, aici nu faci decât să încurci treburile.

Bărbatul o privi scandalizat:

— Crezi că-s nesimțit ca Gogu? Să te las aici, femeie singură, neajutorată, cu un țânc de patru ani? Nu mă cunoşti, draga mea.

Ca pentru a-şi sublinia hotărârea categorică de a nu părăsi terenul, se înfipse într-un fotoliu.

— Apropo de Gogu! De ce nu vă luați odată? Flețul ăla stă şi suspină ca un cioroi văduv, iar tu-i cânți la mandolină lui Bădescu de Sica! Sunteți neserioşi!

— Nu-ți permit! izbucni Mara cu ochii în flăcări.

Mongoloizi, acum deveniseră şi mai înguşti: două panglici incandescente. Voicu răspunse nonşalant:

— Parcă eu îți cer voie! Nici unuia nu vă place adevărul, ăsta-i adevărul! Însurați-vă şi înmulțiți-vă, aşa scrie în toate codurile morale din lume!

— De ce nu te înmulțeşti tu?

— Nu era vorba despre mine acuma... Ridică mâna: Stai! Umblă cineva la uşă.

Liana, elegantă într-o rochie albă, asimetrică, drapată ca într-o togă, le înregistră prezența cu mult natural: nimic mai firesc decât să-i găsească la ea în casă. Figura crispată, nefardată, dar tot frumoasă, avea un dramatism impresionant.

„S-a schimbat, îşi zise Mara. În câteva zile a pierdut prospețimea, lumina aceea care o singulariza. E tot superbă, însă... alta."

— Ce faceți? se interesă mecanic.

Voicu Dumitriu o pironi cu ochi holbați:

— Cum ce facem? Cucoana stă santinelă la Delfin, pe mine m-ai convocat să asist la întâlnirea cu Dinu, de care ți-era teamă să nu fie pugilistică. Interesant e ce faci dumneata?!

— Unde-i Dinu?

Mara interveni cu un oftat:

— N-a dat de două zile pe acasă.

— Hm! emise Liana cu buzele strânse. Stratageme! Am venit să-mi iau lucrurile... E bine că sunteți amândoi aici. Să nu iasă discuții mai târziu. Nu voi împacheta decât ceea ce îmi aparține, strict personal.

Ciocolată comentă stupefiat:

— Auzi! Asta-i cea mai tare! Bărbat-su-i dispărut, poate la Morgă în galantar, şi doamnei îi arde de inventar.

Liana îi azvârli o privire rece:

— Uite, Voicule, încă mă mai aflu la mine acasă şi încă mai pot da dispoziții în privința uşii de la ieşire! Ți-am solicitat ajutorul şi nu grosolăniile. Se adresă Marei: Care-i de fapt situația?

— Ți-am spus, Liana. Sigur, nu trebuie să ne pierdem cumpătul, dar Dinu a dispărut de două zile.

— V-ați interesat la spital?

Întrebare inutilă, ca sumedenie de alte întrebări în asemenea situații. Mara zâmbi obosită:

— Bineînțeles. Primul care s-a alarmat a fost Gogu, văzând că nu se prezintă la serviciu.

Liana se aşeză pe canapea gânditoare.

— Ciudat... Nici maşina nu-i în fața casei... Dar Bădeasca unde-i?

— S-a îmbolnăvit. N-avea cine să aibă grijă de Codruț şi am venit eu...

— Da, mersi, făcu Liana neatentă. Ar fi mulțumit pe acelaşi ton pentru o brichetă aprinsă.

Mara o cercetă uluită: „Ce oameni, Dumnezeule! Nici măcar n-a întrebat ce face băiatul, nu mai zic să se repeadă leoaică să-l strângă în brațe...”

Liana îşi îndreptă talia cu o mişcare energică.

— Ştiu cum trebuie să procedăm. Voi lua băiatul cu mine... Nu pot să te țin prizonieră aici, iar până se înzdrăveneşte Bădeasca, poate să treacă o vreme.

— Unde-l duci?

— La ai mei. S-a nimerit bine. Sunt amândoi la Câmpina, şi Codruț are nevoie de o schimbare de aer. O să-i priască.

— Şi tu?

— Eu ce?

— Tu unde te duci?

Ciocolată se aplecă înainte. Urechile parcă i se lăbărțaseră de curiozitate. „Ca nişte pâlnii, îi trecu prin minte Marei şi-i veni să râdă. Poți să torni o vadră în ele...” Şi parcă auzi gâlgâitul lichidului.

— Deocamdată, spuse Liana, nu dau amănunte. Ştiți amândoi că m-am despărțit de Dinu.

— Chestii din astea am mai auzit noi! decretă Voicu Dumitriu şi se răsturnă în fotoliu, ca şi cum problema nici nu mai merita discutată.

Nu există cuplu, chiar dintre cele civilizate, unde să nu se fluture ideea divorțului la fiecare chenzină.

Liana constată sarcastică:

— Observ că eşti foarte bine informat.

— Categoric. Oamenii se amenință, fac scandal, o noapte-două, domnul doarme în odaia de alături, pe aşternut improvizat, şi p-ormă familia şi amicii se trezesc cu un telefon festiv: „Veniți la o țuică, neam împăcat! Fifi e colea, lângă mine, a făcut un munte de sarmale. Hip, hip, ura!”

Mara se enervă:

— Mă tu ai limbariță? Ce naiba? În general vorbeşti şi dondăni ca un călugăr nebun, dar azi bați recordul!

— Se crede spiritual, emise Liana disprețuitoare. Vorbeşte ce-a văzut şi el acolo, în mahalaua lui.

Ciocolată se rățoi ofensat:

— Pardon, cucoană, stau în Cotroceni!

— A! în Cotrosoir! E cu totul altceva! Mi-a spus Gogu că ai o baie de toată frumusețea. Faianță de brad, aer ozonat şi hârtie de prins muşte.

— E un cretin! făcu furios Voicu Dumitriu. Asta a fost acum cinşpe ani. Un tranzit până am primit locuința. Mai bine v-ați vedea de treburile voastre!... Arătă cu degetul gros undeva, în spate: Sunteți două muieri acilea şi lăsați plodul ăla să miaune de-şi dă sufletul.

Într-adevăr, se auzea plânsul lui Codruț. Mara se ridică, urmărită cu ochi visători de Liana. Se întoarse după câteva clipe, ținând copilul în brațe. Când o văzu pe maică-sa, începu să râdă fericit, printre lacrimi. Urlă de nebun, Mami! Mami!, şi începu să dea din picioare încercând să se smulgă din brațele Marei. Liana îi primi liniştită îmbrățişarea:

— Fii atent, că mă murdăreşti...

Băiatul o fixa cu ochi strălucitor.

— Mai pleci? Nu vreau să pleci.

— Plecăm împreună, astâmpără-te.

— Chiar eşti hotărâtă? întrebă Mara.

Tonul răsună mai grav decât ar fi intenționat.

— Mă ții tu minte, odată ce am luat o decizie, să mă fi răzgândit vreodată?

— Crezi că... merită?

Luată prin surprindere, Liana făcu ochii rotunzi.

— Cine?

— Amândoi!

Voicu Dumitriu se vârî muscă:

— Nu înțeleg. Care amândoi...? Adică, da, sunt doi. Dinu şi Codruț.

„Hai că eşti prost!", îl apostrofă Mara în gând.

Insistă:

— Merită?

Nările Lianei palpitară:

— Asta o decid eu.

— În locul tău, n-aş precipita lucrurile. În orice caz, mi s-ar părea omeneşte, elementar omeneşte, să aştepți până se clarifică situația lui Dinu. Oricât de grave ar fi neînțelegerile care vă despart azi, ați trăit cinci ani împreună. Te îngrijorează soarta unui prieten...

— Ba chiar şi a unui animal, o întrerupse Ciocolată convins de oportunitatea intervenției. Nu vezi anunțurile din România liberă? „Pierdut cățel cu zulufi, răspunde la numele de Costică... E în tratament." Ba le dă şi recompensă.

Liana se ridică ostentativ:

— M-am săturat de discursuri. Dinu, sunt convinsă, este O.K., face doar pe interesantul. Trebuie să plec.

— Dragostea lui pentru tine nu înseamnă nimic?

— Dacă ai fi trăit doar o lună cu el, nu cinci ani, n-ai mai fi pus această întrebare dramatică... Vrei să mă ajuți puțin? În timp ce eu împachetez, strânge tu, te rog, lucrurile lui Codruț. Le pui în valiza galbenă.

Băiețelul începu să tropăie fericit:

— Mergem cu trenul! Uuuuu!! Puf! Puf..., mami, îl luăm cu noi şi pe Iliuță?

Iliuță era cățelul de catifea roşie. Codruț dormea cu el în brațe.

Ciocolată, rămas singur în hol, ridică receptorul.

— Casa Candian?

— Da.

— Tu eşti, Dinule?

— Nu, nu-i acasă.

— Cu cine vorbesc?

— Cu un prieten de-al familiei, Dumitriu.

— A, tu eşti, Ciocolată?! Nu te-am recunoscut. Sunt eu, Emilia. Unde-i Dinu?

— Stai să vorbeşti cu nevastă-sa...

Glasul femeii răsună plin de uimire:

— S-a întors?

— Las' că-ți spune ea... Strigă spre dormitor: Liana! Emilia la telefon!

Liana se repezi spre aparat:

— Da... Nu înțeleg, vorbeşte mai clar. Da... Habar n-am..., mi-e imposibil... Dacă-ți spun... Îți jur că nu ştiu... Despre ce este vorba?

Emilia încheie categoric:

— Spune-i să nu facă pe şmecherul. Îl mai aşteptăm.

— Unde?

— Ştie el! Te rog reține fraza: îl mai aşteptăm până diseară, la ora 19. Altfel...

— Altfel ce?

Emilia râse din gât:

— Şi pe asta o ştie!

*

— Crezi că face pe nebuna?

Emilia se uită instinctiv la aparatul de telefon roşu. Era în ținută sumară. Peste costumul de baie flutura o tunică dintr-o pânză diafană, extrem de transparentă. Reținuse indicația lui Grig: îmbrăcată, să pari mai dezbrăcată decât goală.

— Nu! E prea gâsculiță. Mă surprinde însă că s-a întors acasă.

Grig, răsturnat în chaise-longue, privea în zare, trăgând rar dintr-o țigară Saint-Moritz. Vila se afla chiar pe malul lacului şi cel care şi-o

construise cândva, căutase să-şi asigure o izolare, pe cât posibil, totală. Când se înnopta, luminile restaurantului şi a chalet-urilor, ridicate pe celălalt mal, sclipeau îndepărtat.

Deşi obişnuită cu confortul şi chiar cu prosperitatea, Emilia se simțise impresionată de eleganța construcției. I se părea luxoasă, de o somptuozitate de cinema Se feri însă să-şi comenteze impresiile față de Grig: „Mă ia urgent de țoapă, vorba cântecului, m-am născut într-un bordei înnodat cu sfoară...”

Încerca voluptăți nebănuite păşind cu picioarele goale pe dalele roşii ale verandei, aprinzând sfeşnicele de pe cămin, „ce rafinament! păcat că nu-i iarnă, să ardă butuci şi să miroasă a răşină”, urcând scara interioară. Ca mulți snobi, în mintea ei faptul de a avea o locuință, cu cămin şi scară interioară îți conferea automat un titlu de noblețe, săltându-te cu liftul vreo douăzeci de stânjeni peste capetele celorlalți. Pe urmă baia! O nebunie în faianță neagră, ce rafinament! — cu toate elementele metalice aurii, iar tavanul pardosit cu oglinzi.

În fond, era fericită că Dinu întârzia. Ea cu Grig, într-un decor Hollywood, singuri... Se simțea în al şaptelea cer.

— Cine o fi stat aici? se interesase neglijent.

— Habar n-am. Am închiriat fără să cer informații suplimentare. Adăugă săltând din umeri: Şi parcă ăia de la O.N.T. ştiu? Îți iau banii şi salut!

— În orice caz, gafă Emilia, era o familie numeroasă. Îți dai seama? Sase dormitoare...

Grig începuse să râdă:

— Alea sunt camere de oaspeți, micuța mea ignorantă. Care a avut bani să-şi construiască căsuța asta, n-avea de gând să stea aici cu mama soacră, bunica, cuscra şi naşu' Fane.

Emilia roşi. Încercă să schimbe discuția:

— Înotăm?

— Du-te tu, dacă vrei... Eu rămân aici. Mă îngrijorează dobitocul ăla de Candian.

— Nu cred să ne facă surprize. Ține prea mult la Liana, la situația lui şi chiar la puşti.

Grig pocni din limbă:

— Nu mi-e de gabori. Dacă ciripea, până acum ne-ar fi asaltat o oaste de flics. Cred că i s-a întâmplat ceva. Ceva grav...

Emilia propuse timid:

— De ce n-am rămâne până mâine?

— Nu! făcu hotărât Grig. Şi aşa am aşteptat prea mult. O zi şi jumătate — 36 de ceasuri peste ora fixată. Se ridică brusc din chaise-longue: Ascultă, am o idee... Până faci tu o baie, dau o raită cu maşina prin împrejurimi...

— Nu vrei să vin şi eu?

— N-are sens, iubito. Oricum, trebuie să rămână cineva aici. Vin repede.

Se întoarse după jumătate de oră. Făcuse înconjurul lacului, străbătuse câteva comune, şoseaua, se abătuse şi pe drumurile lăturalnice.

În ultimele două zile nu avusese loc nici un accident rutier.

Grig băgă maşina în garaj. Două riduri adânci îi marcau obrajii în jurul gurii:

„Şi totuşi unde e Candian? Ce i s-a întâmplat?"

Hotărî că trebuie să plece la Bucureşti fără întârziere.

CAPITOLUL 11

De fapt, Marta Bădescu nu era bolnavă. Se „învoise" de la familia Candian — mai exact spus îl avertizase pe doctorul Manoliu că va lipsi circa o săptămână, pentru că atitudinea lui Bebe, doar cu câteva zile în urmă neliniştitoare, devenise acum alarmant de suspectă. După ce inițial îşi manifestase intenția de a sta la ea o vreme, pretextând o pană de apă imaginară şi „şomaj" la Buftea, plecase pour du bon, fără s-o anunțe. După o singură zi însă se întorsese din nou pentru o vizită care, după volumul bagajului, se anunța lungă.

Bătrâna hotărâse ca în acest interval să rămână acasă. Acționase instinctiv, căci justificarea „să-l am sub ochi” i se părea ei însăşi absurdă. Nu poți controla şi stăpâni un om de treizeci şi cinci de ani, nu-l poți ține prizonier în odaie, nu-l poți împiedica să iasă în oraş. Şi mai ales acolo, în târg, nu-i poți cenzura actele şi prietenii. Simțea însă că-i incapabilă să procedeze altfel şi îşi concentra, în lipsă de alte posibilități, întreaga diligență, într-un spionaj domestic pe care aprioric îl ştia lipsit de eficacitate. Precum slugile de odinioară, îşi zicea cu amărăciune bătrâna, trăgea cu urechea la uşă, încerca să înțeleagă convorbirile telefonice cifrate ale lui Bebe. Cel mai mult însă o preocupa misterul cheii de la boxă.

„E probabil o aberație, nu-i exclus să fi uitat unde am pus-o, dar vreau să mă conving.”

La zece dimineața, Bebe plecă de acasă anunțând că va dejuna în oraş. Marta Bădescu, la fereastră, îl însoți din ochi până dispăru, apoi se îndreptă hotărâtă spre scrinul din dormitor. Aici, într-o veche cutie metalică, „Tutun regal — lei 120”, păstra câteva amintiri de la răposatul Manole Bădescu, de care simțise că nu se poate despărți: actul de naştere şi de deces, verigheta, o fotografie din primul an de magistratură, diplomele şcolare şi universitare, ordinul de învestire ca jude de ocol, semnat de regele Ferdinand I, câteva decorații.

„Uite ce rămâne după un om! comentase atunci cu filozofie amară. Câteva hârtii şi un baston în vestibul despre care, de la o vreme, nimeni nu mai ştie cui a aparținut...”

Era perfect conştientă că, după moartea ei, Bebe va azvârli la crematoriu — via pubelă — toate „hârțoagele”, dar ei, personal, îi era peste putință s-o facă. Se gândea, ținând în mână cutia aceea al cărei conținut nu cântărea poate nici un kilogram, la eforturile, emoțiile, visele şi munca, bucuriile şi ambițiile pe care le presupuseră la timpul lor acele hârtii îngălbenite cu timbru sec şi marginile frânjurite de ani, completate cu grafismul pretențios, dar nu lipsit de grație al caligrafilor vremii.

În aceeaşi cutie, îşi amintea Marta Bădescu, se mai aflau şi pipa preferată a răposatului, şi un inel cu sumedenie de chei. Manole, mai cu seamă spre bătrâneţe, avea fobia hoţilor şi, în consecinţă, obsesia ferecatului, a „încuietorilor sigure”: lacăte, zăvoare, chei complicate, yale englezeşti şi japoneze, safe cu cifru secret.

Răsfirându-le acum, bătrâna îşi amintea cu nostalgie destinaţia unora dintre ele, pe cele mai multe nemaiputându-le identifica Alese patru chei despre care, ca formă şi mărime, îşi închipuia că ar putea constitui dubletul celei de la pivniţă şi, luându-şi o lumânare şi chibrituri, coborî în boxă.

Pe coridorul lung şi întunecat, o izbi ca totdeauna mirosul de igrasie şi urină de pisici.

„În realitate, se gândi, nu ştiu de ce păstrez boxa. Nu-şi mai are sensul... Cred că sunt ani de când n-am mai coborât aici...”

Era plină de boarfe inutile care-şi pierduseră destinaţia fie prin uzură morală, fie prin nefolositorul legat de succesiunea anotimpurilor în viaţa proprietarului. De pildă, săniuţa lui Bebe — ce bine-i stătea în paltonaş de blană albă şi cu căciuliţă roşie! — un felinar de câmp, din timpul războiului, o maşină de îngheţată manuală, un fier de călcat cu cărbuni, cu cocoş, o mască de gaze, un lavabou de porţelan care aparţinuse soacră-sii, un vătrai, băiţa de zinc a lui Bebe şi, undeva, parcă pe raftul de sus, câteva farfurii termos. Fusese un copil dificil, mofturos, şi masa dura câte un ceas. Ca să nu se răcească mâncarea, în orificiul farfuriei cu fund dublu, metalic, turna apă clocotită...

Marta Bădescu apropie lumânarea aprinsă de broasca uşii. Respiraţia, brusc precipitată, ameninţă flacăra, îngenunchind-o. Un lacăt nou, strălucitor, fereca uşa până atunci încuiată doar cu o yală.

*

Glasul Minervei, ca totdeauna precipitat, răstit şi cu tonalităţi ascuţite, înţepă timpanul maiorului.

— Tu eşti, Cristescule? Vino urgentisim la mine în birou.

— Te rog! sugeră maiorul calm.

— Lasă fiţele de fecioară. Te aştept!

După câteva minute, Cristescu intră ostentativ alene, cu țigara lipită în colțul gurii şi mâinile în buzunare.

— Ei, bravo! se prăpădi Minerva. Uite unde era şeriful din Arkansas! Ce exemplu dai tu subalternilor?

— Frumoase! Apropo, am o şaradă pentru tine.

Minerva îl privi cruciş:

— Ştii ceva, Cristescule?

— Eu ştiu, dar nu ştii tu.

— Mă dau în vânt după bancuri bune, mai ales în ceasurile dimineții.

— Dintâi că-i prânz şi pe urmă e vorba de o ghicitoare.

— A se slăbi!

— Este o replică pe care o voi sugera colaboratorilor tăi pentru situații similare. În definitiv, nu înțeleg ce te ofuschează? Cultivi genul cu pasiune — e o constatare generală — şi m-am gândit să-ți fac o plăcere. Admițând deci că eşti proprietara unui circ, având în dotare, pe lângă altele, un leopard străveziu, un crocodil de vârstă mijlocie şi un elefant alb. Datorită unei împrejurări speciale, micuții trebuie transportați în aceeaşi dubă...

— Mă iei cu capra, varza, barca şi Dunărea albastră? Găseşte chestii mai deştepte! Tovarăşe Cristescu, te-am chemat să discutăm o problemă serioasă...

— Hm! Nu joci fair-play. Te-ai eschivat

— Cine! Eu?! Sunt de acord să-ți dau soluția la orice problemă. Uite, dacă vrei, fixăm o întâlnire specială, dar acum sunt grăbită. Trebuie s-o văd neîntârziat pe Bubulina.

Cristescu începu să râdă:

— Ce-a mai făcut?

— A intrat în imobilul maur...

— A! ăla cu stafia?!

— Exact.

— Cum a reuşit?

— A sunat şi i s-a deschis.

Maiorul râse:

— Ți-am spus că are idei? E soluția cea mai simplă când vrei să intri pe o uşă care are sonerie. Ție de ce nu ți-a trecut prin cap? I-ai pus pe ăia să stea plop pe la ferestre, fredonând „de ți-ar spune poarta ta, câte nopți...”

— Vrei să încetezi? îl întrerupse Minerva. Am plecat de la ipoteza că imobilul maur este interesant, poate fi interesant, din punctul nostru de vedere. În cazul că ipoteza-i valabilă, înseamnă că acelaşi imobil prezintă interes şi pentru adversar care, la rândul său, folosind o modalitate sau alta, îl supraveghează. N-am vrut, deci, să atragem atenția trimițând „soli” la o uşă unde nu bate niciodată nimeni, indiferent de ipostaza în care ar fi evoluat: poştaş, electrician, telefoanele sau nea Pişculescu din Caracal, care îşi caută căscat neamurile din Bucureşti.

— Defectul tău, Minerva, este că atribui şi altora propriile-ți raționamente.

— Mi-a mers destul de bine aşa cum sunt până acum şi, în consecință, nu văd de ce aş încerca să mă schimb. Să revenim la Bubulina. A stat acolo douăzeci şi ceva de minute.

— Şi?

— Mă duc s-o iau la întrebări.

— Vrei să te însoțesc?

— Eşti un ghicitor!

— Rândul trecut pretindeai că nu-i cine ştie ce de capul ei. Nu văd de ce ai nevoie de mine.

— Nu de tine, flăcău. De nervii tăi. Bătrâna mă scoate din escarpeni.

— Aha! Catalizator. Să reții o chestiune! Dacă ea nu vrea să-ți spună ceva, degeaba mobilizezi pompierii şi fanfara. Ți-am mai zis: lucrează fin, la gherghef, şi mişcă-te în pas de menuet.

„Da, draga mea, desigur te aşteptai la această vizită, dar, deşi domnul maior Cristescu îți este foarte simpatic, iar cu doamna Minerva încerci să... te obişnuieşti, nu poți afirma că tânjeai să-i vezi chiar astăzi, căci încă n-ai apucat să-ți pui ordine în idei. Din păcate şi Mir-

ciulică este de câteva zile cam distrat. Aş zice chiar, deşi am oroare de termenii nepoliticoşi, nesimțitor...”

— V-ați bronzat, constată Minerva cu un zâmbet radios de parcă faptul în sine i-ar fi adus fericirea. Ați ieşit probabil la aer.

Melania, cu o piele albă, uşor emailată, roz în obraji, pe care în tinerețe — epocă mai puțin sportivă — i-o invidiau toate prietenele, zâmbi acceptând lupta deschisă.

— Chiar azi de dimineață, recunoscu senină. În realitate, pe mine mă prinde grozav de uşor soarele. În tinerețe, când mergeam cu colonelul la mare, eram atât de bronzată, încât lumea mă confunda cu Joséphine Baker, căci trebuie să vă spun că eu sunt foarte bine făcută, deşi acesta nu este meritul meu personal ci al unei surori de-a bunicii mele, care a fost zburătoare în compania Sidoly.

Cristescu, trăgând cu ochiul la piciorul stâng al Minervei —acesta dădea de obicei start nerăbdării ei „active” — socoti oportun să intervină:

— A fost desigur o plimbare plăcută.

— Parc — verdeață..., străzi liniştite, completă Minerva.

Bătrâna dădu din palme încântată:

— Cum ați ghicit?! Constat, încă o dată, cât e de plăcut să conversezi cu oameni de o inteligență superioară. Te înțelegi fără să mai ai nevoie de cuvinte.

— Cu condiția, punctă Minerva, ca tăcerea să nu devină absolută.

Melania o cercetă scurt şi exclamă:

— O! Aceasta poate deveni înfiorătoare! Să vă povestesc ce mi s-a întâmplat chiar astăzi... Medicul mi-a recomandat să mă plimb în fiecare zi şi, în felul acesta, turneele mele pe la diferite edificii cultural-artistice au un dublu stimulent: diligența mea de cetățean conştient, dar şi sănătatea...

— Înălțător! aprecie Minerva. Iată o pildă minunată de îmbinare a interesului personal cu cel obştesc.

— Nu-i aşa? Azi de dimineață, m-am hotărât să mă plimb pe Aleea dr. Alexandru Conțescu. Simțeam un dor... un dor irezistibil să revăd părculețul unde atâția ani a vegheat statuia unchiului meu şi, într-un

locuşor mic al inimii, trebuie s-o recunosc, pâlpâia nădejdea că poate..., poate, voi avea surpriza s-o găsesc la locul ei. Îmi spuneam chiar — de ce nu? — doamna Minerva şi domnul maior Cristescu mi-au pregătit un cadou, căci săptămâna viitoare este ziua mea.

— La mulți ani! spuse maşinal maiorul, iar Minerva mârâi ceva asemănător.

— Vă mulțumesc, dragii mei. Împlinesc joia ce vine şaizeci şi patru de ani şi cinci luni şi voi fi încântată să vă invit la un ceai şi o bucată de cozonac proaspăt. N-aş vrea să-l uit nici pe domnul acela dolofan, Azimioară, care mi-a arătat totdeauna multă simpatie şi devotament...

„Dumnezeule mare! oftă în gând Minerva. Am mai văzut oameni bătând câmpii, dar asta e campioană la toate probele! Şi îşi bate joc de noi, cu acelaşi talent!"

Încercă s-o aducă pe şosea:

— Deci v-ați plimbat în parcul Conțescu. Ați remarcat ceva nou?

Melania îşi plecă pleoapele:

„Ştie draga mea, ştie tot..., aminteşte-ți mereu că minciunile izbutite sunt cele care, pe lângă născociri, cuprind şi o parte de adevăr..."

— Nu ştiu cum ar califica un specialist situația.. Eu mă mulțumesc să vă relatez doar ce mi s-a întâmplat, iar dumneavoastră veți interpreta desigur mai... lucid şi, bineînțeles, mai competent. Aflându-mă la locul faptei, mi se pare că spuneți dumneavoastră, m-am gândit că ar fi frumos din partea mea, în calitate de rudă a dispărutului — îşi apără ochii delicat cu o batistă la fel de delicată — şi totodată având conştiința datoriilor mele civice, să colaborez cu autoritățile. Adică să vă dau o mână de ajutor, efectuând, după părerile mele, investigații pe cont propriu.

Maiorul care se distra gras — recunoştea piruetele Melaniei, genul de menu servit cu dezinvoltură, doar că acum nu el era cel obligat să țină lingura în mână şi şervetul la gât — urmărea reacțiile Minervei. Aceasta oscila între consternare, plictiseală şi un „du-te, soro, şi te plimbă!", pe care aproape că i-l citeai, gata să explodeze, pe buze.

— Mi-am zis dară, urmă imperturbabilă Melania, că ar fi poate instructiv să discut cu vecinii unchiului meu. Nu ştiu dacă ați remarcat că există o casă chiar în fața scuarului, cu o arhitectură mai specială. Are nişte arcade foarte interesante care seamănă cu căştile nemțeşti din primul război mondial şi, dacă nu mă înşel, am întâlnit-o într-un spectacol de operă cu Othello acum... În sfârşit, nu mi-amintesc exact anul, dar ştiu precis că domnul Gică Petrescu cânta foarte frumos...

— Cunoaştem clădirea, i-o reteză Minerva uitându-se demonstrativ la ceas.

Melania se scuză speriată:

— O! Vă rog să mă iertați. Văd că vă grăbiți, iar eu mi-am închipuit că ați venit în vizită.

— Ei bine, acum ştiți, nu se putu stăpâni Minerva zâmbind totuşi.

Maiorul, pentru a atenua asprimea replicii, declară zâmbind:

— Doamna povesteşte totdeauna detaliat.

— Probabil din cauza lui Mirciulică. Este curios din fire şi nu-i place să scape nici un amănunt. Îşi duse mâna la frunte: Unde am rămas?

— În fața imobilului în stil maur, o ajută Minerva.

— Maur?! Ce nostim! N-am auzit niciodată despre aşa ceva, dar trebuie să ştiți că noi suntem mult mai puțin culți decât generația dumneavoastră. Pe vremea mea, o fată cu patru clase de liceu constituia o excepție, iar...

Minerva făcea eforturi notabile pentru a se stăpâni.

„Vrea cu tot dinadinsul să mă scoată din sărite. Divagații, aiureli, flashuri, toate au acelaşi scop...”

Îşi aminti cuvintele colonelului Ionaş: „Eşti unul din anchetatorii mei preferați, Minerva, dar ai un mare păcat. Când constați că cineva vrea cu tot dinadinsul să te enerveze, îți pierzi cumpătul. Or, tocmai atunci, ca să nu fii handicapată, trebuie să fii mai calmă, să-l demobilizezi...”

Maiorul, simțindu-i starea de spirit, întrerupse considerațiile Melaniei asupra evoluției fenomenului cultural din ultimele decenii.

— Ați sunat la uşă?

— Bineînțeles. Aproape imediat un glas a țâşnit din cutiuța aceea metalică de sub sonerie: „Cine e?”

— Bărbat sau femeie? se interesă Minerva.

— N-aş putea să vă spun. Uşa s-a deschis şi am intrat într-un antreu, apoi în casă. Trebuie să vă spun că, spre surpriza mea, nu m-a întâmpinat nimeni. Am strigat să mă fac auzită, dar a fost zadarnic. Nu s-a ivit nici o persoană. Şi, ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă să scotocesc prin odăi.

— Mda, făcu Minerva. Ce impresie v-a lăsat locuința?

Melania se strânse între umerii înguşti:

— Ce să vă spun...? Cred că persoana care stă acolo nu este din cale-afară de... gospodină. Ştiți, am văzut destul praf.

— Ce vă determină să spuneți „persoana” şi nu persoanele?

Melania râse ca o fetiță:

— Nu ştiu... Aşa mi-a venit! Dar poate că aveți dreptate. Casa este destul de spațioasă pentru a fi locuită de mai mulți oameni.

— Ce s-a întâmplat în continuare?

— Nimic. Am spus la revedere, închipuindu-mi că poate există cineva care să mă audă...

— De ce nu s-ar fi arătat?

— Poate că se afla în négligé şi nu-i convenea să se pună în dezavantaj.

— Nu v-ar fi deschis!

Melania îi azvârli cea mai albastru-candidă privire din arsenalul ei:

— Sunt sigură că nu v-ați dat seama, dar eu sunt o persoană impozantă şi m-am prezentat într-o ținută corectă, căci totdeauna am dat importanță toaletei. Acel cineva, probabil ascuns, văzând că are de-a face cu o doamnă, s-a jenat.

— E o ipoteză. În concluzie, trase linie Minerva, ați intrat, ați dat bună-ziua, ați mai emis una sau două propoziții pentru a vă semnala prezența, ați spus la revedere şi ați plecat.

Melania dădu afirmativ din cap. Minerva se uită la maior:

— Cât apreciezi, Cristescule, că poate dura în timp un scenariu ca ăsta?

— Chestiune de câteva minute, în principiu. Două sau trei...

— Te înşeli! Douăzeci şi două. Atât a staționat doamna Lupu în interiorul clădirii.

Melania se miră:

— Chiar aşa de mult? Probabil am leşinat iar. Încep să fiu îngrijorată şi va trebui să mă duc din nou la medic. În ultima vreme, pierderile mele de cunoştință s-au înmulțit şi constat că devin tot mai lungi. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă aş cădea în mijlocul străzii... Trebuie să fiu mai atentă şi să-mi controlez, totdeauna când ies, lenjeria...

— Extrem de atentă, accentuă Minerva apăsând atât de tare asupra silabelor, încât acestea răsunară ca un pistol descărcat, glonț după glonț.

Melania îşi duse înfricoşată mâinile la inimă.

— Dumnezeule mare! Mă speriați de-a binelea! Aveți cumva vreo presimțire t..tragică în ceea ce mă priveşte? Vă rog să nu mă cruțați.. M-am gândit mereu că nu e nici o grabă să mă întâlnesc cu colonelul, căci nu mă aşteaptă în ploaie şi precis nu se plictiseşte acolo, dat fiind că s-a revăzut cu o grămadă de cunoştințe. N-aş vrea să fiu luată pe neaşteptate. Drumul acela presupune anumită pregătire şi, în primul rând, o ținută convenabilă. M-am gândit la o stofă mai plină căci nu se ştie cum e timpul acolo. Dumneavoastră ce mi-ați recomanda?

Minerva explodă:

— Una în dungi.

— Ce-ai obținut? se interesă ironic Cristescu.

— Exact ceea ce ai fi obținut şi tu. Este dementă, escroacă şi mincinoasă.

Stopul trecu pe verde şi traversă strada.

— Posibil, spuse maiorul privind în stânga şi în dreapta, deşi în privința demenței eu am rezervele mele, dar are un avantaj incontestabil.

— Care?

— Nu-i poți reproşa nimic. N-a comis nici cea mai mică ilegalitate.

— Cu excepția recitării unor declarații mincinoase autorităților şi a refuzului de a le acorda sprijin.

Cristescu începu să râdă:

— Fleacuri față de ceea ce este ea obişnuită să înfrunte. Pe urmă, nici măcar nu le poți dovedi. Îşi aduse aminte de îndemnul —tic al Minervei, adresat subalternilor ei, şi-o bătu uşurel pe obraz: Mai învață, fetițo!

Minerva țipă:

— Ai înnebunit? Mă compromiți!

Se despărțiră după circa o sută de metri. Minerva, preocupată, călca apăsat, soldățeşte, şi câțiva trecători o măsurară zâmbind.

„Interesant... Ce caută pe scrinul ei o listă cu numere de telefoane alcătuite din cinci numere...? Pot să jur că nu-i vorba despre abonați din provincie... Mai probabil, al vechiului Bucureşti... Da, e o idee...”.

*

La minister, Minerva găsi o notă pe birou. Într-un hârtop la treizeci de kilometri de Bucureşti, fusese descoperit doctorul Dinu Candian aflat în stare gravă, în urma unui accident de maşină. Din constatările la fața locului ale miliției, rezulta că, probabil neatent la curba şoselei şi conducând cu exces de viteză, alunecase pe asfaltul udat de ploaie, intrând în parapet, apoi se prăbuşise în râpă. Candian fusese transportat la Spitalul de urgență, în comă: fractura bazei craniene şi a şoldului.

Minerva reflectă câteva minute. Îşi înhăță din zbor vindiacul şi, luând maşina de serviciu, se îndreptă spre strada Conțescu. Îi deschise un bărbat mai mult pătrat, cu părul tuns perie. Expresia de cumsecădenie îl caracteriza de departe şi, probabil, în condiții normale era ceea ce se numeşte un bărbat jovial.

Minerva se legitimă. Doctorul Manoliu o invită cu un gest să stea jos:

— Mi-este grozav de neplăcut, dar sunt silit să fac eu oficiul de gazdă la colegul Candian...

Minerva îl cercetă cu plăcere. Îl găsea simpatic şi „dintr-o bucată”.

— Mai clar!

Manoliu explică încurcat:

— Normal nu era să vă întâmpin eu.

— De fapt, ce se întâmplă?

Doctorul îşi umezi buzele:

— Nu-i nimeni acasă.

— De ce?

— Dinu, vreau să zic doctorul Candian, a dispărut de două zile... Şovăi şi puse punct: Asta-i situația.

Minerva surise, părând încurcată.

— De obicei, dispariţiile ne sunt imediat semnalate. Familia intră repede în panică, alertează miliția, îi solicită pe cei mai tari de înger să se informeze la urgență şi la morgă.

— În principiu, cam aşa-i...

— Atunci? Vă rog să fiți sincer. Este singurul mod de a putea fi util familiei Candian.

Gogu Manoliu îşi umezi buzele uscate:

— Da... Cred că da. Scuzați-mă... Aş prefera să-mi puneți întrebări.

— Unde se află doamna Candian? Cum de nu s-a alarmat până acum?

Gogu Manoliu îşi trecu palma peste tâmplă, netezind inutil părul scurt.

— Situația este delicată... Trebuie s-o înțelegeți aşa cum v-o prezint... Să nu interpretați...

— Mă voi strădui, îl asigură Minerva.

— În orice căsnicie există neînțelegeri...

Ochii i se plimbau pe ziduri, încercând parcă să citească acolo ce anume trebuie să spună.

— Vă rog, spuse Minerva cu blândețe, nu vă căutați cuvintele. Credeți-mă, le voi interpreta stricto sensu.

— Da... mulțumesc. Au loc crize, dispute... Îndeosebi, când diferența dintre soți este apreciabilă şi deci susceptibilitățile, cel puțin din partea soțului dezavantajat de vârstă, capătă nuanțe mai stridente. O asemenea situație traversau în momentul de față soții Candian...

— Deciseseră să se despartă?

— Cel puțin așa se amenințau.

— Cine anume amenința? Ea? El? Amândoi?

— Liana, oftă Manoliu. Dar lucrurile acestea nu trebuie luate în serios, chiar dacă a plecat de-acasă.

— Când?

Din nou, medicul păru în încurcătură. Își trosni degetele butucănoase.

— Ieri dimineață și-a luat bagajul. Plecase de patru zile.

— N-a impacientat-o faptul că doctorul dispăruse?

— Considera că are de-a face cu o stratagemă, un truc de-al lui Candian pentru a o determina să se întoarcă.

— Și copilul?

— L-a luat tot ieri dimineață... Nu se putu împiedica să completeze sarcastic: A cărat șase colete: cinci cufere și un copil.

Minerva îl cercetă lung:

— Ați simpatizat-o?

— N-am nimic împotriva Lianei. În felul ei, nu este un om rău și, în nici un caz mai păcătoasă decât alte femei. Ca medic, însă, și ca individ sunt împotriva diferențelor mari de vârstă între soți. Le consider împotriva naturii, înțelegeți? Nu mă interesează cazul unui Charlie Chaplin, însurat la jumătatea sutei cu o junică de optsprezece ani, care l-a adorat o viață, după cum ne asigură revistele și almanahurile publicitare, i-a trântit o sumedenie de copii, iar la optzeci și doi de ani îl plimba radioasă în landoul de paralitic. Întâi, că era Chaplin! Al doilea, cine știe cu adevărat ce se întâmpla în sufletul Oonei O'Neil? După ce ofta, ce și-ar fi dorit, când marele monstru sacru ajunsese la proteză și ploscă? Geniul nu ne scutește de umilințele vârstei. Iertați-mă, pot diviniza mintea cuiva, dat asta nu mă poate împiedica să-i văd gâtul ravajat și să observ că are nevoie de oliță de șapte-opt ori pe noapte. Ador să-l ascult, dar nu să folosim același dormitor. Sunteți de altă părere?

Minerva, descumpănită de sinceritatea limbajului, dădu din cap:

— Nu... Cred că nu...

— În sensul acesta, neînțelegerile dintre Dinu şi Liana erau inevitabile. Se luptau aici gelozia vârstei mature, preludiul cântecului de lebădă, cu primăvara din sufletul unui cireş japonez înflorit în splendide zile de april. Manoliu zâmbi jenat: Scuzați-mă... Uneori mă înfierbânt...

— De ce să vă scuz? surâse Minerva. V-ați exprimat poetic şi sugestiv şi v-am înțeles perfect. Solicitându-vă aceeaşi onestitate: credeți că Liana Candian şi-a părăsit căminul pentru un alt bărbat?

— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. În general, se consideră că nimeni nu pleacă în lume — mă refer la capitolul căsnicie — pe cer senin. De obicei, mai ales la tineri, cauza trebuie căutată în persoana unui terț. În cazul în speță însă nu cunosc nimic concret. Vă dau cuvântul meu de onoare.

— Vă cred. Aveți idee unde am putea-o găsi pe doamna Candian?

— Nu. A plecat împreună cu băiatul fără să lase nici o vorbă. Ştiu doar că intenționa să-l cazeze deocamdată la părinții ei care îşi petrec vara la Câmpina.

— Cum se face că am dat de dumneavoastră aici?

— Simplu! În lipsa lui Candian şi a nevesti-sii, guvernanta copilului s-a îmbolnăvit. Eu fiind de gardă, am solicitat o prietenă să aibă grijă de puşti. Între timp, Liana a venit să-şi ia lucrurile şi copilul, şi a încuiat casa Amica despre care v-am pomenit şi-a uitat aici portvizitul cu toate actele. M-a rugat să vin să le iau şi aşa ați dat de mine la telefon.

— Cine v-a deschis?

— A! râse Manoliu. Uitasem să precizez că am cheia de la casă. În fiecare vară, când Candienii pleacă în concediu, eu am grijă să le ud florile şi să plimb cățelul pe care l-au avut până acum câteva luni. Stăm foarte aproape, aşa că serviciul respectiv nu mă împovărează.

— Înțeleg... Domnule doctor, din câte îmi pot da seama, nu sunteți informat asupra unui eveniment, probabil trist pentru dumneavoastră.

Manoliu, luându-l vorba pe dinainte, exclamă speriat:

— Mara?

— Nu ştiu cine este Mara... Eu m-am referit la doctorul Candian. A avut un grav accident de maşină şi, în momentul de față, se află la spital.

Doctorul, palid, cu ochii măriți de spaimă, îşi duse palma la gură:

— Nu se poate... Dinu?! Accident de maşină?! Imposibil! Conduce de la optsprezece ani şi, totdeauna, extrem de atent... Unde-i internat?

— La urgență!

Manoliu sări din fotoliu, începu să-şi pipăie febril şi inutil piepții şi poalele sacoului:

— Iertați-mă... Trebuie să mă duc să-l văd...

Minerva, străfulgerată de o idee, îl opri:

— O clipă! Concentrați-vă o singură clipă: un bărbat suplu, relativ distins, de circa treizeci şi cinci-patruzeci de ani, cu un inel, după toate probabilitățile chevalieră... Vă spune ceva portretul acesta?

Manoliu o privi speriat:

— N... Nu.

„Minte!”

*

După ce află despre vizita Melaniei Lupu la „castelul” maur, Minerva decise o schimbare de tactică presupunând, în final, o soluție radicală.

În ziua următoare, la intervale de câteva ore, oamenii din echipa ei apăsară fără rezultat pe butonul soneriei. Exista deci, conchise Minerva, o singură alternativă: fie că locatarul imobilului maur o cunoştea pe bătrână, fie aceasta avusese noroc şi nimerise o zi bună. Necunoscutul, poate necunoscuta, zgâlțâit de un puseu de ospitalitate, îi deschisese.

După ce ascultă raportul subalternilor, Minerva țâşni ca un şrapnel din spatele biroului, preludiu care-i trăda de obicei dispozițiile bătăioase şi hotărârile, după opinia unora, dacă nu riscante, cel puțin neobişnuite şi nu tocmai ortodoxe; superiorii zâmbeau vag încurcați, săltând din umeri: „zi Minerva...!”

— Basta, băieți! M-am săturat să mă joc de-a v-ați ascunselea cu o stafie. Am promis că o scot din casă, mă rog, că o determin cel puțin să-şi arate nasul, fără miliție, fără pompieri şi, afurisită să fiu, dacă n-o fac!

După ce-şi verifică actele, îşi trânti bascul cu paratrăsnet pe cap — era o zi ploioasă — şi se repezi spre uşă.

— Dacă mă caută colonelul Ionaş, comunicați-i că mă întorc într-o oră sau două... Era să uit! Dobrescule, vii cu mine. Pe drum îmi spui soluția... Macri, pe tine te ascult mâine.

Şoferul Marinică, la volan, aştepta să i se dea dispoziții:

— La Direcția generală ICAB! indică Minerva şi se lăsă cu satisfacție pe pernele scaunului din spate. Ei, Vasilică, bagă difuzorul. Întâi, să recapitulăm problema Deci...

Locotenentul oftă. „Fie ce-o fi!", şi începu să vorbească.

— Am deci două colege, de facultate, serviciu sau...

— ...Sanepid! Colege, ce mai încolo şi încoace!

— Care sunt surori gemene. Asemănarea este perfectă.

— Aşa!... exclamă Minerva, nu se ştie de ce, încântată.

— Se îmbracă la fel, se piaptănă tot aşa, mă rog, prezintă din toate punctele de vedere o identitate absolută care face imposibilă orice diferențiere.

În oglinda retrovizoare, Minerva surprinse privirea căpiată a şoferului şi-l apostrofă:

— Marine, cască ochii la drum, nu la Dobrescu! Dacă vrei o problemă, îți dau una despre circulație.

Şoferul nu credea că vrea...

— Continuă, fiule!

— Într-o zi, trecând pe lângă foto-studio, văd în vitrină fotografia uneia din surori şi dintr-o dată strig: Gata! De azi înainte, voi putea să le deosebesc!

Fără să vrea ridicase glasul.

— Nu-i nevoie să urli, Dobrescule!

— Scuzați-mă, aşa sună textul.

— Hm! Aia era o figură de stil. Şi-acum, răspunsul!

Locotenentul începu să se foiască:

— Există mai multe posibilități.

— S-auzim!

— Una ar fi că exemplarul din vitrină şi-a tuns părul sau şi l-a vopsit.

— Vax!

— A suferit o intervenție de chirurgie estetică...

— Cucu!

— A slăbit exagerat de mult sau, dimpotrivă, s-a îngrăşat...

— Sau poate i-au crescut aripi şi acum o cheamă Lia Ciocârlia! Măi băiatule, am impresia că tu nu te concentrezi sau nu-mi dai importanță. Şi-asta e o problemă simplă pe care tu, personal, dată fiind existența Mădalinei, trebuia s-o ghiceşti, înainte de a apuca să articulez ultima silabă! În vitrină a văzut fotografiile de nuntă: cap cu bibiluri şi, în tablou princess, manechinul cu trenă al respectivei frumuseți. Deci, s-a măritat. Deci... Deci, Dobrescule?!

Zăpăcit, locotenentul, proaspăt logodit, îşi răsucea verigheta în neştire. Minerva pufni:

— Mânăstire într-un picior... Unde ți-or fi mințile, băiete? Şi culmea, eşti cu degetele pe soluție. Verigheta, Dobrescule! Căsătorindu-se, îşi pune ghiul, „alianță" zic mai nou snobii, şi, în consecință, o va deosebi de soră-sa care, mai deşteaptă, îşi vede de meserie şi propăşire, şi îşi împodobeşte degetele cu alt soi de gablonțuri.

„Aşa ca tine! gândi locotenentul lac de sudoare. Slavă Domnului, nu toate îți seamănă..."

N-o cunoştea pe Mădălina.

Minerva trecu pe lângă portar, fâlfâindu-şi legitimația apoi, după o scurtă haltă la „informații", străbătu câteva coridoare în pas de marş triumfal. Nasul, tot triumfal, opintea să străpungă suliță tavanul instituției.

Îi primi un bărbat — tovarăşul Bălan — cam la vreo cincizeci de ani, cu aer de paşnic tată de familie. Dintr-o privire, Minerva îi fixă în mare datele existenței încă din faşă: copil cuminte —unde-l pui acolo stă, tânăr cumsecade — pe ăsta să-l iei, mamă, e din ăia, tăntălăii, cu o singură muiere în viață, soț model, funcționar conştiincios şi, în perspectivă, bunic cu o normă jumătate în Cişmigiu. Cu o mână împinge landoul, în cealaltă ține sacoşa cu două sticle de lapte.

Nu făcea parte dintre oamenii care văzând o legitimație se simt instinctiv vinovați, dar nu-şi ascunse surpriza. Era un individ cu exis-

tență calmă, în care neobişnuitul nu intervenise niciodată. Tot ce se întâmplase se înscria în perimetrul unui itinerar anormal de normal, şi putuse fi prevăzut din leagăn.

— Dragă tovarăşe, atacă amicală şi persuasivă Minerva, vă solicităm sprijinul într-o chestiune foarte delicată, fiind dinainte siguri că ne putem bizui, în afară de bunăvoință, pe discreția, tactul şi operativitatea dumneavoastră.

Omul, din ce în ce mai curios, dădu mecanic din cap:

— Vă stăm la dispoziție.

— A, da? Vă mulțumesc, rosti Minerva de parcă s-ar fi aşteptat la alt răspuns. Cunoaşteți desigur cartierul...

— Bineînțeles. Sectorul I.

— Strada Dr. Alexandru Conțescu vă spune ceva?

— Nu neapărat.. Dar, nu-i aşa, nu asta ar fi o problemă. Aveți neplăceri cu instalațiile noastre de canalizare?

Minerva, un pic încurcată, arpegie cu degetele pe birou. Îşi luă inima în dinți:

— Tovarăşe director, îmi place să mă exprim limpede: Nu avem neplăceri, dar aş vrea să născocim una...

Dobrescu se uită atent la Bălan. De uimire, deschisese gura atât de mult, încât i se vedeau molarii îmbrăcați în aur şi, dacă aplecai puțin capul, puteai să-i vizionezi comod amigdalele.

— Nu cred că v-am înțeles. Cum adică, să născocim?

— Mai clar! Datorită unor interese majore, vă solicităm ca, în funcție de împrejurări, o zi, două, maximum trei, să întrerupeți, mai corect să blocați conducta de apă care alimentează un anumit imobil.

Bălan se întinse peste birou cu o expresie inconfundabilă: „Cu cel puțin unul din noi, ceva nu-i tocmai în regulă.” înghiți în sec:

— Adică, să-i lăsăm...

— Exact! Să-i lăsăm fără apă.

„Da, pricepu locotenentul. Asta înseamnă nu duş, nu gătit, nu apă potabilă, W.C. blocat. Şi-asta în plin cuptor. Iese ăla singur, fără să-l mai tragi cu ața...”

Directorul îşi duse mâna la cap, apucat de o durere bruscă.

— Ştiți... Chestiunea implică o mare răspundere şi mi-e teamă că nu-i tocmai legal. Dacă ar exista vreun neajuns, țevi sparte, conducte de reparat, fireşte, măsura s-ar impune. Dar aşa, pe instalație sănătoasă...

— V-am spus că e vorba de interese majore, nu de o farsă proastă.

— Nu mă îndoiesc, desigur, nu mă îndoiesc... Dar nu pot decide singur... Trebuie să iau şi eu o aprobare de la forul competent. N-ați vrea să treceți mâine pe la noi?...

— Astăzi! îl întrerupse Minerva. Mergem împreună la forul competent. Problema nu suferă amânare.

Tonul era atât de categoric, încât Bălan se ridică prompt, ca hipnotizat.

După jumătate de ceas, părăsiră instituția. Ochii Minervei străluceau.

— Auzi, Dobrescule, cât crezi că rezistă ăla fără apă?

— Eu ştiu?... În funcție de rezerve. Setea e problema numărul unu. Dacă are provizii în frigider, poate s-o țină aşa, pe secetă, şi o săptămână...

— Nu cobi! se răsti Minerva. O săptămână, auzi? Îi dau maximum două zile. M-am informat la institutul de meteorologie. Prognoza pe următoarele zile e minunată. Caniculă în toată țara, mai ales în sud-est. Temperaturile maxime la Bucureşti vor atinge 33-40°. Ce zici?

Locotenentul nu zicea nimic.

— Să sperăm, mormăi Minerva, că n-o să avem ghinion.

— Ce ghinion?!

— Hm... Personajul s-ar putea chema Mister... Camel.

*

Ciocolată nu era omul să-l întorci din drum, nici cu o duzină de boi supraalimentați. Din încăpățânare îşi făcea o virtute, botezând-o măgulitor perseverență, fixațiile, şi nu puține, le trecuse modest la rubrica „consecvență în idei”.

Manoliu, îngrijorat de soarta doctorului Candian, neliniştit de situația Marei, iritat ca toți oamenii de acțiune când se simt neputincioşi, îl repezi pe inginer fără menajamente:

— În materie de mahalagism, ultima țață nu-ți ajunge nici până la călcâie. Vezi-ți, omule, de treabă şi du-te acasă.

— Nu mă mişc de-aici! Ce, ți-e teamă că le umflu decorul?

— N-are nici un sens! Dinu e în spital, nevasta şi copilul plecați. Ce dracu vrei să faci în casa oamenilor?

— Dar ție ce-ți pasă? Dacă ai probleme de gestiune, sunt gata să semnez de primire în inventar. Mai bine du-te la spital că te-aşteaptă Nea Izmană şi Moş Țucal să le administrezi purgativul.

— Du-te dracului!

— După tine! Cunoşti precis drumul mai bine, iar la câți pacienți ai trimis să pască pe câmpiile înflorite ale Domnului, îndemnul ți-e familiar.

Manoliu înjură printre dinți şi o luă hotărât spre uşă. Voicu Dumitriu, impresionat de atitudinea categorică, încercă să se justifice:

— Înțelege-mă, Gogule! Ceva îmi spune că aici se va petrece ceva dramatic, că această casă va deveni teatrul unor evenimente grave. Nu pot pleca, înțelegi? Simt că nu pot! Pe mine nu mă înşeală intuiția şi presimțirile niciodată.

Nu avusese în viața lui presimțiri, dar acum îi convenea să creadă că avusese. Era chiar convins.

— Da, insistă, am intuiții extraordinare.

— Ai sticleți.

Ciocolată rămase câteva clipe cu ochii la uşa închisă. Ridică din umeri şi făcu preparative pentru o veghe pe care o bănuia îndelungată. Îşi pregăti o sticlă de apă şi un pahar de parcă urma să țină un discurs, două pachete de țigări — fuma puțin şi niciodată noaptea, dar completa frumos decorul —, o ceaşcă de cafea, trei cărți groase de literatură tehnică (n-ajungea una singură), un top de hârtie şi patru pixuri, iar în dreptul fotoliului, un taburet pe care să-şi întindă picioarele.

Ezită în legătură cu lumina. După o adâncă reflecție, hotărî să închidă bine draperiile şi să se mulțumească cu lampadarul din living. De-afară — verifică — se putea crede că nu-i nimeni acasă sau că toată lumea doarme.

Adormi şi el. Îl trezi târziu, după miezul nopții, un zgomot uşor. Cineva se afla în odaia alăturată. I se auzeau paşii.

Ciocolată simți că i se face frică.

CAPITOLUL 12

Ideea îi venise într-o seară de toamnă, la un pahar de rouge, în fața unei omlete imense — specialitatea casei — preparate de însăşi patroana micului local, o femeie îndesată, de vreo patruzeci de ani, tonică şi guralivă. Restaurantul se numea „Chez tantine", era vesel şi cochet, şi frecventat în special de turişti. Predominau ca totdeauna nemții şi englezii. În lunile de vară, fauna devenea mai colorată, iar cârciumioara, neîncăpătoare din pricina năvalei de studenți americani şi japonezi. Pentru ochiul proaspăt — localnicii se obişnuiseră, mulțimea de străini, indiferent de excentricitățile afişate, făcând parte din peisaj — nota era stridentă. Păreau ciudați tinerii aceia gălăgioşi, în veşminte viu colorate cu potop de capse, fermoare, buzunare şi litere, mereu litere pe piept, pe mâneci, caschete sau fundul pantalonilor, mai toți cu paturile rucsac în spinare, care mişunau la cincizeci de metri de Castelul Blois. Blue-jeansi, aparate foto şi cutii cu coca-cola, tranzistoare, urlând ritmuri îndrăcite, în loc de pălării cu gardini largi şi panaş, dantele, pinteni de argint şi viers de gavotă.

Grig Leopold, fără să fie predispus la meditație şi mai ales deprins cu varietatea de meleag şi decor, se surprinse sesizând contrastul. Declară zâmbind:

— Se schimbă vremile, mon cher... Şi-ar fi imaginat străbunii gentlemeni ai acestui castel că, peste două sau trei sute de ani, le vor sco-

toci distinsele cotloane strănepoții gangsteri ai gangsterilor maziliți de către senioriile lor peste gârlă?!

Al, un bărbat brun, cu trăsături accentuat orientale, cam de aceeaşi vârstă cu Grig, îl privi cu dispreț ostentativ:

— Ai cugetat mult? Se schimbă totul de la o zi la alta şi totul e un merde. Din ce în ce mai imens şi iremediabil merde.

Grig râse:

— Nu ți se părea la fel acum câțiva ani la New-York.

— Iar eşti inteligent. Nu trebuie să împlineşti cincizeci de ani ca să înțelegi că porcăria asta de viață n-o priveşti prin ochelarii prescrişi de oculist, ci prin zerourile din coada cifrei care-ți înnobilează contul bancar.

Vorbeau româneşte. Însă, ca marea majoritate a oamenilor ale căror coordonate de existență se desfăşoară pe multiple meridiane, foloseau o limbă împestrițată, cu termeni asimilați prin diferitele halte trăite.

Grig şi Al se cunoscuseră cu patruzeci şi cinci de ani în urmă, fiind elevii — colegi de clasă — aceleiaşi şcoli străine, extrem de costisitoare din Bucureşti. Asemenea institute particulare, care funcționau pe lângă ambasade, cursurile ținându-se în limba şi după sistemul de învățământ al țărilor respective, erau frecventate în general de copiii aşa-zisului high-life: industriaşi, mari proprietari şi profesionişti de înaltă cotă, membrii diferitelor legații, ambasade, misiuni.

Grig — pe atunci Grigore Lupşa, Leopold fiind adoptat ulterior, ca un nume cu rezonante neutre, fără să-i poți atribui o hartă anume — era fiul unui cunoscut avocat. Se împrietenise de la început cu Al, impresionat de zorzoanele pompoasei uniforme ale tatălui acestuia, pe atunci şeful unei misiuni militare în România.

Surise:

— Ți-ai pierdut curajul, fiule?

Al avu o schimă de amărăciune şi mai comandă o sticlă de vin:

— Tata avea o vorbă pe care n-am uitat-o niciodată. Până la treizeci de ani, sunt promisiuni. După aceea, fapte!

— Şi după cincizeci? râse Grig.

— Chix! Cavoul familiei dacă a rămas nevândut, sau groapa săracilor.

— În definitiv, nu-ți merge chiar atât de rău...

Al trase o înjurătură cumplită. Ținea o stație de benzină, dar veniturile nu erau faimoase. Încercarea de a deschide şi un mic drugstore în aceeaşi incintă eşuase, iar din „vânzarea petrolului cu polonicul" nu se face avere.

— N-am avut niciodată vocație pentru afacerile în stil mic. Nici n-am crezut în ele. Să vinzi sandwich-uri puturoase şi cârnați, chewing-gum şi hamburgeri, să aduni cent cu cent! Adăugă încet: Nu am răbdare, nu am energia necesară să mă pot entuziasma pentru un beneficiu de câțiva franci într-o zi... Poate că am obosit, poate că..., vorba ta, mi-am pierdut curajul.

Grig îl privi cu atenție. Al, fără să arate propriu-zis rău — mai suspecte i se păreau cearcănele de cardiac — căpătase expresia caracteristică, imprimată de o stare de autonemulțumire cronică.

— Ce ai încerca dacă ai mai avea douăzeci de ani?

Al stinse țigara plictisit:

— Un milion de chestii. Discutăm inutil.

— Alege una singură şi încearcă. Merită să încerci.

Al se enervă:

— Eşti şi mai cretin decât ultima oară când ne-am întâlnit. Şi asta a fost săptămâna trecută. Ai grijă, progresezi cam repede.

— De ce? râse Grig. De ce sunt cretin? La cincizeci şi unu de ani mai ai cel puțin o carte de jucat.

Rămăseseră aproape singuri în local — castelul se deschidea imediat după prânz, iar turiştii dădeau năvală încă mestecând — şi Al ridică glasul:

— Ce carte? Cu ce capital? Cu ce forțe?

Grig îşi umflă ostentativ pectoralii:

— Sunt la dispoziția ta...

— Bag de seamă, ricană celălalt. Marele Gregor Leopold, istețul Gregor Leopold, play-boy-ul deceniilor şase şi şapte, redutabilul concurent al lui Günther Sachs, bea poşircă de cinci franci sticla, într-un bistrou de excursionişti, împreună cu găzarul din colț. Te invit ca aso-

ciat! De ce nu? O să ne povestim amintiri şi o să devastăm împreună, în fiecare seară, ciorba de ceapă şi cârnaţii propriei firme... Eu, încheie gâfâind, barem am avut ghinion. Patru K.O.-uri dure, vorba aia, să-i vină de hac unui Cassius Clay — minele de magneziu, Royal Bank, revoluția din Cuba, oranjeriile din Calabria — şi acum boala...

— În fond ce ai?

— Suvenirurile tinereții, ciuruite de insectele Hong-Kong-ului. Un sfert de stomac şi inima — ciucuri şi franjuri. Făcu gest de scârbă: Dă-le în mă-sa. Dar tu?

Grig râse fermecător:

— Eu m-am distrat.

— Şi ai pierdut.

— N-am pierdut, am câştigat. Mă simt tânăr, în formă excelentă şi gata s-o iau de la capăt.

— Mai ai ceva combustibil?

— Cât să rezist comod şase luni de zile.

— Aha! Şi după aia ce speri? Să vrăjeşti la cincizeci şi unu de ani moştenitoarea lui Cresus?

— Şi asta.

Al îi azvârli o privire critică. Grig arăta superb, fără îndoială, sub sacoul bine croit i se vedeau muşchii fermi, dantura rămăsese strălucitoare, dar nu trebuia să-l priveşti de două ori ca să-ți dai seama că de mult nu mai era ceea ce se numeşte un bărbat tânăr. Splendid pentru vârsta lui, dar nu tânăr. Îl trăda mai cu seamă gâtul cu pielea obosită. Fularul de mătase semnat Schiaparelli, înnodat neglijent, se asorta cu cămaşa.

— Mde, făcu Al, îmi place că eşti optimist. Chestia-i că, în fine, când faci amor, scoți şalul. Cel puțin aşa era pe vremea mea

— Depinde de climă.

— Înțeleg, ai pus ochii pe Albă ca Zăpada.

— E o idee... Am şi eu una..

— În sfârşit! Până acum aveai mai mult femei...

— Hai să discutăm serios, Al! Mi-ai spus, nu o dată, că ți-a rămas în România o avere de nabab.

Al dădu din cap lehămețit:

— Dacă asta era ideea, eu spun Ciao! şi mă car la bomba de alături să pictez o partidă de biliard. Îl prinse de reverul hainei şi-l zgâlțâi cu putere: Mortua est, mon cher! Înțelegi? „Făclie de veghe pe umezi morminte...”

— De ce nu mă asculți? Ai altceva mai bun de făcut?

— Orice altceva e mai bun, decât să mă enervez.

Rămase totuşi pe scaun, cu aerul individului pregătit să audieze superbe inepții.

— Înainte de a te asculta, pot să-ți spun un singur lucru: dacă ai ajuns să te agăți de tuyau-ul ăsta, față de care un basm cu zâne e mai realist decât cârnații pe care-i vând eu...

— Te obsedează cârnații! râse Grig întrerupându-l.

— Îi urăsc. Pentru mine au ajuns un simbol: eşecul... Dă-i în măsa şi pe ăştia! Vreau să zic că, dacă ai ajuns la comoara valahă, înseamnă ori că nu mai ai nici de metrou, ori ai înnebunit. Şi-acum, dă-i drumul! Ce ai de gând?

— Să o recuperez.

— Cum?

— În primul rând, dă-mi toate datele de care dispui.

— Dispun de o poveste.

— Mă mulțumesc şi cu atât.

— All right! Propun să mergem la mine. S-a făcut frig şi a început să picure.

Al dădu câteva dispoziții ajutorului său, un negru tânăr cu ochi biloşi şi un zâmbet permanent, de parcă existența i s-ar fi părut un nesfârşit prilej de veselie, şi urcă împreună cu Grig în locuința sa de deasupra stației.

Camera, încăpătoare, mirosea de la distanță a burlăcie, singurătate şi plictis. Mobila era improvizată, pliantă, aparatul de radio şi televi-

zorul tip sport, iar lângă uşă, într-un coş de plastic, se aflau aruncate tot felul de ambalaje de articole de băcănie.

Grig observă zâmbind:

— Ai adoptat stilul camping?

— Putea fi şi mai rău: Şanț-Style.

Puse câteva sticle pe masă şi două pahare.

— Toarnă-ți din care vrei.

Sorbi din pahar şi îşi aprinse o țigară Caporal. Arătă spre fereastra fără perdea, rânjind:

— Ploaie, vânt şi o poveste de adormit copiii! Ne lipseşte doar focul din cămin... Măi băiatule, după cum ştii, noi am părăsit România, după alegerile din '46. Tata nu era prost şi avea fler politic. Pentru el, cărțile erau tăiate şi împărțite, iar kitchurile servite de anumite ziare şi posturi de radio din Occident nu le priza. S-a dat peste cap, a uzat de bani şi de relații ca să fie rechemat şi a izbutit. Eu eram un puşti pe-atunci, nu se discuta „serios” în fața mea, dar simțeam atmosfera încordată din casă. Sesizam incidente ciudate, vizite la ore considerate până atunci neconvenabile, în fine, abateri de la mecanismul obişnuit al vieții noastre. În iarna lui '44, aveam zece ani pe atunci, a venit de câteva ori la noi un neamț. Se numea Schmidt. Am reținut individul şi perioada din două motive. Întâi că mama îl detesta — avea o figură neobişnuită, cu tâmplele scobite şi o gură crudă din care caninii țâşneau printre buze, chiar când nu zâmbea, ca doi fildeşi de elefant — şi îl poreclise Fiara. Spun iarna lui '44 pentru că, dacă îți aminteşti, aveam la şcoală o serbare...

— Țin minte, surise Grig. „Prințesa din palatul de cleştar...” Am jucat şi eu un spiriduş. Tu erai Vânătorul.

— Îhî... Şi aveam emoții cumplite. Repetam toată ziua singur, iar noaptea mă torturau coşmarurile şi crampele. Care ar fi asociația cu Fiara nu încerc să-mi explic, cert este că cele două evenimente sunt contemporane. Cred că, în total, neamțul a fost la noi de trei sau patru ori, totdeauna noaptea, mai bine zis seara târziu. Cât eram de bleg, mi-am dat seama de un fapt: omul transporta ceva la noi. Venea cu

două serviete burdușite şi zăbovea cam jumătate de ceas în biroul tatălui. Când pleca, servietele erau goale. După aceea, tipul a dispărut şi nu l-am mai văzut niciodată.

Se ridică şi aduse din frigider altă casetă cu cuburi de gheață.

— Ce naiba transporta? se interesă Grig.

— Ai răbdare, ca să termin episodul românesc. Îți ofer tot ce îmi amintesc ca ieşit din comun la vremea aceea, fără să-ți garantez însă că are vreo valoare. Noi locuiam pe strada Doctor Conțescu.

— Ştiu. Nu uit un party organizat de voi în ajun de Crăciun.

— Fleacuri! Nu ştiu dacă reții, dar dincolo de parc, chiar vizavi de vilă, se afla o clădire cu un stil mai special... Nici azi nu ştiu cui aparținea, dar cu câteva zile înainte de plecarea noastră definitivă, l-am văzut pe tata intrând de două ori în casa aceea. Ce naiba căuta, la cine se ducea, habar n-am! Ştiu doar că era nervos şi neliniştit. I-am surprins doar o frază: „N-am altă soluție decât riscul...” Ce ştiu categoric este că noi am plecat din România doar cu câteva cufere de haine şi bijuteriile mamei. Misiunea se desființase şi nu mai beneficiam de valiză diplomatică... Ce faci? Te uiți la mine? De ce nu bei?

— Îmi menajez ficatul şi silueta. Vrei să spui deci că ceea ce era interesant a rămas acolo...

— Concluzia se impune... Noi ne-am stabilit în Venezuela. N-o duceam strălucit, dar tata lucra la o uzină de anvelope şi, vorba aia, dădeam din coadă. Când am împlinit şaptesprezece ani, bătrânul a murit fără să apuce să-şi ia rămas bun. Un singur infarct, dar fatal. Rămăsese de pe urma lui o pensie care abia îi ajungea mamei pentru un trai aproximativ decent. Căutând o formulă, o soluție de existență, m-am oprit din nou la comoara din România... N-am scos mare lucru de la mama, căci bătrânul fusese totdeauna un tip curios: zgârcit până la patologic în toate: bani, mâncare — de economie ne făcuserăm toți vegetarieni —cuvinte. Tot ce ştia mama se rezuma la câteva fraze pe care ți le pot spune pe dinafară:

„Fiara — taică-tău îi spunea herr Schmidt, dar era el Schmidt cum sunt eu Aspasia din Milet — se afla în relații strânse cu statul major

german din Bucureşti şi făcea parte din anturajul imediat al lui Killinger. N-avea nici un fel de funcție oficială. Ne-a vizitat exact de patru ori şi, de fiecare dată, a lăsat la noi documente şi bani în valută engleză şi americană."

Ce a făcut taică-meu cu ei, nu ştiu. Sigur e că nu au plecat din România împreună cu noi...

Al dădu pe gât restul din pahar şi îşi turnă din nou.

— Aş adăuga că ultimele cuvinte ale bătrânului, care au revenit obsedant în cele două zile cât a mai trăit, au fost Statuie... parc... Asta-i povestea şi dacă poți să scoți ceva din ea, mă mulțumesc doar cu 10% din beneficii. Vreau să trag la umbră, cât timp mă mai îngăduie Alah în zonă. Un chalet în Tirol şi o rentă cât să nu intru în forul societăților de binefacere şi voi saluta cu recunoştință fiecare răsărit de soare. Inima mea nu mai rezistă la emoții de caïd, la răspunderi de boss. À la tienne!

Grig îmbrăcă sacoul de olandă. Îl simțea răcoros, proaspăt, plăcut pe piele. În minte îi stăruia cu încăpățânare un anumit crâmpei din conversația cu Al:

— Mai ai pe cineva în România? Ai păstrat vreun contact?

— De ce mă întrebi? se interesase Grig distrat.

— E greu să te descurci singur, iar eu unul m-am ferit totdeauna de combinațiile întâmplătoare. Nu ştii niciodată cu cine ai de-a face.

— Am câțiva colegi de liceu, mă rog, foşti... cărora cred că m-aş putea adresa. Cu prudență, desigur.

Al era sceptic:

— Depinde cum au evoluat... Azi sunt toți oameni peste cincizeci de ani.

— Nu toată lumea îmbătrâneşte la fel...

— Să sperăm. Dar dacă e vorba de aventură, va fi într-adevăr una. Cât crezi că vei lipsi?

— N-am idee... Probabil nu mai mult de trei-patru săptămâni. Accentuă: Maximum.

— Indiferent de rezultat, te aştept cu nerăbdare.

„Rezultat, gândi Grig... Deocamdată nimic... Statuia... Ce naiba o fi vrut nefericitul ăla să spună?”

Singurul care ştia ceva era Candian. Iar Candian zăcea acum accidentat — aflase la telefon, prezentându-se drept un prieten oarecare — agoniza poate, dimpreună cu misterul statuii, pe un pat de spital.

„Trebuie să acționez, decise Grig încuind uşa. Singur.”

*

În alt cartier al Bucureştiului, în garsoniera ei de pe strada Toamnei, Melania Lupu luă aceeaşi hotărâre.

„Te foieşti cam mult, draga mea, şi tu ştii că mie nu-mi plac lucrurile tărăgănate. De altfel, presimt că începi să te apropii, mai bine zis să dai târcoale acestei enigme care suscită atât de mult interesul doamnei Minerva Tutovan. Hai, fetițo, la treabă!...”

Luă vaza de flori şi scrumiera de pe masă, deşi nu era necesar. Lăsau spațiu suficient celor cinci coli de hârtie, pixului şi hărții pe care Melania le aşează cu mult dichis, şi parcă ținând seama de rațiuni superioare, pe placa de sticlă a mesei.

„Mirciulică, se adresă ea motanului, te simți în stare să te concentrezi? Aş vrea să-mi dai o mână de ajutor căci, după cum ştii, eu nu sunt prea tare la matematică... Dar dacă preferi să te plimbi, nu trebuie să te sacrifici pentru mine. Vom discuta după ce te întorci. Promenada în aer curat îți înviorează judecata ca şi domnului Simenon care hoinărea îndelung prin grădina dumnealui, înainte de a se aşeza la masa de scris... Poate treci pe la Gospodina... Mă interesează dacă în meniul de azi figurează şi savarine. În realitate, au un cofetar admirabil... Ai grijă doar să nu întârzii prea mult..”

Peste câteva minute, se afla adâncită în ceea ce unui ochi neavizat i s-ar fi părut a fi calcule complicate. Pe foaia de hârtie erau aşternute pachete de câte cinci cifre pe care Melania, parcă dintr-un capriciu de jonglerie matematică, le combina în fel şi chip. În fruntea colii, între două spații albe, figurau, ca un soi de motto, două grupe de numere: 1820 şi 1866.

Când se auzi soneria, bătrâna se ridică sprintenă de pe scaun.

„Probabil că s-a întors Mirciulică... Adică nu, se corectă instantaneu, nu poate fi el căci, la ora mesei, preferă să se întoarcă pe fereastra din bucătărie. Tot aşa proceda şi colonelul, doar că el folosea uşa.. Normal, locuiam la etajul III.”

Ca totdeauna la vederea maiorului Cristescu, chipul bătrânei căpăta o expresie de sărbătoare. Dincolo de canoanele de politețe care o sileau să afişeze acelaşi aer fericit, independent cine i-ar fi sunat la uşă, poştaşul, hingherii sau Pavelescu, vecinul de la etajul întâi care de câte ori se întorcea beat, ceea ce i se întâmpla în fiecare zi, dovedind fantezie în alegerea orelor, greşea uşa apartamentului. Melania îl simpatiza sincer pe maior, dăruindu-i constanta ei afecțiune.

— Ce idee straşnică ați avut să veniți să mă vedeți! Dimineţile de vară sunt pentru mine o pacoste. Praf mult, căldură şi străzi pustii care mă întristează. Abia după 15 septembrie, când, ca în orice oraş mare, reîncepe sezonul, mă simt din nou în Bucureşti la mine acasă... Vă rog să luați loc... Pe fotoliul dumneavoastră preferat, desigur. Suntem prieteni prea vechi pentru a-mi fi scăpat amănuntul.

Cristescu, obişnuit cu beția de cuvinte a bătrânei, zâmbea convențional. Azvârli o privire întâmplătoare pe masă, unde se aflau încă „exercițiile” bătrânei.

— E ultima dumneavoastră pasiune?

Bătrâna, parcă surprinsă practicând un viciu ruşinos, surise stingherită şi adună cu oarecare precipitare hârtiile.

— La vârsta mea începi să te plictiseşti şi cauți din când în când noul.

„Da, pricepu maiorul, de câte ori e la strâmtoare, improvizează variațiuni pe aceeaşi temă: senectutea...”

— Am constatat că rebusurile de matematică, alături de Priamim, înviorează mult inteligența. Dar de ce n-a venit şi doamna aceea atât de simpatică, în care intuiesc multă duioşie? Regret că nu v-a însoțit...

— E ocupată, răspunse scurt Cristescu,

— O, sărăcuța! Ar trebui să se menajeze puțin. Surmenajul se află la originea multor boli neplăcute şi faptul că eforturile dumneaei sunt legate de dispariția statuii unchiului meu, nu-mi permite să devin egoistă.

— O voi avertiza. Stimată doamnă, începu maiorul decis să pună capăt divagațiilor interminabile, vreau să am cu dumneavoastră o convorbire confidențială. Precizez dintr-un bun început că mă aflu aici din proprie inițiativă şi în calitate de persoană privată.

Bătrâna clipi speriată:

— Poate că ținuta mea nu corespunde unei discuții atât de importante. Sunteți de părere că ar trebui să-mi schimb rochia?

— Sunteți foarte bine aşa. Ați reținut deci! Convorbirea noastră nu este oficială.

— Trebuie să înțeleg că e vorba de un secret care ne va aparține numai nouă?

— Mi-este indiferent dacă veți striga după aceea pe acoperişuri. Esențial este să înțelegeți exact ceea ce vreau să vă spun şi să vă gândiți bine la felul cum veți proceda în continuare.

— Mă voi strădui! Dacă ați şti ce mult doresc să nu vă dezamăgesc...

— Perfect! Deocamdată intențiile noastre rimează. Ne cunoaştem de multă vreme...

— Exact patru ani şi opt luni! ciripi fericită Melania. Ce repede trece timpul! Data mi-am notat-o ca una dintre cele mai fericite din viața mea... Da, da.., vă ascult cu toată atenția.

— Cred că pot afirma cu oarecare certitudine şi, fără a cădea în infatuare, că sunt unul dintre puținii oameni care vă cunoaşte bine. În orice caz, mai bine şi mai mult decât alții.

Melania declară cu voce de fetiță cuminte:

— Dacă ați constatat la mine unele trăsături negative, să ştiți că eu sunt gata să mă îndrept. Observațiile din partea unui prieten, mai ales dacă sunt exprimate cu tandrețe, nu pot fi decât binevenite. Spuneți-mi, vă rog, limpede ce nu vă place la mine?

— Ei bine, doamnă, ca să vorbim răspicat, v-ați angajat într-un joc periculos. Poate cel mai periculos din tot ce ați întreprins până acum, flirtând cu diversele paragrafe ale Codului Penal.

— Vă jur că nu ştiu la ce vă referiți.

— Ştiți foarte bine. Am venit la dumneavoastră ca prieten, simțindu-mă obligat să vă avertizez.

Bătrânei, în pragul lacrimilor, îi tremura bărbia.

— Dar ce am făcut rău?

— Nimic sau nu sunt eu îndeajuns de informat. Dar nu cu scopul de a vă investiga mă aflu aici. Nu pun întrebări, nu aştept mărturisiri. Vă rog, doar, vedeți-vă de treabă! Nu cunosc calitatea în care figurați în această istorie a statuii, nu ştiu ce e premeditat şi ce e întâmplător, dar în locul dumneavoastră aş renunța să fac parte din distribuție.

— E oare atât de... infam, atât de reprobabil să mă preocupe soarta unchiului meu?

Cristescu pocni sâcâit din degete:

— Nu-i vorba de infam sau de reprobabil, ci de partitura falsă şi de jocul primejdiei în care v-ați angajat. Cea mai mică ilegalitate, în conjunctura dată, va avea consecințe grave pentru dumneavoastră. Dosarul statuii nu este un dosar obişnuit. Articulă răspicat: El închide între coperțile lui o afacere de spionaj.

— Spionaj?! căzu din nori Melania.

— Infracțiune, completă maiorul, care din punct de vedere juridic, când se referă la un subiect — cetățean român, capătă calificarea de trădare de țară. Se ridică: Insist! Aici nu mai e vorba că vă jucați cu mingea sau de-a v-ați ascunselea cu maiorul Cris-tescu. Iar în materie nu există indulgență, nu există amnistii şi în general jurisprudența respectivă nu cunoaşte minuni. Aveți toate şansele să vă rupeți gâtul!

Melania îşi duse palmele la obraji:

— Mă înspăimântați de-a binelea.

— Din suflet o doresc, pentru dumneavoastră. Ar constitui o modestă garanție că vă veți linişti.

— Şi totuşi n-am făcut nimic.

— Ei bine, faceți şi mai puțin decât ați făcut până acum. Plecați undeva la băi, ca să nu aveți tentații greu de înfrânt şi... Arată spre hârtiile de pe scrin: Renunțați la exercițiile de matematică.

Când motanul se întoarse acasă, o găsi pe Melania trudind asupra grupelor de câte cinci cifre.

„Mirciulică... Abia aştept să ne sfătuim. Cred că am găsit ceva..."

*

Investigațiile efectuate printre locatarii imobilelor din strada Vlăsiei nu duseseră la nici un rezultat. Declarațiile cetățenilor solicitați, ca şi reacțiile lor erau atât de asemănătoare, chiar şi în bizar, încât la un moment dat lucrătorii din echipa operativă începuseră să se amuze. Mai toți suspicioşi, cetățenii se interesau în primul rând şi folosind aproape aceeaşi terminologie „Cine v-a trimis la mine? Ştiți, eu sunt ocupat-ocupată, nu mă bag în casa nimănui, fiecare să-şi vadă de treburi etc.." La rubrica eventuale zgomote înregistrate, răspunsurile constituiau polițe plătite unor vecini: „Ioneasca, de la II, se întoarce acasă după miezul nopții şi ne toacă somnul cu saboții, n-are bunul simț să se descalțe în vestibul", „Stambuliu, de la parter, ne-a înnebunit cu vioara, mai ține şi geamurile deschise să-l audă tot cartierul, l-a mințit unu' care zice în cafea, că-l cheamă Paganini", „Arnăuții fac şnițele şi sparg nuci când oamenii dorm" etc.

La amănunte ciudate, eventual sesizate, informațiile fuseseră ceva mai modeste: „am constatat că nu mai avem şobolani în pivniță, chiar mă şi miram...", „de câteva zile doamna Constantinescu a renunțat să scoată motanul la plimbare cu lesă," „Doru, un zăpăcit care locuieşte la blocul alăturat, n-o mai fluieră pe Găbița, fata farmacistului, pe melodia Stranger in the night". După părerea lui, a autorului respectivei declarații, noua melodie ar putea fi „Frăsină, pune-ți escarpenii, şi trage-i cu deodorant, ca să-ți iei bărbat galant", dar nu garanta pentru că el, unul, nu voia să inducă autoritățile în eroare.

Pentru moment, Minerva abandonă pista, angajându-se în alte două direcții: îi telefonă doctorului Manoliu, solicitându-i o listă cu

prietenii mai apropiați ai familiei Candian şi hotărî o deplasare la Câmpina, pentru a putea discuta cu părinții Lianei.

În rest, situația era staționară. În imobilul maur, apa fusese închisă de o zi. Ferestrele însă, uşa rămăseseră la fel de mute. Cel aflat înlăuntrul clădirii reacționa extrem de placid. Adică, de fapt, nu reacționa.

„Nu-i nimic, decise Minerva, mai aştept două zile."

*

Voicu Dumitriu rămase câteva clipe nemişcat în mijlocul livingului, încercând să-şi facă curaj.

„Ce Dumnezeu! Sunt om în toată firea, nu cred în fantome, n-o să vin la vale pentru că am auzit sau mi s-a părut că aud pe cineva mişcându-se alături. Şi ce dacă-i miezul nopții?"

Ideea că noaptea dă contururi înfricoşătoare spaimei, că o amplifică până la acutele panicii, o respinsese întotdeauna cu dispreț. „Teorii de fecioară bătrână, cu scurtcircuite frecvente în sistemul nervos."

Îşi încorda auzul. Dincolo, în cabinetul lui Candian, unde credea că înregistrase zgomotul de paşi, încetase orice mişcare.

„Da, asta este! Mi s-a părut..."

Înaintă totuşi prudent, încercând să calce doar pe covor. Parchetul vechi, de pese cincizeci de ani, scârțâia. Candian îşi propusese demult să-l înlocuiască. Întâmpinase însă opoziția Lianei pe care o speria perspectiva unui cumplit deranj, pe o lungă perioadă de timp. Evita şi scuturăturile mari de primăvară sau toamnă, când se muta pentru câteva zile la părinți.

Ciocolată pătrunse în holul întunecat şi pipăind zidul se îndreptă spre birou.

Pe neaşteptate, auzi un susur specific, ca de spray şi îşi simți obrazul pulverizat. Aroma era insinuantă.

— Cine... Ce faceți?

Genunchii i se muiară şi alunecă pe lângă perete ştergându-l cu mâneca hainei. Nu mai ştiu nimic.

*

Doctorul Manoliu îşi anunțase sosirea prin telefon. O găsi pe Mara palidă, cu ochii lucindu-i de îngrijorare. Nu arăta deloc bine, avea cearcăne şi buzele albe de nesomn. Un tremur interior îi scutura întreaga făptură.

— Să-ți dau un Distonocalm, propuse medicul ducându-şi mâna la buzunarul hainei.

— Nu iau medicamente, lasă-mă în pace! Mai bine spune-mi ce se întâmplă! Nu mai înțeleg absolut nimic. Evenimentele se precipită, parcă suntem prinşi într-un carusel de coşmar. Accidentul lui Dinu, furtul statuii, plecarea Lianei, Bădeasca se îmbolnăveşte... Totul e isteric, nu sesizez legăturile şi totuşi există un liant... Îşi prinse obrazul între palme. Nu, nu mai pricep nimic, refuz să mă mai gândesc...

Doctorul Manoliu o bătu pe umăr:

— Uşurel, fetițo, uşurel şi calm. Ai veşti de la Bebe?

Mara se smuci şi îşi azvârli pletele pe spate, cu o mişcare a gâtului de bidiviu nărăvaş:

— Iar începi? Ce-ți pasă ție de Bebe? Are cine să se ocupe de el...

— Hm..., adevăr grăit-ai, mai mult decât îți închipui.

— Ce vrei să spui?

Doctorul Manoliu oftă:

— De toată povestea asta isterică — bine zis — se ocupă maiorul Minerva Tutovan.

— O femeie?

— Da. Un număr extrem de interesant şi, te asigur, nu de toate zilele. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine şi, evident, în altă conjunctură.

„Vrea să mă facă geloasă!”, îi trecu prin minte Marei.

Medicul, intuindu-i gândul, începu să râdă:

— Nu-i ce-ți închipui tu... Nici vorbă de aşa ceva. De altfel, maioreasa nu-i genul care ți-ar plăcea să ştii cum arată în combinezon. Poate doar într-unul de paraşutist. Are însă o minte care seduce pentru că nu-i banală. Femeia aceasta ştie să privească un fenomen sau o situație din unghiuri total neaşteptate.

— Ai venit la mine ca să-i faci portretul?

— Dac-aş fi venit să-ți spun că te iubesc, mi-ai fi sugerat fin că uşa se află în spatele meu...

Mara surise:

— Adăugând că, în acțiuni care presupun viteză, se poate apela şi la balcon.

— Am reținut. Ca să fiu scurt, maioreasa mi-a solicitat o listă cu numele amicilor casei Candian.

— Şi?!

— Ascultă, draga mea. Nu ştiu ce-i în capul ei şi ce urmăreşte, un lucru însă este evident, fără să fii prea expert în materie de investigații detective. Ceea ce îmi cere este o înşiruire de persoane suspecte!

— Suspecte de ce? S-a comis vreo crimă?

— Nu este singura infracțiune din Codul Penal. Şi-atâta vreme când un organ de cercetare se ocupă de anumite fapte, înseamnă că ele au deranjat într-o formă sau alta legalul. Cel puțin la prima vedere.

— Pe cine ai trecut?

Manoliu ridică din umeri:

— Parcă tu nu-i ştii! Ciocolată, Emilia, madame Bădescu —nu le e prietenă, dar e în fiecare zi — pe tine, pe... Bebe.

Mara îşi trecu degetele prin păr cu un aer care se voia indiferent.

— Ai procedat foarte corect. În ce mă priveşte, n-am nimic împotrivă să figurez pe orice listă, oricât de absurdă ar fi ea.

— Da... da... da... Am vrut doar să discutăm înainte de a i-o preda.

— De ce?

— Să nu interpretezi greşit faptul că am trecut şi numele lui Bebe.

— Fleacuri! făcu Mara deşi, în realitate, îşi simțea inima strivită de grijă. Chiar dacă prezența lui la Candieni a fost totdeauna mai puțin asiduă decât a oricăruia dintre noi, făcea parte totuşi din anturaj.

— Îmi pare bine că gândeşti aşa. Mi-era teamă însă că vei face corelații nefericite cu suspiciunile pe care ți le-am formulat vizavi de el şi cu sentimentele mele. Aş vrea să fii convinsă că nu aceasta ar fi modalitatea la care aş recurge pentru a mă debarasa de un adversar incomod.

Mara îşi plecă privirea, încercând să-şi camufleze emoția:

— Apropo de suspiciuni... Ai de gând să le... să le comunici şi maioresei?

Doctorul Manoliu o privi încordat:

— Tu ce mă sfătuieşti?

Mara rosti abia auzit:

— Tu... Tu ştii mai bine ce ai de făcut.

*

Marta Bădescu era o femeie energică, iar una din trăsăturile care o caracterizau în cea mai mare măsură o constituia tenacitatea. Evoluând în alte condiții, solicitată altfel de destin, ar fi putut avea o viață mai interesantă, cu nebănuite realizări. Existența molcomă însă, alături de molcomul Bădescu, care-i asigurase un trai comod, cu grafic cuminte, făcuse ca însuşirile ei cele mai de seamă să nu fie exploatate, iar, cu vremea, să ajungă ignorate chiar de ea însăşi. Avusese o inteligență vie, deschisă, putere de muncă, apetit de cunoaştere, forță de caracter. Acum, la şaptezeci de ani, din toate acestea nu-i rămăsese decât bun simț, o concepție blazată de un scepticism ferm, dar discret asupra vieții, şi o stare generală de constantă plictiseală. Uneori, avea impresia că-şi invidiază prietenele, care păreau că se amuză grozav, în orice caz că se simt bine, pierzând ceasuri întregi la o piatră, trăncănind nimicuri, repetându-se, amplificând incidente mărunte, bârfindu-şi meschin nurorile sau ginerii.

„Nu mai am dorințe, îşi spunea mereu... Şi, nemaiavând dorințe, nu mai am ce aştepta...”

Se întreba chiar, câteodată, ce acrobație fericită a destinului ar putea-o face să exulte.

„Să câştig o sumă enormă la loto? N-aş şti ce să fac cu banii... Să călătoresc? Voiajurile ca şi dragostea sunt frumoase în tinerețe, când neprevăzutul, în ce are el mai interesant şi fermecător, se poate ivi la orice stație, la orice cot de şosea. La şaptezeci de ani, neprevăzutul se prezintă de obicei cu cărți de vizită cu chenar negru... Se numeşte infarct sau şi mai rău... Şi-apoi, nu mi-ar plăcea să constat câte lucruri

interesante aş fi putut să fac şi să văd şi că acum e iremediabil prea târziu...”

După multe decepții, nemaimizând pe Bebe ca loz câştigător, s-ar fi mulțumit să-l ştie ancorat într-o existentă onorabilă şi asigurată, chiar modest, din punct de vedere material.

„O slujbă sigură, o nevastă cumsecade care să-l suporte şi... să dea Dumnezeu să nu intre în încurcături prea mari.”

După ce constatase schimbarea yalei de la boxă şi apariția unui lacăt nou, Marta Bădescu se adresase unei cooperative de lăcătuşerie. Un lucrător se prezentă a doua zi de dimineață şi, în mai puțin de o oră, îi deschise uşa şi-i înmână două chei meşterite pe loc.

Bătrâna plăti, îl omeni cu o țuică, apoi coborî din nou m boxă, cu o nerăbdare a paşilor care-i amintea de sprinteneala tinerții.

Privirea scotoci lacomă ungherele cămăruței. Mirosea a mucegai, a stătut, a lucruri la care nu se umblă. Nimic nu părea schimbat în afară de... Da, poate că se înşela, dar, de obicei, cădița de zinc a lui Bebe nu stătea în picioare. O dădu la o parte, descoperind câțiva saci. Îi ridică cu vârful degetelor, având o oroare înnăscută pentru murdar în sensul cel mai concret al cuvântului. La început, nu înțelese despre ce este vorba şi se uită câteva clipe nedumerită la cele două bucățele de piatră, îngrămădite în colțul boxei. În mod limpede, făceau parte dintr-un întreg acum spart şi îşi duse mâna la gură, sugrumându-şi o exclamație de spaimă. În fața ei se afla un cap de statuie sfărâmat. Statuia din parcul de pe Aleea Conțescu.

„Idiotul! Şi încă mai păstrează cioburile aici...”

CAPITOLUL 13

Aşa-zisa vilă de la Câmpina a părinților Lianei era de fapt o locuință țărănească transformată şi machiată cu pricepere şi bun gust. Cel ce operase modificările, decoltase substanțial ferestrele, late şi scunde, acum ca la vagoanele Pullman, înlocuise uşa de la intrare cu una de

stejar, având un grilaj decorativ de fier forjat, aruncase, parcă la întâmplare, pe zidurile imaculate, de un alb sclipitor, plăci de ceramică în culori căutat stridente. Perdelele de creton, veranda cu mobilier clasic de pai, daliile şi trandafirii grupați în tufişuri, peisajul splendid dădeau nota finală unui loc de refugiu cochet şi comod. În interior, mobila funcțională de un rustic stilizat era veselă şi dispusă aerisit. Florile împrăştiate cu generozitate în vase de pământ smălțuit completau festiv aerul de vacanță emanat de locuință.

Tatăl Lianei, arhitectul Săvescu, era ceea ce se numeşte un bătrân magnific, de vreo şaptezeci şi cinci de ani. Vârsta nu-i încovoiase statura dreaptă şi făcea parte din categoria acelor bărbați care rămân frumoşi şi la o sută de ani. Surâdea agreabil şi simțeai instinctiv că totdeauna îi mersese din plin.

„Uite unul, îşi zise Minerva, care toată viața a mâncat tort şi încă i-a mai rămas...”

Arăta admirabil, trântit cu elegantă dezinvoltură pe un fotoliu tapisat cu un creton gros, în dungi albastre şi portocalii. Blugii îi veneau bine, ca şi cămaşa roşie dintr-un flanel fin, n-avea pic de pântece, pleşuvia, pacostea celor mai mulți bărbați îl ocolise, dantura îi rămăsese intactă. Era bronzat, bine dispus şi în formă.

„Un tip bine păstrat”, şi-i plăcea faptul că această conservare părea naturală. Nu simțeai efortul, de obicei concretizat în practici penibile, solicitând serviciile cosmeticienei sau altor meşteri de frumos. Pentru Minerva, un bărbat care-şi căneşte părul, face măşti de ceară sau gălbenuş de ou, îşi „gâdilă” unghiile la manichiuristă etc., era descalificat definitiv, fără drept de apel. Îşi pierdea nu doar sexul, dar şi regnul.

Săvescu primi veştile Minervei cu relativ calm. Îl afecta desigur accidentul ginerelui său, îl îngrijora dispariția Lianei, dar era un om care nu pierdea niciodată nordul şi simțul proporțiilor.

— Unde credeți că s-ar fi putut refugia fiica dumneavoastră?

— Refugia... Săvescu îşi schimbă poziția în fotoliu ca şi când n-ar fi fost de acord cu termenul. De ce să se refugieze? A dat-o cineva afa-

ră din casă? Şi-apoi, oricând, casa noastră, vreau să zic casa părintească, îi stă la dispoziție.

— Când a adus copilul?

— V-am spus, alaltăieri. N-a stat nici măcar zece minute cu noi.

— A venit cu trenul?

Arhitectul o privi uşor mirat: „Ce idee!...”

— A, nu, desigur... Cu maşina unor prieteni.

— Ştiți despre cine e vorba?

— Nu. Părea grăbită şi, de vreme ce n-a găsit de cuviință să-mi prezinte pe nimeni, n-am insistat. Pot să vă spun doar că era o maşină Dacia TLX 1300.

— Destul de curios, aprecie Minerva.

Săvescu râse:

— Faptul că nu-s curios? Poate, dar a scotoci în existența cuiva, a-i forța cu tot dinadinsul intimitatea, mi se pare necivilizat şi împotriva bunului simț. A nu mă amesteca la modul grosier în viața fiicei sau a soției mele a constituit unul din principiile de la care nu m-am abătut niciodată...

— După cum v-am relatat, fiica dumneavoastră a părăsit domiciliul conjugal în urma unei discuții cu doctorul Candian. Neînțelegerile dintre ei erau frecvente?

— Nu ştiu. Dar chiar dacă ar fi existat, atâta vreme cât nu se punea problema imposibilului, cu soluția radicală, divorț, probabil că nu aş fi fost informat. Sunt amănunte care nu se discută peste gard, sau cu geamurile deschise...

— Vă rog să-mi scuzați întrebarea nedelicată: credeți că fiica dumneavoastră întreține o legătură extraconjugală?

Arhitectul începu să râdă blând:

— Aş fi fost probabil ultima persoană, înaintea soțului, care ar fi aflat-o. Existența unui amant nu-i genul de confesiune pe care s-o faci bătrânului tău tată, cardiac şi hipertensiv.

— Cunoscându-vă totuşi fiica, credeți posibilă o asemenea eventualitate?

Săvescu îşi desfăcu braţele:

— Ce pot eu să vă spun? M-am convins doar că, în materie de surprize, viaţa este inepuizabilă, iar natura umană, un ocean de imprevizibil.

— Poate că soţia dumneavoastră este mai informată...

Săvescu surâse cu blândeţe:

— Mă îndoiesc, dar vă puteţi convinge personal. A ieşit la plimbare cu Codruţ. Nu cred să mai întârzie mult...

Minerva îl cercetă pe gânduri:

„Nu scot nimic de la ăsta. E diplomat, dar şi sincer dezinteresat de ceea ce nu-l afectează, brutal, direct şi imediat. Fiică-sa dispare de-acasă, iar lui i se pare elegant să n-o întrebe unde a fost, sau să accepte motivaţia că şi-a aşteptat rândul la dentist, două zile şi trei nopţi...”

— Ce părere aveţi despre ginerele dumneavoastră?

— Dinu?! Un băiat excelent.. Bun profesionist, ţine la Liana. Poate puţin cam posesiv, dar numai tablourile — unele — sunt fără cusur.

— Între cei doi este o diferenţă apreciabilă de vârstă... Nu v-aţi opus acestei căsătorii?

O lumină ştrengărească se aprinse în ochii arhitectului.

— Nici o clipă. Ar fi fost inutil, inoportun şi ridicol.

— De ce?

— Copiii se căsătoresc astăzi, şi chiar pe vremea mea la fel, fără avizul consiliului de familie. În afară de aceasta, nu aveam dreptul să obiectez împotriva decalajului de vârstă. Adăugă după o pauză: Eu însumi sunt cu aproape treizeci de ani mai bătrân decât nevastă-mea.

— O! exclamă Minerva. Vă rog să mă scuzaţi.

— De ce? N-aţi vrut să mă ofensaţi. Fiind în necunoştinţă de cauză, aţi exprimat doar un mod de a gândi.

Minerva îşi netezi fusta pe genunchi:

— Domnule arhitect, nu-mi ascund un sentiment de descumpănire. Mai clar, mă deconcertează calmul dumneavoastră, liniştea cu care primiţi două veşti cel puţin neliniştitoare.

— Nu sunt calm în accepțiunea uzuală. Sunt doar fatalist. Nici una din veşti nu mă lasă rece. Am însă o singură soluție, care de fapt nu este altceva decât „trebuie să fac ceva, chiar dacă-i inutil”: să mă întorc imediat la Bucureşti, să mă aflu acolo, pentru orice eventualitate. O aştept pe nevastă-mea şi probabil că până la prânz vom fi porniți la drum... A, uite-o!

Lângă portița grădinii, o femeie de vreo patruzeci şi ceva de ani flutură mâna amical. Codruț, roşu şi transpirat, i-o luă înainte gonind spre bunicul său.

Minerva o scrută pe doamna Săvescu şi avu dintr-o dată impresia că înțelege totul despre menajul arhitectului. Femeia era strălucitoare, în toată splendoarea vârstei mijlocii. Avea lumina aceea caldă, catifelată şi profund emoționată a frumuseții mature, zăbovind pentru câteva clipe încă în pragul bunului rămas. Un soare orbitor de splendid, amurg poposit la buza pământului.

Rochia albă, abil croită, flata o siluetă uşor îngreunată, mai ales spre şolduri.

„Liana, gândi Minerva, îi seamănă copie în diafan. Asta-i genul odaliscă, fiică-sa bibelou. O familie de frumoşi, în orice caz...”

Arhitectul se ridică şi sărută ceremonios mâna nevesti-sii. Se simțea că ăsta-i obiceiul casei şi Minerva găsi că e foarte frumos. Adică de ce, după zece sau douăzeci de ani de căsătorie, să gratulez toate fufele, pupându-le vârful degetelor, iar pe nevastă-mea s-o fluier ca pe cai sau câini. „Ura, Coca! Gata borşul?”

„Dar ăştia doi sunt amuzanți. El o adoră cu humor, iar ea precis îi zice papa...”

În fraze scurte, continuând s-o țină de mână, arhitectul îi desluşi identitatea Minervei şi motivul vizitei. Surâsul îngheță pe buzele doamnei Săvescu, paloarea obrajilor deveni mai evidentă.

— Mi-e sete! scânci băiețelul trăgând-o de rochie.

— Imediat, Codruț. Du-te în bucătărie... Doamne! şopti înfiorată. Nu ştiu ce să cred. Liana... Unde poate să fie?

— Fii cuminte... Plecăm chiar acum la Bucureşti şi sunt convins că vom găsi totul în regulă.

— Da, făcu zăpăcită, chiar acum... Mă scuzați, nu-i aşa? Urcând treptele pridvorului, izbucni în plâns: Casa aceea... Am spus totdeauna... Diabolic!

Minerva se uită intrigată la arhitect:

— Despre ce casă este vorba?

Bărbatul o privi în ochi. Părea sincer uimit:

— Nu am nici cea mai mică idee. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Minerva îl cercetă atentă:

— Încerc să vă cred.

Apoi îşi luă rămas bun.

*

Căpitanul Macri, la birou, încerca să rezolve ultima „şaradă" cu care îl fericise Minerva.

— Fii atent la text! se adresă lui Dobrescu.

Locotenentul, care văzuse şi auzise şi altele, surâdea flegmatic, mestecând chewing-gum. Nici una din producțiile Samuraiului, indiferent de terenul pe care ar fi evoluat, nu-l mai putea impresiona.

— Tu, mă asculți? se enervă Macri.

— Cu amândouă urechile, dar asta numai ca să nu vorbeşti singur. Nu l-am cunoscut încă pe ăla în stare să-ți dea soluții valabile pentru aceste subtile ghicitori. Şi, dacă l-aş cunoaşte, nu m-aş încumeta să înnoptez cu zisul individ în aceeaşi casă.

— Vasăzică, ridică Macri degetul gros, presupunem că domnul Elefant are ca menajeră pe domnişoara Elefănțica...

— ...Iar Samuraiul are ce are cu jungla. Continuă, mon capitain, începe bine...

— La un moment dat, Elefănțica — deci menajera — fură ceva din gospodăria domnului Elefant. Un dinte de dinozaur sau doi cocotieri giganți.

— Aha! pricepu Dobrescu.

— Domnul Elefant reclamă cazul la poliție...

— Police-Jungle, precizã Dobrescu întrerupându-l.

— ...se fac cercetări, şi Elefănțica încasează un an de închisoare.

— ...pe care-l petrece la Sing-Sing-Camping.

Căpitanul se enervă:

— Vrei să fii serios?... După ce îşi isprăveşte de executat pedeapsa, domnul Elefant, gentilom şi filantrop, o reia în serviciu. Peste alte câteva luni Elefănțica însă fură din nou...

— O mică vicioasă.

— Deşi fapta este la fel de gravă, totuşi Elefănțica nu va mai fi pedepsită. De ce? Abandonă hârtia şi se răsti la locotenent: De ce, Dobrescu Vasile?

— Ei, ştii că-mi placi? Întreabă-ți şefa! Parcă eu n-aş avea rebusurile mele, la fel de subtile şi exotice!

Îl întrerupse telefonul.

— Da.... Căpitanul Macri... Adu-l... Un tip care vrea să ne vadă... Deci, cum rămâne, Dobrescule, cu miss Elefănțica? Dă-mi măcar o idee...

În aceeaşi clipă, un bărbat brun, cu părul şi hainele în neorânduială, pradă unei evidente agitații, năvăli în birou. Ochii îi străluceau şi, de indignare, spaimă, perplex sau toate la un loc, se bâlbâi:

— Oameni buni! Au dat năvală gangsterii în Bucureşti!

Căpitanul Macri îl asculta cu atenție, notând din când în când câte ceva. Dobrescu urmărea reacțiile „clientului”. Desigur, omul era vădit tulburat, în mod normal ar fi trebuit să impresioneze, dar nu reuşea decât să amuze.

Gestica, grimasele, vocabularul, interpretarea faptelor, legitima revoltă a cetățeanului cumsecade, toate stârneau irezistibil zâmbetul.

— Ați auzit deci paşi...

— Aşa mi-am închipuit. Vă spun că adormisem... Oricum, mişcare... O prezență... M-am ridicat şi m-am apropiat tiptil de hol.

Inginerul Voicu Dumitriu reproducea aidoma mişcările şi mimica momentului. Păşea în vârful picioarelor pe lângă bibliotecă, pe figură îşi imprimase o expresie încordată.

— Am luat-o la dreapta, ştiți, spre biroul lui Candian.

Încercând să relateze situația cât mai exact şi, uitându-se spre cei doi ofițeri pentru a verifica dacă este înțeles, intră cu nasul în cuierul pom care se clătină amenințător.

— Pardon!

Îl ocoli şi îşi reluă itinerarul, oprindu-se în dreptul fişetului. Macri şi Dobrescu îl urmăreau stupefiați.

— Aici, m-am oprit. Beznă ca în iad. Un peisaj mai orb, mai mut, mai ermetic decât un tunel unde se încaieră două pisici negre. Şi dintr-o dată...

Făcu o pauză accentuându-şi suspensul. Chipul era încremenit:

— Ei! făcu locotenentul Dobrescu.

De nerăbdare, îi venea să dea din picioare cum făceau puştii la cinema, când filmul întârzia să înceapă.

— Ei! exclamă şi Ciocolată. Dintr-o dată, o mână nevăzută mi-a descărcat în plină față un spray criminal!

— Criminal?! se miră Macri.

— Da. Preciză pe un ton funebru: Cianură.

Căpitanul zâmbi:

— E... absurd. N-ați fi acum aici.

— Vă spun certamente! Am simțit mirosul de migdale. De altfel, imediat m-am prăbuşit în nesimțire. Am zăcut peste zece ceasuri.

— Ați fost adormit, încercă să-l calmeze Macri. Un spray, cum spuneți dumneavoastră, soporific. Puternic, desigur, foarte puternic, dar nu... asasin.

Ciocolată reveni brusc la tonul lui obişnuit, abordat în discuțiile cu Manoliu sau cu alte cunoştințe făcând parte din fauna lui obişnuită.

— Tovarăşe dragă, dacă mă enervează o chestie e când oamenii discută în necunoştință de cauză! Adică eu trăiesc coşmarul şi dumneata, care n-ai fost de față, pretinzi că ştii mai bine ce s-a întâmplat.

— Nu vă enervați. În ultimă analiză, fapta rămâne tot reprobabilă. S-a atentat la persoana dumneavoastră. Totuşi, cum vă explicați că ați rămas în viață? Cianura operează instantaneu şi fără greş.

Ciocolată luă o poziție marțială:

— Eu sunt imun. Nici o otravă nu mă poate atinge.

Dobrescu îşi înăbuşi un fluierat subțire: „Ce spui, dom'le?!”

— Interesant, aprecie căpitanul Macri. Cum ați verificat această... Însuşire?

— Este înnăscută şi educată. Când eram puşti de unsprezece ani, am cules împreună cu alți băieți ciuperci în pădure. Le-am fript pe jăratic şi-am mâncat pe săturate. După două ore, toți erau în spital, otrăviți, în afară de mine, care n-am avut nici măcar indigestie. Din clipa aceea, mi-am zis că sunt înzestrat cu o calitate rară, care trebuie cultivată şi împinsă pe culmile performanței.

— Şi ce-ați făcut?

— După exemplul lui Rasputin, de la unsprezece ani înghit în fiecare zi trei linguri de sare.

— Vă felicit... Aveți rinichi de bronz.

— Chestie de exercițiu, acceptă modest Ciocolată.

— Bun! Să reluăm filmul din momentul în care v-ați pierdut cunoştința...

Voicu Dumitriu se execută prompt. Sări de pe scaun, trecu de fişet, făcu încă un pas şi îşi dădu drumul să alunece exact în momentul în care uşa se deschise vijelios.

Căzu drept în brațele Minervei, care exclamă perplexă, cu ochii căscați de surpriză:

— Ați înnebunit?

Peste un sfert de oră, vorbea la telefon cu arhitectul Săvescu.

— Intenționăm să efectuăm o percheziție la locuința fiicei dumneavoastră. Vă rugăm să ne asistați. Peste două ore... Da, vă mulțumesc.

*

Emilia exclamă speriată:

— De ce nu m-ai avertizat că vii?

Îşi legă repede capotul. Dedesubt n-avea decât sutien şi bikini.

Bebe Bădescu rânji:

— Recunoaşte că adori să fii surprinsă goală. În fond, la uşă putea să fie poştaşul sau vreun vecin. Ai deschis fără să întrebi măcar cine e.

— Poate că aşteptam o persoană anume.

— Uite că, în locul ei, am venit eu. Nu văd însă de ce te formalizezi... Te cunosc în toate... ipostazele.

— Eşti politicos, nu?

Bădescu îşi dădu drumul pe divanul „turcesc", de fapt o somieră acoperită cu un covor de pluş. Îşi roti maşinal ochii prin interiorul bine cunoscut. Emilia îşi mobilase aşa-zisul studio — o odaie scundă şi foarte încăpătoare — cu meticulozitate, belşug de vopsea orientală şi pretenţii de bun gust. Izbutise o harababură unde, din pricina aglomerării de şaluri, broboade, covoare, măsuţe, mescioare, zeci de şiraguri de mărgele multicolore, atârnate în cuie, lămpiţe şi lampadare, başca o grămadă de tinichele — sfeşnice, ibrice, candele, tăvi, tipsii, gazorniţe, niciodată folosite — curăţenia constituia o problemă teribil de anevoioasă şi, în general, nu aveai unde te învârţi.

Emilia însă se simţea admirabil, slalomul printre boarfe dându-i posibilitatea să-şi unduiască trupul în mers de cadână. Ţinutele de interior, şalvari, ilicuri, volanuri etc.. completau tabloul pe care şi-l închipuia original şi rafinat.

Îşi alese o ţigară din cutia de aramă de pe masă şi se interesă direct:

— De ce ai venit?

Bădescu râse:

— Acuma tu eşti politicoasă. N-avea grijă, nu întârzii. Am vrut doar să te anunţ că mă retrag din afacere.

Zâmbetul de fiară, cu dinţi splendizi, se ivi pe chipul Emiliei:

— Crezi că-i chiar aşa de simplu, puiule?

Bebe Bădescu îşi strâmbă nasul aristocratic:

— Ţi-am spus de atâtea ori să renunţi la expresiile de coristă: micule, puiule... Eşti o scumpă... E o dulce... Puţin stil, ma chère, ce Dumnezeu!

— Dă-i lecţii de stil mă-tii! se enervă Emilia. Faci cu mine pe ciocoiul?

— Ar fi prea mare osteneala, se hlizi Bădescu. În consecință, milady, eu v-am avertizat. De altfel, specifică în treacăt, am fost rechemat urgent la Buftea

Emilia își puse mâinile în șolduri, măsurându-l cu ironie necruțătoare:

— Nu pot să facă ăia filmul fără tine, mie-mi spui?! Imită glasul lui Bădescu în exercițiul funcțiunii: „Maestre, sunteți invitat pe platou... meştere, dacă vreți să încercați costumul... Domniță, poftiți la machiaj...” M-am întrebat nu o dată ce leafă ai tu, ca valet, acolo?

Bădescu rămase impasibil. Exprimă de altfel ceea ce gândea cu adevărat, doar bărbia săltându-i instinctiv, cu doi centimetri mai sus:

— Draga mea, nu-mi stă în caracter să întrețin dialoguri cu inferiorii. Venind să te informez asupra intențiilor mele, am comis un act de politețe. Te rog să avizezi persoana în chestiune.

— Nu fă pe nebunul, că te arzi!

— De ce? Am dreptul să mă retrag. Afacerea nu mă mai interesează. Nu-i serioasă, beneficii zero, în schimb, observ că au intervenit aspecte care pot lua altă turnură.

— Aşteaptă dezlegarea lui Grig.

— Imposibil, ma chère, mă reclamă alte probleme. De altfel —n-am nici o obligație față de acest aventurier. Nu există contract, n-am încasat un leu. Te las să te joci singură de-a „Frumoasa din pădurea adormită...”

— Ce naiba vrei să spui?

Bădescu replică sarcastic:

— E o poveste cu multe statui. Respectele mele.

*

Ca totdeauna când se simțea mulțumită — de crema de zahăr ars ținută în cuptor exact cât trebuie, de Mirciulică, de viață, de univers, dar în primul rând de ea însăşi — Melania Lupu făcu praf toți banii pe care-i avea în casă.

Faptul că până la pensie mai erau zece zile, nu prezenta nici un fel de importanță. Bătrâna, ca toate firile optimiste, plină de încredere în

steaua ei, profera cu credință un proverb musulman: „Alah alungă musca de pe spinarea vacii fără coadă”.

Şi, dacă stătea să se gândească bine, de câte ori fusese la ananghie, cel puțin în ultima clipă intervenea un eveniment fericit, soluționând fericit situația. Nu-i mai puțin adevărat însă că, în afara pensiei, bătrâna dispunea şi de alte resurse imediat negociabile. În scrinul ei se afla „marfă” pe care, datorită modei, lipsei de funcționalitate sau pierderii destinației, n-o mai întâlneai în magazine, ci doar în cufere şi poduri de octogenari, în vitrinele-casetă ale colecționarilor, în garderobele teatrelor sau în şifonierul originalelor. Din ultimele trei categorii făceau parte şi clienții Melaniei, care achiziționau la prețuri cochete tot soiul de nimicuri pline de grație însă şi evocând o epocă: evantaie de fildeş, tul sau pene, dantele vechi de Bruxelles sau Valenciennes, tabachere de baga cu buza aurită, unde începeau sub elasticul de mătase exact zece țigarete, ace de pălărie cu capul din cristal de stâncă, poşete din fir de argint sau brodate cu jeuri, carnete de bal, albume legate în marochin şi încuietoare de argint cu suvenirurile elevelor de pension ale anilor 1880 sau '90, brățări vechi, pene de struț, miniaturi delicioase nu mai mari decât palma, înrămate oval, mătănii, cutiuțe în care-şi păstrau sulimanurile frumoasele altui veac şi altele.

Prodigialitatea Melaniei nu era deci total inconştientă şi, spre norocul ei, făcea parte dintre bătrânii inteligenți care încep să-şi lichideze avutul, îndulcindu-şi existența, când încă vârsta şi sănătatea le-o permite să se bucure din plin.

Pusă pe fapte mari şi plină de energie, plecă la zece dimineața de acasă şi în două ore secă întreg conținutul portofelului.

Îşi cumpără o rochiță la Eva „e distinsă, draga mea, albastrul acesta îți vine minunat şi chiar îți lipsea aşa ceva din garderobă”, o sticlă de şampanie, un kilogram de bomboane de ciocolată de la Intercontinental, opt suluri de hârtie igienică pe care le înşiră pe o sfoară, două şnițele de la Express pentru Mirciulică şi, în ultima clipă, de la un stand de artizanat, o trompețică de plastic, „pentru că trebuie să recunoşti, draga mea,

verdele acesta este splendid, îmi aminteşte de brotăceii din Cişmigiu şi, în plus, nu ți-ai mai cumpărat de mult nici o jucărie...”

Se întoarse acasă transpirată, cu mâinile înțepenite din cauza pachetelor, dar triumfătoare. Puse şampania la frigider şi-l luă pe Mirciulică în brațe:

— Dragul meu, am hotărât, mâine e ziua cea mare! Te bucuri, nu-i aşa? Bineînțeles, chicoti, doar şi isprava asta tot noi... St! E secret! Nu vreau să ne audă nimeni... Sper că domnul maior Cristescu va fi mulțumit...

*

„Există o soartă, conchise Grig. Şi aşa cum există o soartă pentru fiecare individ, popor, ființă cuvântătoare sau necuvântătoare, orice obiect are şi el soarta lui, că-i o carte, o mobilă sau o comoară. Pesemne ăsta-i destinul comorii lui herr Schmidt: să rămână aici, în România, şi să nu poată dispune de ea decât un individ care agonizează. Aşa cum se prezintă lucrurile în momentul de față, totul rămâne de domeniul basmului. Al avea dreptate... Am plecat la drum fără suficiente atuuri. Culmea imbecilității a fost să-mi închipui că o statuie înțepenită într-un parc, de care se reazemă toți cățeii din cartier când stau în trei picioare, este de fapt peştera lui Ali-Baba. O avuție, în pântecul unui soclu! Aberant! Greu de introdus, greu de sustras... M-am gândit însă că, în materie de bizar imbecil, imaginația oamenilor nu are limite... De colaboratori, ce să mai vorbesc...”

Imediat ce ajunsese în Bucureşti, începuse să se informeze în legătură cu soarta a trei colegi: Sorin, Radu şi Dan. De ei îşi amintea cel mai bine, constituiseră ceea ce în limbajul anilor '50 se numea o gaşcă. Apelase în primul rând la cartea de telefon. Aici îl găsise pe Radu Oprea. Ceilalți, aflase de la Radu, se stabiliseră în provincie şi, deşi le notase adresa conştiincios — vezi, Doamne, „am venit să revăd locurile de baştină şi prietenii” —, ştia că nu-i va căuta niciodată.

Radu Oprea, economist, însurat cu o farmacistă, bun familist fără ostentație, suficient din înțelepciune şi nu din infatuare, considerând la peste cincizeci de ani că el unul şi-a făcut numărul, nemaiaşteptând

de la viață decât o bătrânețe decentă, fără boli şi necazuri materiale, şi o căsătorie bună pentru fiică-sa, Emilia, îl primise pe Grig cu caldă ospitalitate şi entuziasmul caracteristic reîntâlnirilor cu vechii camarazi, cu anii de şcoală. După consumarea surprizei inițiale, „Extraordinar, domnule, ce-ai făcut atâta amar de vreme?!", şi a întrebărilor ținând de o curiozitate firească împrejurării, „Unde te-ai stabilit? Cu ce te ocupi? Ai familie...? Dar de cutare ai mai auzit?", Oprea ancoră definitiv în evocarea amintirilor legate de liceu. Reînvie incidente amuzante, legate de colegi şi profesori, pe care Grig le uitase de mult, le reproduse ticurile de gestică, mimică sau procedeu, reiteră cu voluptate o atmosferă tipică, gen amintirile din copilărie ale lui Marcel Pagnol sau Cişmigiu et comp. Cartea lui Grigore Băjenaru făcuse senzație în anii patruzeci şi ceva — Grig şi-o amintea bine —, dar i se părea straniu regăsind acum la Oprea mentalitatea liceanului de şaisprezece ani, încântat că l-a tras în piept pe Spirea de istorie, copiind la teză, sau agățându-i te miri ce fleac de spatele hainei.

„Ai crede că n-a evoluat deloc", gândi Grig, uitându-se surprins la acest cvincvagenar cărunt, care mai putea retrăi cu atâta însuflețire, de parcă s-ar fi întâmplat alaltăieri, iar el mai purta număr matricol la şapcă şi pe braț, întâmplări de un comic naiv, petrecute cu decenii în urmă.

Nu-i fu greu să realizeze că Radu Oprea nu putea fi angajat în nici o întreprindere cât de cât riscantă. O citeai în întreaga lui făptură, ambianța de familie trăda aceeaşi preocupare pentru linişte, molcom, gospodărie aşezată. Gospodărie moldovenească, tradițională ca acum o sută de ani, cu porc pus la grăsime în borcan, conserve de toamnă, dulcețuri, alivenci şi plăcinte cu poale-n brâu.

Mai interesantă i se păruse Emilia, agățată la Consignația, „din simplu sport, ca să nu-mi pierd antrenamentul!", şi reîntâlnită cu surpriză în casa soților Oprea, părinții ei.

Grig o etichetase încă de la prima vedere: „vampă de categoria a treia", gălăgioasă, de o excentricitate căutată, frivolă, cu o excelentă părere despre ea însăşi, constituind o pradă facilă, la îndemâna primului escroc sentimental care ar fi ştiut să-i ațâțe fantezia

Doar o şansă extraordinară ar fi putut-o feri de erori fatale, căci femeia asta îți dădea impresia că umblă cu lumânarea după încurcături, inexorabil atrasă de nefast. Se credea aventurieră de anvergură. Era doar o biată „şoricuță" strident vopsită, cu clopoței la escarpeni.

După câteva ieşiri la bar şi localurile scumpe de la lacuri, Emilia devenise „locotenentul" devotat al lui Grig... Nu era o parteneră inteligentă, dar cel puțin n-avea idei şi inițiative proprii, dovedind supunere absolută şi cutezanță. Cutezanța inconştienței. Ea îl racolase pe Bădescu şi, datorită lor, Grig reuşise să rămână camuflat, manevrând din culise. În ultimele zile, se gândise intens cum trebuie să procedeze în continuare...

Grig se aşează pe pervazul ferestrei. O ploaie deasă, gonită pieziş de vânt, răcorea străzile încinse ale oraşului, primenea văzduhul, împrospăta verdele copacilor. Un verde tare, mineral, care-i aminti brusc de uriaşele ferigi ale Hawaii-ului, de jadul brățărilor care zvoneau dulce pe brațele catifelate ale Dilei... Dila, micuța creolă cu privire de antracit.

„Fleacuri!... Pierd timpul inutil! Dacă tot mă aflu aici, trebuie să forțez, să epuizez orice posibilitate..."

Rosti cu glas tare, adresându-se amicului aflat într-o benzinărie, la câteva mii de kilometri depărtare spre vest:

— Al, bătrâne, ultimul jeton, ultima şansă... Ies singur în arenă... Cine ştie? Poate că micuțul tău „chalet" există cu adevărat, undeva, într-un sat tirolez...

Peste jumătate de ceas, o Lancia roşie parcă în apropierea Spitalului de urgență.

*

— Este o locuință mare, observă colonelul Ionaş. Ți-ar trebui mai mulți oameni.

Minerva dădu din cap:

— Chiar dacă durează o zi sau două în plus, nu contează. Totdeauna am fost de principiul că nu se poate efectua o percheziție corectă într-un interior unde lumea mişună ca la defilare. Vorba aia, lipseşte doar muzica! Dezavantajul unui plus de timp consumat este compen-

sat de eficacitate, coordonare strânsă şi atenție nefragmentată între prea mulți lucrători. Dobrescu şi Macri îmi ajung.

Maiorul Cristescu interveni surâzând:

— Dacă nu socoti că prezența mea ar putea transforma operația într-o chermeză, aş fi dispus să te asist...

Minerva răsuci capul brusc. Îi îndreptă o privire gânditoare:

— Ar fi o idee... Cu o condiție! Să nu te abați de la stilul meu de lucru cu subalternii. Nu admit gărgăuni străini în parohia mea...

— Fii liniştită, râse Cristescu. Nu cunosc şarade şi cimilituri, deci concurența se exclude.

Minerva îşi săltă nasul spre tavan.

— Şi, te rog fără intimități! Când subalternii ajung să-şi bată şeful pe umeri, „să mai luăm una mică, nea Cristescule", putem vorbi deschis despre anarhie!

— Perfect, admise maiorul. Am să le spun băieților tăi că mă cheamă Milord.

Colonelul Ionaş zâmbi. Dacă te luai după Tutovanca, ai fi zis că bietul Cristescu joacă şotron cu oamenii din subordine, iar ăştia, de 1 aprilie, îi agață peştişori de spatele hainei. În realitate, maiorul era poate cel mai îndrăgit şef din minister, aproape fanatizat de tineri, iar Minerva îşi simțea inima pişcată de şarpele galben al geloziei.

Arhitectul Săvescu, care le păndea sosirea la fereastră, le deschise înainte de a se auzi soneria. Era sobru, calm, măsurat în gesturi şi glasul egal. Îngrijorarea i se desluşea doar în ridul constant dintre sprâncene. Mioara Săvescu aştepta în picioare, rezemată de căminul înalt, într-o atitudine plină de eleganță, complet lipsită de ostentație. Părea firească, ținând de cotidianul femeii. De altfel, se comporta ca o gazdă ospitalieră, tratând ca oaspeți membrii echipei. Pe măsuța joasă fuseseră pregătite ceştile pentru cafea, pahare de toate dimensiunile, câteva sticle cu băutură, o farfurie cu saleuri.

Minerva nu-şi putu înăbuşi un sentiment de admirație: nervi sănătoşi şi o bună educație pe care nimic n-o putea altera „E din rasa celor care, urcând treptele ghilotinei, nu uită să dea bună ziua călăului..."

În timpul drumului parcurs cu maşina de la minister în Aleea Conțescu, Minerva distribuise rolurile. Dobrescu şi Macri aveau să efectueze practic operațiile percheziției, supravegheați de maiorul Cristescu.

— Eu am să mă ocup de Săveşti. Sunt chestiuni care au rămas nelămurite... Se lovi cu palma peste frunte: Apropo de nelămurit! Macri, tu dacă vezi că uit de ce nu-mi aduci aminte? Care-i soluția la problema Elefant-Elefănțica? De trei zile îmi tot propun să te întreb şi îmi iese mereu din minte.

Maiorul Cristescu începu să râdă în surdină.

Minervei îi zvâcni colțul buzei:

— Constat că te distrez straşnic. Ca să vezi! Nu mi-a spus încă nimeni că aş fi vreo comică!

— Probabil că nimeni n-a îndrăznit...

Minerva ridică din umeri:

— Mda... Ei, Macri! Aştept! De ce domnişoara Elefănțica nu a fost pedepsită pentru al doilea furt?

Căpitanul, calm, îşi schimbă poziția picioarelor.

— Nu văd decât două posibilități care s-o fi exonerat de răspundere: fie o amnistie, fie decesul. Decesul infractoarei, evident. Dar cel mai sigur, cunoscând ăăă... genul acestor neprețuite exerciții de perspicacitate, este că nici una din soluțiile propuse nu-i valabilă.

— Pentru o singură dată, nu te înşeli! Adăugă simulând ca de obicei o consternare grasă: Unde-i fantezia voastră, măi băieți?! Auzi, amnistie, deces sau poate anchetatorii aflați în deplasare la bâlci, să-l vadă pe nea Motocicletă sărind coarda pe zidul morții, erau cu spatele întors! Pufni indignată: Şi mai ziceți că ați făcut Dreptul! Păi e limpede ca o sticlă de vodcă goală că pe astea le cunoaşteți binişor! După eliberarea domnişoarei Elefănțica, mister Elefant a luat-o de nevastă. În această calitate, comite cel de-al doilea furt. Sublinie: Iar furtul între soți nu este pasibil de pedeapsă! Închide gura, Dobrescule!, încearcă să progresezi, Macri!, nu râde, Cristescule!, că încă nu s-a născut cel mai deştept tip din lume şi, în orice caz, nu-l văd pe aproape...

Minerva făcu scurt prezentările apoi, după o privire circulară reflexă, se adresă arhitectului:

— Cu permisiunea dumneavoastră putem începe... Aveți cumva vreun vecin pe care-l putem chema?

Săvescu o cercetă surprins:

— Vecin?! De ce?

— La percheziție trebuie să asiste doi martori.

— Păi suntem doi... Eu şi nevastă-mea.

— Cu doamna, surâse Minerva, vreau să stau de vorbă. Pe intervalul respectiv, veți fi deci singur.

Arhitectul ridică din umeri:

— Vă faceți probleme inutile. Personal, n-am nimic de obiectat..

— Cum doriți... Băieți, puteți începe! O luați sistematic, de la intrare.

„E formidabilă! se amuză Cristescu urmându-i pe ceilalți... I-a intrat dăscălia până în măduva oaselor. Ca şi cum ăştia, nu mai zic de mine, deşcă bătrână, n-ar fi învățat, încă de la şcoală, că percheziția se începe de la cutia de scrisori...”

Ai fi zis că Mioara Săvescu se stăpânea la fel de bine ca şi soțul ei, dar Minerva sesiză imediat deosebirea în vreme ce arhitectul dispunea de un calm şi un sânge rece congenital „nu mi-l închipui niciodată urlând ca un descreierat, indiferent de circumstanțe”, aparenta linişte a nevesti-sii era rezultatul autocenzurii, cu mare efort. Obrazul frumos părea de piatră, vorbea cu glas scăzut pentru a-l putea controla. O trădau însă încheiatul şi descheiatul continuu al aceluiaşi nasture de la bluză, degetele picioarelor pe care le ghiceai chircite de parcă ar fi adunat nisip. Sub antilopa fină, se reliefau vizibil încheieturile crispate ale falangelor.

— Când ați văzut-o ultima oară pe fiica dumneavoastră?

— Acum două zile, când a venit la Câmpina să lase băiatul.

— Ştiați că are neînțelegeri cu doctorul Candian?

Mioara Săvescu îşi netezi părul suplu, un păr tânăr, lucios, bine îngrijit, prin care îți face plăcere să-ți treci degetele.

— Da, dar nu de natură alarmantă. Cunosc foarte puține cupluri unde cei doi nu se ceartă niciodată. Faptul că eu am o căsnicie fericită, nu m-a determinat să generalizez.

— Cunoaşteți motivul discuțiilor?

— Liana nu este o exteriorizată, în orice caz, nu face parte din genul acelora care la cea mai mică altercație dau buzna acasă, la părinți, vreau să zic, cu valiza în mână, amintind în gura mare că divorțează.

— Ca mamă, totuşi, puteați intui ceea ce ea nu era dispusă să formuleze răspicat.

Mioara Săvescu surâse. Surâsul cald îi lumină toată figura. Minerva care în sinea ei se găsea foarte reuşită şi, în consecință, mulțumită cu şi de propria-i persoană, nu fusese niciodată invidioasă, o admira sincer. „E ceea ce bărbații consideră, de regulă, drept femeie irezistibilă."

— Soțul meu şi cu mine împărtăşim acelaşi punct de vedere. Nu trebuie să te amesteci în viața copiilor. În afară de asta, Liana este o fire voluntară, niciodată dispusă să împrumute judecata altora, iar Dinu, un bărbat... matur, care evident, nu s-ar fi lăsat pilotat de socri.

— Confesiunea nu presupune, obligatoriu, adoptarea unui punct de vedere străin...

— Bineînțeles, dar la vârsta Lianei îți destăinuieşti secretele mici sau mari mai degrabă unei prietene. Zâmbi din nou fermecător: N-am uitat niciodată, nu uit că am fost tânără.

— Privindu-vă în oglindă, aprecie Minerva fără nici o intenție de flatare, ar fi foarte greu. Revenind la fiica dumneavoastră.. Nu vă ascund că mi se pare puțin comun faptul că nu vă dă nici o veste, un simplu telefon de informare.

— În contextul relațiilor normale de familie ştiu că această atitudine pare ciudată Pe noi însă nu ne surprinde. Liana a crescut ca ființă independentă. Uneori, trec săptămâni fără să ne vedem.

Are viața ei şi, nu vă ascund, o avem şi noi pe a noastră. Nu suntem atât de bătrâni sau nu ne simțim atât de bătrâni pentru a fi renunțat la o existență care să ne aparțină exclusiv, separată ori, dacă vreți, paralelă cu cea a Lianei şi a lui Codruț. Ne iubim foarte mult, în-

să nu ne confundăm. Poate nu mă înțelegeți, dar soțul meu şi cu mine avem şi alte debuşeuri, bucurii, preocupări, prietenii care sunt numai ale noastre.

— Înțeleg...

Şi Minerva, care nu avea copii, găsi că soții Săvescu cultivau o mentalitate extrem de înțeleaptă.

— Mă bucur pentru dumneavoastră că priviți lucrurile calm, fără acute... Şi totuşi unde şi de ce s-ar ascunde?

Mioara Săvescu dădu din cap:

— Nu cred deloc că se ascunde... Îngrijorată sunt, gândindu-mă la eventualitatea unui accident. Altfel, sunt perfect liniştită.

— La ce vă referiți?

— Îmi cunosc fata. Oriunde s-ar afla, ştiu că nu va face nici o prostie. Cred în lealitatea ei, în mintea ei sănătoasă.

— V-ați gândit că ar putea exista uri alt bărbat în viața ei?

— Bineînțeles. Când o femeie are vârsta şi înfățişarea Lianei, este primul lucru la care te gândeşti, dar, în lumina aceleiaşi onestități, ar fi fost incapabilă de duplicitate. L-ar fi informat imediat pe Dinu. Liana poate fi cinică, dar nu trădătoare.

— Credeți că regretă căsătoria cu doctorul Candian?

— Mi-e... mi-e greu să mă pronunț. Este posibil ca, în urma unor neînțelegeri devenite frecvente, să fi încercat sentimentul că a comis o greşeală. Simplă supoziție, căci mie nu mi-a mărturisit nimic.

— Da... da... da..., rosti mecanic Minerva. Când ne-am cunoscut la Câmpina, informată fiind de soțul dumneavoastră că Liana a dispărut, ați avut o reacție... Nu, se corectă, nu ăsta-i termenul, nu o reacție, ci o formulare spontană ciudată...

Sprâncenele Mioarei Săvescu se încrețiră:

— Anume?

— Ați exclamat: Casa aceea... Diabolic...

Femeia se crispă. Nu făcu nici o mişcare, trupul rămase drept, fără cea mai mică tresărire, dar Minerva o simțea adânc tulburată.

CAPITOLUL 14

Din vestibul trecuseră în hol, iar acum ajunseră în biroul doctorului Candian.

„O casă cu adevărat impresionantă”, îşi zise Cristescu cântărind cu atenție îndoită (considerentul profesional şi cel de ordin estetic) fiecare obiect.

Şi, totuşi, nu i-ar fi plăcut să trăiască într-un asemenea interior. „Desigur, nici nichel şi plastic, furia deceniilor de după război, dar nici muzeu sau biserică.” Cristescu mai încerca şi un soi de angoasă, o repulsie parcă superstițioasă față de obiectele cu vârstă venerabilă. De pildă, i-ar fi fost imposibil să întrebuințeze patul sau masa bunicii, lingura dusă la gură de unchiul mare, glastra în care-şi aranja florile străbunica, bibelourile admirate de răsmătuşa, cărțile pe ale căror pagini se mai aflau poate urmele degetelor unuia dintre Ludovicii sau Wilhelmii numerotați, paharul de argint care cunoscuse buzele auguste ale cutărui răposat, Frederic cel Tenebros, Atilla — Biciul lui Dumnezeu.

„Probabil că sunt țicnit şi, desigur, lipsit de rafinament, dar în orice caz nu morbid.” Când îi muriseră părinții, fusese încântat să-i cedeze soră-sii toate acareturile familiei...

Toate acestea nu-l împiedicau însă să admire, acum, somptuoasa eleganță a biroului baroc. Biblioteca şi biroul, giganți sculptați — capete de animale, de îngeri, de personaje mitologice, adevărată arcă a lui Noe — canapeaua şi fotoliile din marochin vişiniu, splendide, lampa de lucru din argint masiv, panoplia supraîncărcată — „al dracului să fiu dacă ştiu destinația fiecărei scule, cu excepția jungherului şi a iataganului!” — covorul Buchara imens, draperiile de pluş cu falduri de rochie de bal.

— Mă scuzați, vă rog, un moment, spuse arhitectul Săvescu. Mă duc să beau un pahar cu apă.

— De unde o iau? întrebă Dobrescu.

— De la uşă spre bibliotecă. Macri vine din partea opusă şi vă întâlniți la fereastră.

În acelaşi moment, îi veni să râdă: „Am început să semăn cu Minerva. Ca şi cum Macri nu ştia că trebuie să lucreze în diagonală cu partenerul”.

Căpitanul suspină:

— Îmi arde sufletul după o țigară.

Cristescu îl privi mirat:

— Şi? Cere-i permisiunea arhitectului, ca act de politețe. Şi el fumează.

— Nu lui trebuie să-i ceară, observă locotenentul, lăsând fraza suspendată.

Maiorul începu să râdă:

— Am înțeles. Nu vă lasă şefa. Care-i motivul?

— Zice că nu încurajează viciul.

— E un rezon, surise Cristescu. În fond, se îngrijeşte de sănătatea subalternilor, ceea ce mi se pare foarte frumos din partea ei.

Dobrescu se interesă timid:

— Dumneavoastră... procedați la fel?

— Dragul meu, eu sunt total lipsit de simț pedagogic şi, totodată, ultimul om care să se fălească cu defectele lui.

— În consecință? întrebă Macri.

— Ai să-ți aprinzi țigara şi ai s-o laşi pe marginea scrumierei. În cazul unei apariții intempestive, obiectul criminal îmi aparține.

Pe zidul de lângă uşă se afla o pendulă înaltă. Ca formă şi ornamentație, aducea cu un sarcofag. Dobrescu o deschise şi-i cercetă interiorul:

— În fond ce căutăm?

Arhitectul Săvescu ivit în prag îl auzi:

— Asta mă întreb şi eu, de fapt.

Cristescu îşi stăpâni în ultima clipă ridicatul umerilor: „Eu mă întreb dacă însăşi Minerva ştie...”

— Mi-aduc aminte precis, insistă Minerva. Ați folosit, legat de casă, cuvântul diabolic.

Mioara Săvescu îşi duse degetele la frunte. Încă încerca să se stăpânească, dar nu mai izbutea la fel de bine. Se ridică, făcând paşi inutili prin cameră. Se duse la fereastră, apoi la cămin, traversă livingul. Se mişca grațios, iar pe Minerva o izbi poziția firească a mâinilor. În general, oamenii nu ştiu ce să facă cu ele, dacă nu duc o servietă sau poşetă. Le țin fie în buzunare, fie încrucişate pe piept, fie agățate din degetul gros în răscroiala vestei. Cei mai timizi recurg imediat la țigară.

Mioara Săvescu se aşează. De astă dată pe alt fotoliu, mai departe de Minerva.

— Aş vrea să luați lucrurile aşa cum vi le spun. Aş prefera, chiar, sub beneficiu de inventar...

Minerva o asigură, dând de câteva ori din cap.

— Trebuie să vă spun... Mioara îşi umezi buzele: Da..., am dormit câteva nopți aici şi am trăit acut senzația unei prezențe străine în casă. Cineva care nu s-a lăsat văzut niciodată, dar care exista.

În birou n-o să găsească nimic, parie cu el însuşi Cristescu, urmărindu-l pe Macri care scotocea sertarele mesei de lucru. Când ai ceva de camuflat, că-i vorba de un safe, un sertar, o casetă-tainiță sau indiferent ce prevăzut cu o broască, nu laşi cheile să spânzure la îndemâna oricui...”

Maldărul de lucruri scos din birou căpătă proporții: acte personale, dosare cu lucrări de specialitate, corespondență sortată pe ani şi banderolată, tăieturi din ziare prezentând cine ştie ce interes pentru Candian, obiecte de papetărie, unele demult dispărute din comerț datorită uzurii morale sau cu care maiorul nu mai avusese de-a face din şcoala primară: coli întregi de sugativă şi etichete, condeie şi penițe, ceară roşie pentru sigilat, ca nişte batoane de ruj, rigide, cretă forestieră albastră, o călimară...

Dobrescu începuse biblioteca:

— Sunt peste trei mii de volume, observă zâmbind arhitectul.

Cristescu îi întoarse zâmbetul:

— Ghinionul putea fi şi mai mare...

Cerceta din ochi, raft cu raft, pereții înveşmântați cu cărți. Ceva, ceva îl deranja... Parcă rupt de ansamblu. Un amănunt care-i scăpa, nu putea pune degetul pe el, dar care exista...

„Prezență străină în casă... O fi una şi aceeaşi persoană cu agresorul inginerului Voicu Dumitriu?”

O clipă revăzu chipul desfigurat de indignare al lui Ciocolată: „Tovarăşi! Bandiții au vrut să mă lichideze, folosind spray-uri imperialiste! Încă simt mirosul de cianură!...”

Pe buzele Minervei adie un zâmbet fugar.

„Speriat rău, băiatul, şi pe bună dreptate, dar şi țăcănit!...”

— Când s-a întâmplat?

Mioara Săvescu răspunse prompt:

— Prima oară, acum un an şi jumătate, când era Liana bolnavă. Făcuse o viroză urâtă, şi Dinu nu voia s-o lase nici o clipă singură. A doua oară, acum, în primăvară. De astă dată, se îmbolnăvise Codruț, iar ginerele meu se afla la un Congres la Cluj.

— Relatați-mi, vă rog, incidentele.

Umerii Mioarei Săvescu se strânseră, şi Minerva avu impresia că-i vede pielea încrețindu-se.

— De fiecare dată s-a întâmplat aproape la fel. Dormeam în odaia băiețelului şi, în plină noapte, m-am trezit brusc ştiind că e cineva acolo, că mă priveşte... Doi ochi străluceau în întuneric. Am înțepenit!

„Îmi închipui!”, gândi Minerva care o urmărea încordată. Se dădea în vânt după poveştile de groază.

— ...Am închis ochii şi am țipat. După câteva clipe, a apărut Dinu. Băiețelul se trezise şi începuse să plângă...

Oftă. Minerva se interesă:

— Ce-a spus doctorul Candian?

— Se supărase şi..., mă rog, uneori poate fi cam dur. A observat că am imaginație şi că ar trebui să mănânc seara mai puțin.

— Şi soțul dumneavoastră?

— Cu alt ton şi alte cuvinte, a avut aceeaşi reacție. Un coşmar. Vreun fenomen optic... În primăvară, istoria s-a repetat, dar cu adaos de recuzită. Când m-am trezit, am auzit clar o respirație greoaie. M-am ridicat în capul oaselor. „Cine-i?", am întrebat: „Cine-i?" Mi-a răspuns un chicotit lugubru. Au urmat paşi precipitați şi mi-am pierdut cunoştința.

*

În lipsa Minervei care telefonase la minister:

„Percheziția mai durează, dacă intervine ceva, ştiți unde mă găsiți..."

„Nu vrei totuşi să-ți mai trimit nişte oameni?"

„Mulțumesc, deocamdată nu este cazul. Ce se aude cu mumia din imobilul maur?"

„Nici o reacție."

„Hm, probabil avem de-a face cu o cămilă", colonelul îl primi personal pe doctorul Manoliu.

Ca toți oamenii foarte sănătoşi, Ionaş avea groază de spital —se ruga unor puteri necunoscute să moară subit (infarct sau accident), fără a avea vreodată de-a face cu acest gen de aşezăminte — iar medicii îi inspirau un sentiment de respect, dar mai ales spaimă. Discuțiile despre boli, inerente după o anumită vârstă, îl exasperau, nu înțelegea voluptatea unora, în special femei, de a comenta cu lux de amănunte fazele unei boli incurabile a cărei victimă era Popescu sau Ionescu şi, vis-à-vis de un medic, pândea cu inima purice genul de diagnostice fulger: „Nu-mi place culoarea dumitale. Să-ți faci analizele hepatice..."

Din fericire, Gogu Manoliu, aflat în biroul colonelului şi nu întâlnindu-l într-o vizită, se abținu să-şi formuleze concluzia trasă din primele secunde ale întrevederii: „rinichii gem, inimă obosită".

— Nu ştiu dacă sunteți informat..., începu Manoliu. Maiorul Tutovan mi-a solicitat o listă cu numele celor care frecventează casa doctorului Candian...

Scoase o hârtie împăturită din buzunarul de la piept şi o puse pe birou.

— Da, spuse Ionaş, ştiu despre ce este vorba. Cum se simte doctorul Candian?

— Încă nu se pot face afirmații categorice. De vreo două zile înregistrează scurte sclipiri de luciditate, dar cea mai mare parte a timpului o petrece în stare de inconştiență.

Colonelul parcurse lista unde figurau şase nume. Cu unele din ele şi cu personajele respective era familiarizat din rapoartele Minervei.

— Constat că ați exclus familia.

Manoliu îl privi o clipă deconcertat:

— A! Vă referiți la părinții doamnei Liana Candian, căci, din câte ştiu eu, nu există alte neamuri apropiate. S-ar putea să pară curios, dar deşi sunt prieten cu Dinu din facultate şi, de cel puțin trei ori pe săptămână îi vizitez, nu i-am întâlnit socrii decât o singură dată. Nu poate fi vorba deci de „frecvență”.

— Observ, spuse colonelul continuând să examineze lista, două nume identice: Marta Bădescu şi Bebe Bădescu. Sunt rude?

Manoliu păru surprins de remarcă şi începu să râdă:

— Nu m-am gândit niciodată la asta. O simplă coincidență, desigur.

„De verificat, totuşi”, îşi notă Ionaş în minte. Împături hârtia tacticos şi o puse în dosar. Îşi ridică privirea, zâmbind:

— Apelez la sinceritatea dumneavoastră! Referindu-ne la persoanele enumerate, despre care dintre ele aveți părerea cea mai... puțin favorabilă, să zicem?

— În formulare clasică întrebarea ar suna altfel: pe cine suspectez? Să suspectez de ce anume? Ridică din umeri: S-a furat o statuie...

— E şi aceasta o infracțiune în sine, indiferent de existența altor de dedesubturi. Eu însă v-am solicitat opinia la modul general. Chiar în lipsa unor dovezi concrete, oamenii se intuiesc unii pe alții. Când se cunosc de ani de zile, impresiile se confirmă sau se infirmă, au şansa să devină certitudini. Calendarul se înşeală arar în această privință.

Manoliu se foi nelaîndemână pe scaun:

— Probabil aveți dreptate, dar cred că ignorați doi factori: subiectivismul şi elementul surpriză pe care nu o dată ni-l oferă semenii noştri.

Ionaş râse cu amabilitate:

— Îmi asum riscul unei eventuale erori. Vreau deci părerea dumneavoastră personală asupra acestor oameni. Nu vă angajează cu nimic şi nu trebuie să subliniez că nimeni şi niciodată n-a avut de suferit necazuri pentru că x nu are impresie formidabilă despre un individ în cauză.

Doctorul Manoliu îşi simți fruntea năpădită de sudoare:

— Mi-este foarte greu să mă pronunț... Mai ales în această situație când propriile mele sentimente sunt angajate... Bineînțeles că o văd mai puțin bună pe Emilia Oprea sau pe Liana Candian decât pe Mara Varlam, femeia pe care o iubesc şi o consider desăvârşită, incapabilă de cea mai mică inexactitate. Şi, iarăşi, s-ar putea să folosesc prea mult tuş negru — nu vă dați seama cât de greu, de penibil mi-e să vă ofer aceste amănunte — descriindu-l pe Bebe Bădescu, bărbatul care monopolizează inima Marei Varlam. N-aş fi om, aş fi — ca să rămânem în temă — statuie. Pot să-mi cenzurez reacțiile, dar nu şi sentimentele.

Colonelul Ionaş dădu din cap:

— Vă înțeleg perfect şi vă mulțumesc pentru sinceritate.

După plecarea lui Manoliu, colonelul reluă lista. O citi din nou şi rămase pe gânduri.

*

De două zile, Marta Bădescu nu părăsise patul. Se simțea cuprinsă de o sfârşeală care se accentua pe măsură ce treceau orele şi era prima oară în viață când făcea cunoştință cu inapetența. Avusese totdeauna o insațiabilă poftă de mâncare, strunită doar cu eroice eforturi de voință — o îngrozea perspectiva unei siluete îngreunate, ieşită din tiparele decenței, cu burleuri stigmatizate de bridele sutienului şi la pântece — şi nu i se întâmplase niciodată să nu-i lăcrimeze gura dinaintea unei mâncări râvnite. Apetitul n-o părăsise nici când murise bietul Bădescu, pe care-l iubise din toată inima. Se jenase sincer, şi în sinea ei se acuzase de cruntă nesimțire, dar foamea, ignorând canoanele de convenție, continuase s-o devoreze. Asediată de remuşcări, mânca pe ascuns, având impresia că fură din propriul ei frigider.

„Probabil mi-a venit sorocul, gândea stând ceasuri întregi nemişcată în pat, probabil că sănătatea pe care mi-o închipuiam nealterată, a fost doar aparentă. Eşafodaj din cărți de joc, cu rezistența fulgilor de păpădie. Nu era nevoie de un şoc! De ajuns o adiere pentru ca totul să se prăbuşească...”

— Eşti acasă?

Bătrâna se crispă şi nu răspunse. Durerea şi sila îi sugrumau cuvintele. În zilele acestea îşi amintise mereu de o carte scrisă de o americancă. Îi reținuse doar prenumele, Helen-Grace, căci trecuseră treizeci sau patruzeci de ani de când o citise, „Carne din carnea mea”. Romanul — cel puțin aşa i se păruse atunci — fusese scris cu multă sensibilitate şi o portretistică memorabilă, dar ceea ce colora cu un patetic special acele pagini era sinceritatea emoționantă. Tema, nu foarte nouă — dragostea de mamă nu cunoaşte limite, n-o pot ucide nici cele mai hidoase mostre de ticăloşie ale propriului copil — în „transcripția” dramatică a scriitoarei (parcă o chema Carlisle) devenea convingătoare.

„Dacă aş reciti-o astăzi...”

— Eşti acasă?

Bebe deschisese uşa şi îşi băgase capul, scotocind din ochi încăperea.

— De ce nu răspunzi?

Vocea bătrânei răsună aspră şi răguşită:

— Ce vrei?

Bădescu rămase o clipă mut, descumpănit de ton. Îşi reveni instantaneu şi se interesă ironic şi nazal:

— Eşti prost dispusă, doamnă? Când încearcă asemenea stări, oamenii civilizați pun anunț la uşă.

Marta Bădescu se săltă anevoios într-un cot. Îşi simțea tâmplele zvâcnind. Şuieră:

— Imbecilule! Râmă imbecilă!

— Ce?!

Nu se simțise în viața lui atât de uluit, era prima oară când o auzea pe maică-sa folosind termeni drastici, indiferent de împrejurări sau

persoana la care s-ar fi referit. Şi, tot pentru prima oară de când se ştia, se simțea perplex, luat prin surprindere. Nu cunoscuse până atunci sau nu le trăise ca atare, atacuri neaşteptate.

— Nenorocitule! Am ştiut totdeauna că eşti un om de nimic, o lichea fără clasă, fanfaron şi incapabil. A ştiut-o şi taică-tău, poate înaintea mea, dar nici unul nu ne-am închipuit că am zămislit un borfaş, o secătură... Mi-e silă!

Bătrâna gâfâia, cuvintele scuipate abia se desluşeau, Bebe, încă nesigur, dar oricum mai redresat, încercă să-şi reia morga obişnuită:

— Nu mă obliga să-mi exprim eu părerea... Ca să mă pronunț blând, ai nevoie de bonă şi tutelă. Adaugă măreț: Adio, doamnă!

Dădu să închidă uşa. Bătrâna sări din pat cu o vigoare neaşteptată.

— Înainte de a pleca, de a pleca definitiv din această casă, ai să mă asculți.

— Nu mă interesează elucubrațiile unei sclerozate.

— Elucubrații? Elucubrație este capul statuii dispărute din parcul Conțescu? Nefericitule! Ți-ai închipuit că-i de ajuns să schimbi yala de la boxă? Cu cine te-ai înhăitat? Pe cine şantajezi?

— Acelaşi diagnostic: Scleroză! Bătrâna urlă:

— Te-am auzit vorbind la telefon, nemernicule!

— Aha! Spionaj pe gaura cheii ca slugile. Nu degeaba te-ai angajat să ştergi la fund plodul Candienilor. Marile vocații țâşnesc totdeauna. Mai ai ceva să-mi spui?

— Un singur lucru! Regret că nu am tăria, forța sufletească să debarasez oraşul, societatea, oamenii de o canalie.

Bădescu rânji:

— Mai ai timp să mă torni.

— Sunt prea slabă, şopti bătrâna fără să-l mai asculte. Sau poate la fel de ticăloasă ca şi tine. Oricum, prea bătrână... Nu mai contează. Du-te! Să nu te mai văd niciodată.

*

Pentru diversele circumstanțe de relief ale vieții, delicate, cheie sau primejdioase, dar, oricum, ieşind din diurn şi putând lua caracter

decisiv, Grig avea rețete pe care le considera infailibile, „atâta timp cât nu s-a născocit altceva”.

„Siguranță şi tupeu inteligent”, era pavilionul sub care se decisese să opereze acum.

Trecu fără probleme de poarta spitalului, azvârlind din mers „la profesorul Tulea”, luă de la garderobă un halat alb pe care-l puse pe umeri şi urcă dezinvolt şi hotărât treptele până la primul etaj. Toate informațiile în legătură cu spitalizarea doctorului Candian le obținuse simplu, prin telefon. În drum spre camera de reanimare, întâlni mai multe surori, după aspect, greutatea paşilor şi felul în care era salutat probabil şi un medic. Nimeni nu-i acordă nici un fel de atenție. În anticamera salonului de reanimare, o asistentă uscățivă, cu o bonetă apretată hârtie pe părul proaspăt coafat, studia concentrată un dosar medical. Era de vârstă mijlocie, conştientă de importanța ei, şi cu acel ceva, greu de definit, dar care, de la prima vedere, înainte măcar de a deschide gura, te avertiza că femeia este celibatară. O simțeai însă competentă şi inspira încredere. Un om pe care medicii se bizuiau, desigur, fără rezerve.

— Dumneavoastră?

Grig arboră cel mai umil-încântător surâs din garderoba sa de farmece.

— Sărut mâinile. Vă rog să mă iertați...

— Despre ce este vorba?

— Sunt fratele doctorului Candian...

Femeia i-o reteză:

— Tovarăşul profesor a interzis orice fel de vizită. Bolnavul nu poate primi pe nimeni.

— Ştiu, ştiu...

— Atunci, vă rog nu insistați.

— Ascultați-mă doar un minut. Astă-seară, plec pentru o lună în Grecia. Glasul i se frânse sub povara situației, a lacrimilor abia stăpânite: Nu ştiu ce se poate întâmpla până mă întorc. Îngăduiți-mi doar să-l văd. Să-mi iau rămas bun...

Asistenta şovăi câteva clipe. I se făcu milă de bărbatul acesta superb — toți frumoşi în familie, probabil; şi doctorul, chiar ferfeniţit, rămăsese chipeş — iar, dată fiind starea pacientului, te puteai aştepta într-adevăr la orice... Se uită la ceas. Până la contravizită mai erau trei sferturi de oră.

— Intrați, dar vă rog, nu încercați să-l tulburați nici măcar cu un cuvânt.

Grig îi luă mâna şi i-o sărută. Femeia avu impresia că emoționanta, curata recunoştință de pe chipul lui Grig fusese zugrăvită de însuşi penelul lui Rafael. Se întoarse la filele dosarului suspinând mulțumită:

„Am făcut o faptă bună."

*

Inginerul Voicu Dumitriu era ferm hotărât să limpezească lucrurile. Avea o părere foarte bună despre propria lui persoană, încredințat fiind că este unul din fericiții apți, dotați pentru orice profesiune, capabili să facă față oricărei situații. Reflectând uneori la fantasticul său potențial neexploatat, regreta că media de viață a individului nu-i de circa trei-patru ori mai mare. „În şaptezeci de ani nu te poți realiza pe toate coordonatele de care dispui. Pur şi simplu n-ai timpul material." Simțea sincer că în el moare un mare poet, un neînfricat explorator, un geniu al matematicii; un Elvis Priesley, un amiral Nelson, un profet cel puțin de talia lui Mahomed care i se părea că ocupă un loc mai modest în clasamentul breslei.

În funcție de circumstanțe, Ciocolată simțea puseurile necesare. De pildă, acum, impulsuri detective îi bântuiau zilele şi nopțile. Va lămuri misterul statuie-Candian (asociație făcută spontan, din prima clipă), şi i se păru că cea mai sigură cale ar constitui-o o discuție cinstită, bărbătească, purtată cu Dinu.

Fremăta de nerăbdare şi, în timp ce parcurse drumul cu taxiul, se întreba cum de anchetatorilor nu le-a trecut prin minte o idee atât de simplă. Se pierdu apoi într-o serie de reflecții stil urbanistic de genul: „Omul civilizat şi-a complicat existența, a uitat adevăruri elementare. Drumul cel mai scurt între două puncte este cel drept..."

O bancnotă de douăzeci şi cinci de lei îi deschise poarta spitalului. Păşea sigur, gândindu-se că ar fi fost bine să ia câteva flori pentru Dinu. „Rândul viitor, îşi zise, n-am să uit.” Îl izbi apoi pustietatea coridoarelor. Întâlni un singur bărbat cu un halat pus neglijent peste hainele de-o rafinată eleganță.

„Ce bine e animalul! califică instinctiv. Are cel puțin zece-cin'şpe ani mai mult ca mine şi uite-l cum arată. În realitate, ăştia cu succes la dame nu fac bicepşi la creier şi asta conservă...”

Apoi îl uită.

În anticamera salonului de reanimare, asistenta, în picioare, aranja nişte hârtii în fişet. Aruncă o privire întrebătoare spre bărbatul oacheş, cu expresie agitată. De fapt, aerul de neliniște, de permanentă „priză”, de parcă în fiece clipă se afla în aşteptarea unui eveniment ce-i alimenta nerăbdarea, era caracteristic pentru Ciocolată. Cunoscuții, obişnuiți, nu se mai interesau de mult ce îl frământă, neavizații însă îi prizau anxietatea ca atare.

— La doctorul Candian, formulă scurt Dumitriu.

Femeia replică ferm şi la fel de succint:

— Exclus! Interzisă orice vizită.

— Sunt o rudă...

— Îmi pare rău, doctorul Candian este obosit. A fost fratele lui şi, pentru o singură zi, e de-ajuns.

Ciocolată simți cum i se zbârleşte părul de uimire. În viața lui nu-l auzise pe Dinu pomenind de neamuri şi, în diverse ocazii, îl auzise spunând că fusese copil unic.

— Frate? Care frate?

— A plecat chiar acum două minute. Iertați-mă, tovarăşe, adăugă înfundându-şi ostentativ nasul în hârtii, sunt ocupată.

Ciocolată, străfulgerat de o idee, îi prinse brațul:

— Un bărbat bine, cu halat alb pe umeri, nu-i aşa?

— Toată lumea poartă aici halat alb pe umeri.

— Două minute, ziceți?

— Poate nici atât. Bună ziua!

Ciocolată țâşni pe uşă fără să-şi ia rămas bun. Alergă iepureşte de-a lungul coridoarelor, coborî scările aproape zburând, şi-l ajunse pe Grig chiar când acesta trecea pe lângă portar, salutându-l cu un deget la tâmplă.

Ciocolată îl apostrofă gâfâind.

— Alo, domnu' !

Grig, cu cheile de la maşină în mână, se întoarse surprins.

— Cu mine vorbiți?

— Cu dumneavoastră.

— Ce doriți?

Emoționat, Ciocolată îşi formulă gândul cu primele cuvinte venite în minte.

— V-ați dat drept fratele lui Candian... Ați mințit... De ce?

Grig îl măsură scurt: „Un zăpăcit, tipul de încurcă lume”. Încercă să câştige timp. O pereche venea dinspre capătul străzii.

— Aş prefera să discutăm în altă parte.

O luă hotărât înainte. Ciocolată, peste măsură de agitat, îl urmă orbeşte. Îi mai despărțeau câțiva metri de Lancia roşie. Grig cercetă rapid locul. Nimeni. Se întoarse fulgerător. Inginerul văzu pumnul, dar nu mai avu timp să reacționeze. Îl primi în plin, în bărbie, şi se prăbuşi.

„Un upercut de toată frumusețea!”, aprecie Grig şi apăsă pe accelerator.

*

— Presupun, zise Minerva, că ați avut o reacție asemănătoare. Ați strigat, s-a sculat din nou toată casa...

Mioara Săvescu clătină din cap:

— Nu. Şi nu pentru că nervii mei ar fi devenit mai buni între timp. Ci pentru că n-am apucat. Am leşinat înainte de a emite cel mai mic sunet. Mi-am revenit în zori. Lumina, orele dimineții, m-am convins demult, au un efect tranchilizant. Coşmarul e un voievod al întunericului, cu maxim de potențial — demonstrat ştiințific, cel puțin aşa am citit — între două şi trei noaptea.

— Când încep să scârțâie mobilele, zâmbi Minerva. Se pare că aşa e. V-ați gândit că ați visat?

— Exclus! Desigur, nu-s de oțel, dar am nervi sănătoşi. Voiam să spun că-mi redobândisem în suficientă măsură calmul pentru a aştepta ca ginerele meu să plece la spital. Nu doream să mai discut cu el.

— De ce?

— Rămăsesem ofensată după primul incident şi, în afară de asta, am avut întotdeauna impresia că Dinu are ceva de ascuns.

— Fiți, vă rog, mai precisă.

— Nu vă pot oferi amănunte. O simplă impresie. Chestiune de atmosferă, de climat sufletesc, de aerul care-l emana uneori. Voiam însă să discut cu fiică-mea. Mă privea ironică:

„Serios, mamă, trebuie totuşi să te vadă cineva. Uite, îmi spune Dinu că profesorul Baciu, ăsta care a venit acum de la Cluj, e o somitate."

„Eu nu-s nebună, Liana..."

„Dar nimeni n-a afirmat aşa ceva. De la o anumită vârstă însă femeile suferă unele tulburări nervoase..."

„Nu este cazul. Uite care-i situația. Eu, oricum plec în următoarele cinci minute. Dacă vrei, iau copilul la noi, dar aici nu mai petrec pentru nimic în lume o singură noapte. Sunt îngrijorată însă pentru tine. Nu voi mai avea o clipă de linişte, ştiind că în casa asta se plimbă un străin. Cine-i personajul? Ce vrea? Cum, pe unde intră? E nebun? E un răufăcător?"

„Faci ce vrei. Eu însă rămân la ideea mea. Consultă-te şi cu tata..."

— Am plecat, dar eram convinsă că incidentul nu-i închis.

Minerva o privi atentă:

— Cum ați calificat atitudinea fiicei dumneavoastră? Oricât sânge rece ai avea, nu poți trece complet nepăsător pe lângă o asemenea poveste. Un firicel de nelinişte, cât de firav, şi tot încolțeşte.

Mioara Săvescu îşi plimbă privirea catifelie în lungul zidurilor, apoi o ancoră în obrazul colțuros al Minervei.

— Ați pus punctul pe i. Am plecat de la ei cu certitudinea că Liana e informată de aceste vizite nocturne. Că, dintr-un motiv sau altul, le acceptă. Că şi ea ascunde ceva Acelaşi ceva pe care-l ascunde şi Dinu.

„Hai s-o iau metodic", îşi zise maiorul Cristescu încercând să-şi definească sentimentul de amănunt care contravine întregului, care iese din normalul impus de armonie, de logica interiorului.

Dobrescu şi Macri continuau să scotocească biblioteca, în vreme ce arhitectul Săvescu, după o scurtă conversație strict convențională, se adâncise în lectura unei reviste. Din când în când, îşi ridica privirea luând act cu indiferență de diversele operații efectuate de cei doi.

„Cum se aranjează în mod normal o bibliotecă? Considerentele, îşi explica sieşi maiorul cu răbdare de dascăl, țin de spațiu şi de calitatea proprietarului: profesie şi bun gust. În regulă! Candian n-a fost încorsetat de spațiu, gust are. Gust fin, de intelectual. Unul ca el n-o să-şi dispună niciodată cărțile ținând seama de înălțime şi culoare, şi punând o carte de bucate alături de Kant, numai pentru că măsoară amândouă patruzeci de centimetri şi au coperte albastre. Trecem la meserie... E medic. Firesc deci, ca o mare parte din volume să fie tratate de specialitate. Şi e tot atât de firesc ca acestea să fie cel mai uzate. De altfel, deşi se susține că ar constitui pătura cea mai distinsă dintre şcoliți, medicii consumă foarte puțină beletristică, citesc mai mult literatură de informare, strict documentară, adesea reviste, almanahuri. N-au timp. Ca şi avocații... Divagații, Cristescule! La obiect! Apropo de uzură, tomurile de medicină ocupă locul întâi. Deci, ele sunt cele mai frecvent folosite şi, logic, vor fi aşezate cât mai la îndemână. Vorba ceea, de-ajuns să întinzi brațul..."

Pocni din degete, încântat: „Asta era, băiețaş!" în biblioteca doctorului Candian, volumele cele mai „obosite" — fără să fie ferfenițite, dar cu luciul pielii ori al cartonului alterat — se aflau pe penultimul raft, sub tavan. Ca să ajungi la ele, trebuia să foloseşti un taburet.

Sub privirea mirată a lui Săvescu se cățără pe un scaun. Scoase cărțile suspecte şi rămase nedumerit. Fundul de lemn al bibliotecii era

intact. Arhitectul Săvescu, în spatele lui, râse încetişor. Un râs spontan, lipsit de răutate. Omul se amuza şi atât.

— Vă aşteptați probabil să dați de o taină?

— Nu vă înşelați, recunoscu maiorul. Şi totuşi e ciudat... Băieți, dați-mi o lanternă.

I-o întinse Macri. Maiorul începu să plimbe fasciculul de lumină pe peretele de lemn şi pe porțiunea de raft descoperit, pipăind cu cealaltă mână fiecare milimetru al suprafețelor respective. Se opri brusc. Unghia i se împiedicase într-o mică asperitate, de mărimea unei gămălii de ac. Încercă s-o deplaseze, fără rezultat, apoi apăsă ca pe un buton. Felia de lemn a bibliotecii începu să se deplaseze încet, spre dreapta, şi lui Cristescu îi veniră în minte penarele de pe vremea când era şcolar. Apoi rămase uluit. Se afla în fața unui ecran de circa douăzeci şi cinci de centimetri pe zece. După toate aparențele, ecranul unui monitor de urmărire. „Al dracului să fiu dacă pricep ceva!”

*

Mara Varlam, cu capul uşor şi cu părul strâns în vârful capului, consultă vizorul înainte de a deschide.

— Tu erai, Emilia...?

— O surpriză, nu?

— Incontestabil. Din păcate, sunt de mai multe feluri.

O privea cu o repulsie abia stăpânită. Emilia, sub fondul de ten al insolenței, era încordată, palidă, forțat dezinvoltă. De altfel, întreaga ținută îi trăda tulburarea: părul pieptănat neglijent (nu neglijența plină de chic ținând de pieptenul, peria şi phoenul marilor coafori, ci a mâinilor nervoase care abia nimereau agrafele), machiajul neîngrijit (dermatograful tremurase pictând o sprânceană cu câțiva milimetri mai sus decât cealaltă), fusta şi bluza se simțeau puse la nimereală.

— Nu înțeleg ce cauți la mine.

Ultimele zile o marcaseră şi pe Mara, şi cel mai superficial ochi putea sesiza schimbările operate asupra ei de lacrimile şi tortura nopților nedormite. Chiar de dimineață, femeia care-i aducea joia brânză şi smântână, negustorească până în nodul testemelului, lacomă şi zgârci-

tă, cu o inimă în formă de cântar, iar întreaga ei filozofie de viață încăpând într-un portofel, constatase cu indiferență: „Da ce-ai pățit, cucoană? Arăți de parcă te-ar fi lepădat ibovnicul la cel colț de uliță...”

Avea o paloare vânătă, iar colecistul zgândărit de necazuri inundase galben albul ochilor întunecați.

— Cum de ai îndrăznit să suni la această uşă?

Emilia, mai înaltă cu un cap, o privi disprețuitoare:

— Nu-mi amintesc să ne fi certat şi nici să-mi fi interzis accesul la sonerie. Te ştiam civilizată, Mara. Mă dezamăgeşti.

— Tu pe mine, nu! Am ştiut de la început cu cine am de-a face.

Emilia o întrebă sfidătoare:

— Cu cine?

— Cu o desfrânată de cea mai abjectă calitate.

Emilia păli sub insultă. Ar fi strivit-o pe muieruşca asta moralistă, mică şi fragilă cât s-o mototoleşti într-o batistă. De-ajuns să-i dai o palmă zdravănă, ca s-o lipeşti pe zid. Nu simțise încă niciodată o poftă atât de răscolitoare, de irezistibilă de a distruge pe cineva, de a-l face să muşte țărâna. O agasaseră dintotdeauna aerul ei virginal, didacticismul, ifosele, întreaga ei ființă trâmbițând precepte de virtuoasă morală. Îi reproşase ireproşabilul. „Trebuie să mă abțin. Numai de-aş putea să mă stăpânesc!...”

Cu jumătate de ceas înainte, Bebe dăduse din nou buzna la ea acasă agitat, speriat, fără morgă.

„Mili... (Mili, ca în vremurile lor bune) Mili, trebuie să acționăm. Du-te imediat la Mara...”

„Ce dracu să caut la Mara? Te-ai îmbătat?”

„Cere-i cheile de la Trabant. Avem nevoie de maşina ei.”

„Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?!”

Îi transmisese întreaga lui nelinişte, ea însăşi fiind extrem de îngrijorată. De aproape două zile, Grig nu-i dăduse nici un semn de viață. Pândea telefonul cu inima înnodată de grijă, îl verifica la fiecare sfert de ceas, dacă nu s-a defectat cumva.

— Suntem prinşi în cleşte. Bustul statuii e la mine, în boxă. Trebuie să scăpăm cât mai repede de el. Corpul delict, înțelegi...?

Vorbea frânt, de emoție sughița frazele, înghițea silabe.

„Vreau să mă sfătuiesc cu Grig... Nu ştiu unde să dau de el...”

„Dă-l în mă-sa! ăsta ne abandonează, ne-a abandonat... Nu însemnăm nimic pentru el. Dacă ne debarasăm de statuie, nu mai există probe împotriva noastră...”

— În fond ce-mi reproşezi?

Încerca să câştige timp. „N-o să-mi dea cheile. Trebuie să găsesc un truc, dar, până atunci, important e să accepte un dialog, oricare ar fi el, să vorbească, să nu mă dea imediat afară...”

Mara se simțea sugrumată de furie:

— Ce-ți reproşez? Nici măcar mica ta existență. Îți aparține, te priveşte! N-ai voie însă să-i târăşti, să-i tragi de mână şi pe alții!

— Nu ştiu la ce te referi, dar mi-am închipuit că Bebe e destul de mare pentru a se conduce singur.

„...Şi îndeajuns de copilăros imbecil, pentru a cădea în orice cursă unde, dincolo de zăbrele, bucățica de caşcaval pare de aur.”

— Exagerezi şi-mi pare rău.

— Mie mi-e silă. De ce ai venit?

Emilia avu un moment de ezitare. Se clătină pe picioare nesigure, dădu din mâini căutând reazem şi se prăbuşi pe marginea canapelei. Gâfâia, părea că nu poate să respire.

Mara — era de notorietate printre amici că Emilia-i cardiacă —se muie speriată.

— Ce ai?

— Mi-e..., mi-e... puțin rău..., spuse Emilia pe tonul omului careşi minimalizează suferința, vrând să menajeze dispoziția celorlalți.

— Ce să-ți dau? întrebă Mara impresionată.

Îşi făcea reproşuri. „E vina mea. Am fost prea dură. Trebuia să evit discuția, să evit cuvintele grave...”

Emilia abia putea vorbi:

— Un Rudotel şi puțină apă... Caldă...

Mara dispăru în bucătărie. Pe televizor se afla poşeta Marei. Emilia se ridică şi traversă odaia din doi paşi. Deschise geanta. Cheile luceau în buzunarul interior.

Mara se întoarse în mai puțin de două minute. Îi întinse pastila cu o mână tremurândă. Emilia, anevoie ridicată într-un colț, făcea eforturi s-o înghită, ca şi cum pilula ar fi refuzat să-i alunece pe gât. Dinții îi clănțăneau pe buza de sticlă a paharului. Mara o ajută să bea, sprijinindu-i delicat capul.

*

Pe plicul alb obişnuit — şapte lei suta — scrisul Melaniei Lupu cu litere elegante, cu bucle lungi, grațioase şi majuscule întregi, aşa cum se administra caligrafia în clasele primare de acum şaizeci de ani, avea un efect ciudat. Inversând situațiile, impresia era echivalentă cu cea pe care ar fi făcut-o un text bătut la maşină, pe papirusurile strămoşilor.

Bătrâna citi încă o dată adresa: Domnului maior Cristescu, Ministerul de Interne, pe unde trece tramvaiul...

Se mai uită încă o dată în oglindă şi îşi trecu pieptenul prin buclele de la ceafă.

— Țî, țî, țî ! făcu nemulțumită. Data viitoare, te rog să fii mai atentă. Ai scăpat prea mult eau d'argent, iar acum semeni cu un pelican... Nu fi absurdă, draga mea. Nu pelicanii sunt albaştri, ci cerneala...

De la Mirciulică îşi luă un rămas bun lipsit de patetism. Toropit de arşiță, motanul dormea şi apoi „despărțirile prea tandre, ştii bine, dragă Melania, te doboară, iar tu trebuie să dispui acum de toate puterile tale...”

Aruncă plicul la prima cutie poştală. În minte îi stăruia ultima frază din scrisoare, de care se simțea extrem de mulțumită:

În caz că, dată fiind primejdia ce am de întâmpinat, această scrisoare va constitui un rămas bun, vă rog, domnule maior, să rămâneți încredințat de sinceritatea sentimentelor mele. Chiar dacă între noi au avut loc unele neînțelegeri, afecțiunea mea pentru dumneavoastră a rămas mereu intactă. Nu mă grăbesc la întâlnirea cu colonelul Lupu, dar dacă ea totuşi este programată, vă amintesc că totdeauna am iubit crizante-

mele şi liliacul. Mi-ar face plăcere să le ştiu din când în când veghind la ultimul meu domiciliu. Vă spun deci, la revedere, dar nu pe curând...

Când deschise portița de fier forjat de la imobilul maur, Melania avu grijă să intre cu dreptul şi, ca o asigurare în plus, îşi făcu o cruce clandestină cu limba. Apăsă lung pe butonul soneriei. Glasul țâşni instantaneu în interfon:

— Te-am văzut! Ştiu cine eşti! Intră.

Bătrâna împinse uşa stupefiată.

„N-aş fi zis, draga mea, că ai atâtea cunoştințe în Bucureşti. Probabil să eşti o celebritate, dar, din pricina modestiei tale, n-ai băgat de seamă."

Traversă vestibulul şi pătrunse în holul-sufragerie. O întâmpină acelaşi întuneric, acelaşi praf, aceeaşi atmosferă de mormânt mobilat cu amintiri care nu mai aparțin nimănui.

Înaintând câțiva paşi, exclamă tonică:

— Bună ziua!

Din spate, îi răspunse un râs sardonic. Melania Lupu, cu pielea încrețită de spaimă, se răsuci încet. Dintâi nu desluşi nimic. Apoi, în bezna ce stăruia în fundul holului, de lângă un tabernacol uriaş, se desprinse un schelet. Cuprinsă de groază, Melania încremeni.

CAPITOLUL 15

Bădescu o aştepta înfrigurat lângă Trabantul Marei.

— Credeam că nu mai vii!

— N-am întârziat mai mult de un sfert de oră, gâfâi Emilia. Uite-le!

Îi întinse cheile. Mâna îi transpirase de emoție şi Bebe simți metalul umed. Azvârli o privire rapidă spre balconul Marei şi deschise portiera.

— Cum te-ai descurcat?

Emilia îşi şterse cu palma transpirația de pe buza superioară.

— I le-am furat. Am simulat că mi-e rău. S-a dus să-mi aducă o pastilă şi le-am luat din poşetă.

— Mda..., făcu Bebe Bădescu, aplecându-se încordat peste volan.

Conducea excelent, dar Centrul, din pricina traficului aglomerat şi a arterelor blocate de construcția metroului, devenise pentru toți şoferii un coşmar.

— Chestia e să nu descopere prea curând că i-au dispărut. Emilia îşi muşcă buza inferioară:

— Nu-s singura persoană care intră în casa ei.

— N-o cunoşti pe Mara. Este un om sociabil, dar, în acelaşi timp, îşi iubeşte singurătatea. Sunt săptămâni întregi când nu-i sună nimeni la uşă.

— Ei, şi? La urma urmelor, poate să-şi închipuie că le-a pierdut.

Un râs nervos strâmbă trăsăturile bărbatului:

— Am impresia că societatea frumosului cvincvagenar nu ți-a priit. Cheile de la apartament sunt pe acelaşi anou, aşa cum se procedează în general. Dacă le pierdea, nu putea intra în casă. În fine, asta-i situația!

Emilia ridică nepăsătoare din umeri:

— Puțin îmi pasă ce gândeşte aia.

— Nu ştiu dacă e tocmai inteligent. Mă rog cerului să nu se uite pe fereastră măcar o oră.

— De ce?

— Hotărât, nu mai vrei să gândeşti! Dacă-i vine chef să admire natura, va constata că i-a dispărut rabla asta, nu-ți dai seama?

— Da, făcu maşinal Emilia, probabil... Mă frământă mai mult altă problemă. De ce nu dă Grig nici un semn de viață?

— Ți-e teamă pentru el sau pentru tine?

— Pentru amândoi.

— Draga mea, opină Bebe frânând, nu există decât două posibilități: fie l-au săltat, fie se descurcă într-un fel sau altul singur. A abandonat varianta Emilia.

Femeia oftă, dar nu spuse nimic. Coborâră, şi Bebe aruncă o privire în lungul străzii. Nu observă nimic special. În clădirea de peste drum, bătrâna Popovici îşi citea, ca de obicei, ziarul în balcon, pe tro-

tuar doi puşti se jucau cu mingea Bebe apucă brațul Emiliei şi o introduse în bloc.

— Ia-te după mine!

Coborâră vreo zece trepte şi ajunseră la demisol. Bebe aprinse lumina şi pătrunseră într-un coridor lung şi îngust. Mirosea specific a şoareci, mucegai, urină de pisici, a umed şi produsul toxic folosit la ultima deratizare.

Emilia privi cu silă în jur. Un gând neaşteptat o străfulgeră: „Ce naiba caut aici?... Toate astea nu fac parte din viața mea... Parcă aş vedea un film...”

— Trezeşte-te! exclamă iritat Bebe Bădescu.

— Ce vrei să fac?

— Să mă ajuți! Ține-mi sacul.

Bebe azvârlea grăbit cioburile statuii. Muchiile ascuțite îi scrijeleau palmele, însângerându-le.

— Faci prea mult zgomot, şopti Emilia.

— Nu ne aude nimeni.

— Ar fi trebuit să aşteptăm să se întunece. Cum scoatem sacul fără să fim observați?

— Fată dragă, rosti Bădescu îndreptându-şi o clipă spinarea, timpul ne e măsurat la minisecundă, dacă există aşa ceva. Iar în ipoteza că blocu-i supravegheat, nu mai are importanță că ne agață pe soare strălucitor sau sub clar de lună.

— Aveți perfectă dreptate, domnule Bădescu.

Glasul venise din spate. Emilia şi Bebe se răsuciră, fulgerați, cu ochi dilatați de spaimă. Locotenentul Moraru, rezemat de zid, se uita zâmbind la mâna lui Bădescu. Pe degetul mic strălucea un inel, pe care se ghiceau încrustate inițiale. La capătul coridorului, o pisică mieună prelung, din motive necunoscute.

*

Doctorul Manoliu, îmbrăcat de oraş, şovăia în fața telefonului. Îi era dor de Mara şi se simțea tentat s-o invite la o plimbare. „Ți-ar prinde bine un pic de aer, îşi formula în minte eventualele fraze, şi pe

urmă ar fi păcat să nu prindem trandafirii la şosea. În câteva zile, se scutură...

Scrupule de delicatețe îl împiedicau să ridice receptorul. Mara traversa zile cumplite, trebuia s-o cunoşti bine ca să-ți dai seama de dimensiunile reale ale suferinței ei şi poate că ar fi considerat meschin din partea lui că se impune în asemenea clipe. Femeile au o logică şi o fantezie a lor, cu totul particulară. Mara, de pildă, l-ar putea dispreţui pentru că nu are discreția de a o ocoli în momente penibile, că e îndeajuns de grosolan pentru a asista —eventual cu satisfacție! — la convulsiile ei de conştiință, la caznele unui suflet rănit.

„Iar ca prieten, oftă Manoliu, nu m-a acceptat niciodată. Ştie că o iubesc şi deci exclude din capul locului ideea de amiciție.

Face parte dintre oamenii care nu concep, nu cred în camaraderie, pura, sincera camaraderie, fără nici un fel de intenții orizontale, dintre un bărbat şi o femeie...”

Soneria de la intrare îl făcu să tresară în mod nejustificat. „Atenție, Gogule tată! Ți-au luat-o razna nervii!...”

Se îndreptă plictisit spre uşă. Nu putea fi decât Dănilă, vecinul de la parter, venit la o partidă de table şi să-i ia tensiunea.

„Îl expediez urgent, îşi zise. N-am chef să joc, nici să ascult suveniruri de acum o sută cincizeci de ani.” Bătrânul, după ce-şi epuizase propria biografie, deschisese un alt serial: „Viața vitejească a bunicului său, căpitanul Petre Dănilă, combatant la Plevna şi Griviția...”

Deschise brusc uşa şi rămase cu gura căscată. Ciocolată, cu privirea rătăcită şi maxilarul moale, ca de cârpă, aproape îi căzu în brațe.

— Ce-ai pățit?

— Lasă-mă să intru. Abia am ajuns la tine...

Manoliu, alarmat, îl luă de braț şi-l instală într-un fotoliu.

— Dă-mi ceva să beau şi o chestie de cap. Simt că-mi trosneşte... Să fie tare! Dinamită, să crăp dracului, sau morfină!

De durere, abia articula cuvintele. Medicul sparse la repezeală două fiole de algocalmin, turnă un deget de apă şi-i duse paharul la buze. Îi umplu paharul cu vodcă, repetând mişcarea:

— Dă-l pe gât repede. În maximum şaizeci de secunde îți trece orice durere.

Ciocolată se execută mecanic. Privirea era fixă şi căpiată. Felul în care aştepta să treacă minutul, parcă stând la pândă, îl făcu pe Manoliu să râdă.

— Pot să fie şi şaizeci şi cinci de secunde.

Dumitriu ridică degetul gros, făcându-i semn să tacă. După toate semnele, număra în gând. Exclamă brusc:

— Da, dom'le, ai avut dreptate! Parcă m-a mai lăsat. Dă-mi şi o țigară.

Trase de câteva ori fumul în piept, urmărit cu curiozitate de doctorul Manoliu.

— Hai, dă-i drumul! În ce încurcătură te-ai mai vârât?

Ciocolată emise pe un ton funebru:

— Gogule, există o soartă! De-a lungul întregii istorii noi am fost invadați. Au năvălit goții, ostrogoții, hunii şi ce figuri mai erau în epocă, au dat turcii, tătarii şi care or mai fi fost, acum au venit gangsterii! Ăştia ne smulg potcoavele, băiete, ascultă ce-ți spun eu! Păi cum, domnule? Admiți dumneata ca, în plin centrul Bucureştiului, pe lumină, la cinşpe paşi de agentul de circulație, să te molesteze un apaş cine ştie din ce meridian picat, lăsându-te grămadă pe trotuar?

— Ia-o pe îndelete, fiule! Unde, cum, cine?

Ciocolată relată incidentul cu lux de amănunte şi ca totdeauna „interpretat”. Deschise uşa băii, dădu bună ziua asistentei, alergă prin odaie, îl ajunse din urmă pe Grig, îi recepționă foarte convingător pumnul, căzu moale pe covor.

Gogu Manoliu clătină din cap:

— Măi tată, de ce nu-ți vezi de treburile tale!

— Eu unul nu pot trăi cu capul în sac şi n-am venit să-mi faci observații! țipă Dumitriu.

— Dar de ce ai venit? Normal era să te duci direct la miliție.

— Deşteptule, îmi plesnea țeasta de durere. Am venit la tine să-mi dai un calmant. În continuare, ştiu eu ce am de făcut.

— Ce?

— Mă priveşte.

— Voicule, îți vorbesc cât se poate de serios. Renunță la inițiative teribile şi teribiliste. Informeaz-o pe maiorească şi du-te acasă şi te culcă.

Ciocolată sări pe fotoliu:

— Nici gând! Am suferit două agresiuni din partea aceluiaşi individ şi mi-aş pierde orice respect pentru mine, ca bărbat, dacă aş sta cu mâinile în sân acceptând să mă ocrotească şi să-mi plătească polița o femeie. Dixi!

*

Atrasă de exclamația maiorului, Minerva intră în birou:

— Ce-i, Cristescule, ai descoperit Atantida?

— Hm! Nu eşti prea departe de adevăr. Ce părere ai despre chestia asta?

Se uitau toți, parcă hipnotizați, la ecranul cenuşiu răsărit între cărțile din bibliotecă. Arhitectul Săvescu, uluit, rămăsese cu revista în mâna ridicată, privind peste ochelari. Macri şi Dobrescu se simțeau încordați ca la un film cu suspense. Minerva se apropie intrigată:

— Un televizor?!

Cristescu dădu din mână:

— Aşa s-ar părea.

— Şi-acum ce stați? Dați-i drumul să vedem ce vrea.

Sub ecran se vedeau două butoane mici, nichelate. Minerva trepida de nerăbdare.

— Care ajunge până acolo? Hai, mai repede! Dați-mi un scaun!

Dobrescu şopti neliniştit:

— Poate sărim în aer!

Minerva observă peste umăr:

— Vei avea satisfacția de a rămâne, până la urmă şi chiar după, în tovărăşia superiorilor pe care, nu mă îndoiesc, îi îndrăgeşti sincer. Cine nu tânjeşte după un sfârşit în companie duioasă?

— Lăsând gluma, interveni maiorul — total atehnic, abia era în stare acasă să înlocuiască un bec ars — s-ar putea ca într-adevăr să

fie periculos să umblăm la drăcia asta. Propun să chemăm un băiat de la „tehnic”.

— De ce nu de la Institutul de energie nucleară? Dacă tu-ți închipui că am eu atâta pacienţă ca să-i aştept pe inginerii noştri să vină cu stetoscopul, înseamnă că mă crezi oțel de zgârie-nori.

— Lasă-mă pe mine.

— Stai jos, Cristescule! Eu am curiozități ştiințifice, nu tu!

Se urcase pe scaun şi studia cu mâinile în şolduri micul ecran. Anunță sarcastic:

— Păzea, că-i dau drumul! Puteți să vă refugiați în parc. Deci cinci... patru... trei... Ce faceți? Dați în cărți? Mă rog... Doi... Unu... Zero!

Răsuci hotărâtă primul buton. Un bâzâit uşor zgârie grafic accidentat liniştea desăvârşită din încăpere. Imagini neclare tulburară câteva clipe ecranul, apoi se limpeziră. Minerva şi Cristescu aveau să-şi mărturisească, ulterior, că în viața lor nu se simțiseră mai stupefiați. Dintre cărți, îi privea chipul senin al Melaniei Lupu.

*

Ar fi luat-o la goană, dar simțea că n-o țin picioarele. Mai mult, avea impresia că e înşurubată în duşumele.

„Vino-ți în fire, draga mea..., te conjur să faci un efort... Este o situație... aparte, desigur, dar, tocmai de aceea, trebuie să apelezi la toate resursele tale... În primul rând, dă frumos bună ziua. Politețea obligă la o comportare binevoitoare din partea celuilalt, indiferent ce hram poartă. Cel puțin aşa se întâmplă aici şi nu văd de ce dincolo ar funcționa alte norme...”

Bineînțeles, Melania nu credea la modul concret în stafii, răposați care se plimbă pe Calea Victoriei şi iau un profiterol la Athénée Palace, sau scheletele care-şi zornăie oasele în miez de zi, ori miez de noapte, prin imobilele Capitalei. Fiind însă o fantastă a existenței, căutând toată viața — şi găsindu-le! — situații bizare, având structura şi imaginația unei aventuriere, putea accepta în mod inconştient şi nebulos unele aparențe de imponderabil.

Scheletul se mişcă din nou şi bătrâna, cuprinsă de frisoane, reuşi să îngâne destul de limpede:

— Bună ziua... Ce mai faceți? Mă iertați, dar din pricina întunericului şi a ochilor mei slabi — trebuie să ştiți că toată viața am suferit de miopie şi de gâlci — nu izbutesc să-mi dau seama dacă vorbesc cu un domn sau cu o doamnă.

— Nu ştiu nici eu...

— Ah! exclamă Melania. Ce original!

Scheletul avansa un pic:

— Demonii mă căznesc...

Glasul era cavernos, imposibil de identificat ca sex, dar Melania se hotărî să abordeze genul masculin.

— Demonii?! Credeam că locuiți singur.

— Vor să mă jefuiască... Mi-au furat tot... Sângele... Întâi sângele, sângele şi răsuflarea, acum mi-au luat apa... Dar tezaurul nu-l vor găsi. Râse fioros: Nu! Niciodată!

Melania ciuli urechile:

— Care tezaur?

O mogâldeață țâşni pe neaşteptate, oprindu-se la doi paşi de bătrână.

— Al Sarazinilor. Eu sunt depozitarul lor de cinci sute de ani.

Melania rămase cu gura căscată. Avea în fața ochilor o făptură cu țeastă gălbuie şi chipul boțit, de mumie. Scheletul rămăsese în colțul întunecat al încăperii, lepădat ca un strai de oase. Îşi trecu degetele peste fruntea asudată şi începu să râdă:

„Dumnezeule mare, cât poți fi de toantă, fetița mea! Soarele strecurat printre jaluzele ți-a jucat un renghi, pictând cu «oase» pieptul bietului bătrân...”

— Nu mă crezi? Sunt aici... Ne ascultă. S-au ascuns, dar eu îi simt... Privirea lor arde...

— Cine s-a ascuns? se interesă Melania politicoasă.

— Leviatan, Mamona şi Asmodeu. Ei sunt demonii cei mai temuți care pun stăpânire pe suflete. Îi ştii... Îi ştii de bună seamă.

Melania reflectă câteva clipe, apoi clătină hotărâtă din cap:

— Nu cred să fi avut ocazia să fac cunoştinţă cu dumnealor, dar n-aş avea nimic împotrivă dacă dumneavoastră mi-aţi da această posibilitate.

— S-au ascuns!

Momâia îşi rotea privirea albă — un albastru atât de palid, încât ochiul părea lipsit de iris — cu o repeziciune mecanică, surprinzătoare. Cântărindu-i făptura firavă, învesmântată într-o tunică lungă, neagră, amintind halatele chinezeşti, mâinile descărnate, figura spălată de trăsături, Melania se simţi incapabilă să-i aprecieze vârsta. Şaizeci, poate şaptezeci sau chiar optzeci de ani, dar ultima cifră ar fi fost dezminţită de vioiciunea neobişnuită.

— Ce-ar fi să-i căutăm? propuse Melania pe un ton normal: „Să vedem unde oi fi pus cheile...”

Omul se apropie cu paşi de maimuţă şi-i şopti:

— Sunt oştenii cei mai primejdioşi ai lui Lucifer. Demonii trufiei..., zgârceniei..., ai dragostei cu păcat! Pârjolesc şi nimicesc sufletele...

— Alături de dumneavoastră, nu mi-e frică, surâse Melania.

— Ai dreptate... O apucă de rever: Eu sunt Dreapta Mână! Cu socoteală şi cuget curat te apropii de mine?

— Da, da! îl asigură bătrâna.

— Vezi că nimenea nu te-a silit a veni la chipul meu.

Melania suflă:

— Nimenea.

— Curăţi-te-ai de toată întinăciunea sufletului şi a trupului, făcând sfinţenie întru frica mea?

— În fiece zi, Doamne! făcu Melania, gândind că-l flatează.

— Eu nu-s Dumnezeu, ci doar Dreapta Mână! De voieşti a veni după mine, leapădă-te de tine, ia-ţi crucea şi urmează-mi mie!

— Vă urmez.

Bătrânul păru mulţumit de răspuns şi o luă înainte, îndreptându-se spre scara interioară. După câţiva paşi se întoarse brusc:

— De-ar trimite Satana iscoadă vicleană să te ispitească, avea-vei tăria să-l înfrunți ori te vei prăbuşi?... Se întrerupse. Privirea fixă, dilatată părea că arde, aprinsă de torțele revelației. Uite-l! Uite demonul...! Au venit...!

Melania nu apucă să se răsucească. Primi o lovitură în ceafă şi se făcu întuneric.

*

Chipul bătrânei dispăruse de pe ecran. Cristescu se uită la Minerva aiurit:

— Unde o fi nebuna asta?!

Încercă să desluşească obiectele rămase în imagine. Nu se vedea mare lucru. Un bufet, o dormeză cu aşternutul răvăşit, în prim plan o masă demodată, rotundă pe un singur picior, în fund un soi de dulăpior, ceva mai scund.

— De unde vin imaginile?

În mintea Minervei, gândurile se întretăiau învălmăşite.

— Din imobilul maur, natural. Se adresă arhitectului care asista interzis la tot ce se petrecea. Ne puteți da o explicație în legătură cu această... instalație?

— Vă dau cuvântul meu de onoare că sunt la fel de perplex ca şi dumneavoastră. Poate mai perplex, dat fiind că este vorba de locuința fiicei mele.

Minerva îl privi scurt şi clipi de câteva ori:

— Vă cred. De altfel, nu mai are nici o importanță. Băieți, continuați percheziția. Cristescule, telefonează-i colonelului Ionaş să trimită doi oameni de la tehnic. Trebuie să-mi descopere „studioul" TV. de la domiciliul lui Față Galbenă. Scotociți pivnița, podul, uzina muzicală care ocupă peretele din living. Îşi strâmbă buzele pufnind pe nări: Eu mă duc să văd ce mai face draga noastră Melania...

— Te însoțesc, spuse maiorul.

— Nu e cazul. Macri! Dobrescule! A trecut cam multişor de când n-am mai dat un singur 9. Străduiți-vă şi demonstrați-i colegului nostru de la miliție că ați învățat ceva carte!

*

Era conştient că greşeşte, dar nu putea proceda altfel. Toată viaţa fusese la fel: odată angajat pe un drum, era incapabil să-l abandoneze înainte de a fi ajuns la capăt, înainte de a epuiza întreg peisajul. Nu uitase niciodată cuvintele pe care Iris, englezoaica diafană cu păr şi ochi de foc, i le spusese în ziua despărţirii lor:

„Grig, în materie de greşeli fatale, e de ajuns una singură pentru fiecare individ. Nu mai există loc pentru altele... Tu vezi zidul şi totuşi intri cu capul în el... Nu-i o dovadă de inteligenţă..."

„Tu parcă eşti altfel?"

Iris zâmbise cu impertinenţa care o caracteriza: „Faptul că eu am acelaşi defect, nu-l scuză pe al tău..."

Când pătrunsese în imobilul maur, conştient de risc, Grig nu avea în minte decât un singur gând: „Nu pot pleca înainte de a dezlega misterul lui Schmidt. Iar misterul de află aici. M-ar obseda toată viaţa. M-aş simţi de parcă toate comorile aztecilor mi s-ar fi plimbat pe o tipsie pe sub nas, iar eu n-am întins nici măcar mâna..."

Faptul că găsise uşa deschisă (lăsată aşa de Melania, fără nici o intenţie; prea emoţionată uitase pur şi simplu s-o închidă) i se păruse de bun augur: O invitaţie, „poftiţi, vă rog...!", din partea destinului, să meargă până la capăt.

Ca toţi aventurierii, Grig era superstiţios şi îşi cultiva cu credinţă şi obstinaţie fixaţiile.

Aruncă o privire spre bătrâna prăbuşită. Nu avea să-şi revină înainte de o oră. Hotărât, nu-i făcea plăcere să lovească o femeie, mai ales vârstnică, dar există situaţii când mănuşile glacé stau mai bine în scrinul din dormitor. Alături de ea, zăcea o fiinţă ciudată, cu chipul galben. Trupul era scuturat de convulsii, o spumă albă îi înflorea pe buzele supte. Datorită şocului, probabil, îşi zise Grig, nefericitul ieşise singur din competiţie speriat de demoni. Fusese ultimul cuvânt articulat...

„O criză de epilepsie, după toate aparenţele. Deşi, ciudat, la vârsta asta..."

Grig ridică din umeri şi încercă să se orienteze.

„Holul, sufrageria, salonul... Dar, mai întâi, trebuie să văd etajul...”

Locotenentul Moraru, în vesta portocalie a lucrătorilor de la I.C.A.B., împingea o tulumbă pe care nu se grăbea s-o umple. Îi şopti Minervei:

— Au intrat două persoane. O bătrână, acum un sfert de ceas, urmată de un tip care a găsit uşa deschisă. A rămas şi acum aşa. Am anunțat radio...

— Bine, bine, îl întrerupse Minerva. Dispoziția rămâne în continuare valabilă: oricine poate să intre nestingherit în imobil.

Dacă intervine ceva special, maiorul Cristescu cu echipa sunt peste drum, în vila Candian.

— Ştiu. Moraru şovăi. Arătă cu bărbia spre clădirea maură: V... vă duceți singură?

Părea sincer neliniştit şi Minerva se simți impresionată. Îşi închipuise totdeauna că subalternii ei nu-i nutresc cele mai duioase sentimente. Zâmbi şi-l trase uşor de lobul urechii, gestul de maximă tandrețe al lui Napoleon şi pe care şi-l însuşise pentru împrejurări când „simțea” asemănător.

Minerva n-avu timp să se dezmeticească şi să „descifreze” interiorul după binecunoscutul ei obicei. Prima imagine pe care o înregistră fu a celor două trupuri prăbuşite în marele hol, apoi cea a unui bărbat văzut din spate, care urca treptele scării interioare. „Ăsta-i pus pe greco-romane... Mă duc să-i chem pe ceilalți...” Dădu să se întoarcă, dar nu mai avu timp. Individul, ajuns la cotul scării, o opri:

— Un moment, stimată doamnă!

Coborî treptele, sărindu-le, şi se apropie amenințător. Minerva îl catalogă reflex: „Un dur de operetă pus în circulație de Hollywood...”

— Pe cine căutați?

Minerva îl cercetă lung. Răspunse fără să se grăbească:

— Vă pun aceeaşi întrebare. Chestiunea e cine răspunde primul.

— Cel în dezavantaj. În cazul de față, dumneavoastră.

În mână îi apăruse un revolver mic, cu amortizor. Minerva simți că se enervează. Respiră adânc şi începu să râdă:

— Auzi, bătrâne?! Abandonează jucăria aia. Nu de alta, dar trucurile ieftine mă indispun. Şi pentru că ţii neapărat, am să-ţi spun pe cine caut. Pe dumneata. Şi ca să câştigăm timp şi să nu facem praf, îţi propun să mă urmezi fără gălăgie.

Grig, continuând să se apropie, ricană:

— Îmi plac situaţiile de humor, dar nu şi ordinele.

Minerva se dădu un pas înapoi:

— Un sfat amical! Chiar dacă mă imobilizezi pe mine, ceea ce mă îndoiesc, tot nu scapi. Eşti înconjurat din toate părţile.

— Cu atât mai mult, sunt obligat să-mi încerc ultima şansă.

Sări pe neaşteptate asupra Minervei, pregătindu-se s-o lovească cu crosa revolverului. Îşi simţi mâna prinsă în cleşte, apoi o lovitură puternică în bărbie. Căzu în genunchi, scăpând arma. Minerva o expedie cu un şut rapid şi o recuperă în următoarea secundă, de lângă perete.

Ciocolată, radios, gâfâia.

— Asta-i pentru upercutul de acum două ceasuri. Dacă nu te-a învăţat guvernanta cum să te porţi, te învăţ eu. Pezevenghi şi, pe deasupra, fără maniere!

Se întrerupse, amuţit de surpriză, şi rămase cu ochii căţăraţi pe scară. Ţinându-se de balustradă, în rochie albă, fluidă, cobora treptele calmă şi suplă Liana Candian.

*

Maiorul Cristescu nu mai avea răbdare. Evenimentele se precipitau şi simţea că ar fi peste puterile lui să continue percheziţia pe coridoarele preconizate de Minerva. Era o locuinţă spaţioasă, cu opt încăperi locuibile şi atenanse numeroase: sasuri, holişoare, debarale, oficii, antreuri, pivniţă şi pod, toate bucşite de mobile şi lucruri. Iar după şase ceasuri, nu izbutiseră să parcurgă decât vestibulul, holul şi, în principiu, biroul. În consecinţă, luă legătura cu colonelul Ionaş şi-i solicită un supliment de oameni.

— Ai procedat excelent, aprobă colonelul. Şi eu simt nevoia de tempo! Apropo, ai primit o scrisoare de la Melania Lupu.

Maiorul încercă o senzație de amețeală. „Ce trăsnaie a mai inventat?!” Se interesă cu inima purice:

— Ce vrea?

— Dragul meu, nu obişnuiesc să deschid corespondența nimănui, nici măcar a fiului ăl mic.

— Vă rog eu...

După câteva clipe, auzi râsul lui Ionaş:

— Ascultă... E interesant...

În living, soții Săvescu aşteptau crispați, ca într-o gară.

— Nu-mi pot imagina ce a făcut Dinu, spuse Mioara, dar ceva a făcut. Mă întreb, doar, în ce măsură este amestecată Liana.

Arhitectul respiră adânc:

— N-am idee, draga mea, dar o vom afla în curând. Dea Domnul să nu fie prea grav.

— Liana nu putea comite ceva cu adevărat rău.

Arhitectul îi zâmbi cu blândețe:

— Eşti convinsă sau aşa vrei să crezi?

— Îmi cunosc copilul.

— Aşa ne închipuim toți. Nu ne cunoaştem nici măcar pe noi înşine.

Minerva îl expedie pe Grig la minister sub stare de arest, pe Ciocolată — cu mulțumiri — acasă, apoi, solicită, dată fiind starea ciudatului bătrân claustrat în casa maură, consultul unui medic.

Melania Lupu îşi reveni singură. Clipi nedumerită şi surâse stângaci:

— Am impresia că am dormit puțin... Vă rog să mă scuzați. Ştiu cât este de nepoliticos, dar, de la o anumită vârstă, ți se întâmplă tot felul de... accidente umilitoare. Ce ciudat! remarcă frecându-şi ceafa. Mă doare foarte rău capul şi vă asigur că de obicei nu sufăr de cefalee.

— Chiar că e ciudat! pufni Minerva.

După părerea ei, bătrâna căzuse cândva în cap de la etajul cinci şi supraviețuise.

— Nu-i aşa? se interesă Melania cu naturalețe.

— Mulțumiți proniei cereşti că ați scăpat atât de ieftin. Ce naiba ați căutat în văgăuna asta?

Melania îi îndreptă o privire încărcată de surpriză şi dulci reproşuri, indignarea legitimă a omului cumsecade, căruia i se reproşează un act de bună intenție.

— Dar credeam că ați înțeles... Domnul maior Cristescu este cel mai bun prieten al meu şi am considerat că, aflându-se într-o situație dificilă, trebuie ajutat. Poate că mă veți considera îngâmfată, dar cât mă vedeți de neputincioasă, mi s-a întâmplat nu o singură dată să fiu de folos semenilor mei.

— Nu mă îndoiesc. Vom discuta despre toate acestea mai târziu. Se uită la ceas: Aştept o maşină din clipă în clipă. Vă va conduce acasă. Vă rog să rămâneți la dispoziția noastră.

Melania surâse cu grație:

— Nu-mi doresc nimic altceva în plus. De altfel, am fost totdeauna la dispoziția dumneavoastră. Vreau să completez — şi să mă iertați dacă vorbesc prea mult — că, încercând să-i fiu de folos domnului maior Cristescu, m-am gândit şi la dumneavoastră, căci mi-am dat seama chiar de la început că sunteți o persoană fermecătoare, o însuşire neprețuită căreia eu nu i-am rezistat niciodată.

Minervei îi veni să râdă şi poate abia acum înțelegea slăbiciunea lui Cristescu pentru bătrână, acel „în fața ei mă simt cu mâinile legate, căpiat şi lipsit total de posibilități”.

„Am să mă ocup de ea mai târziu.” Îşi îndreptă atenția spre Liana Candian. Aşezată pe un jilț rigid, cu spătar sculptat, aducând cu stranele bisericeşti, asista la evenimente indiferentă şi rigidă. Pe chipul palid, complet nefardat, expresia era impenetrabilă.

„Parcă n-ar avea reacții, îşi zise Minerva.” Îi admiră sângele rece, moştenit, fără îndoială, de la arhitect. O privi lung câteva clipe:

— De ce v-ați ascuns?

Sprâncenele fine ale Lianei se ridicară imperceptibil şi Melania Lupu îşi zise că n-a văzut în viața ei multe femei la fel de frumoase.

„Armonia trăsăturilor şi atmosfera pe care o emană sunt unice. Cu o tuşă de distincție în plus, îmi aminteşte de aventuriera aceea celebră, Lili de Georgiade. Dacă nu mă înşel, draga mea, a fost amanta mai multor capete încoronate. Regele Suediei, cel puțin, înnebunise de tot, intenționa s-o înscăuneze augustă mamă a vikingilor. Regret că nu o poate vedea şi Mirciulică...”

— Dar nu m-am ascuns deloc, declară Liana Candian liniştită. M-am refugiat doar ca să pot reflecta în linişte. Mă aflu în fața unei hotărâri importante şi am considerat că aici este locul ideal unde nu voi fi stingherită de nimeni şi nimic. Persoană fizică, evenimente diurne, influențe inoportune...

— Cum ați pătruns în această locuință?

— Foarte simplu. Am cheia.

— Sunt amănunte asupra cărora vom reveni. Vreau o precizare: De ce v-ați „refugiat” tocmai aici şi nu în altă parte? O cabană, un motel, o vilă la Snagov v-ar fi oferit aceeaşi oază de linişte, aceleaşi condiții favorabile meditației.

Liana răspunse fără umbră de şovăială:

— Aici aveam în plus posibilitatea să stau de vorbă, să scot ceea ce se poate scoate de la acest bătrân nefericit pe care am auzit că-l numiți Față Galbenă.

— Cine e?

— Se numeşte Schmidt.

CAPITOLUL 16

Minerva se uită la bătrână. Urmărea atentă discuția şi, din cauza concentrării, zâmbetul îi încremenise puțin strâmb pe buze. Evident, nu putea continua în prezența ei să asculte declarațiile Lianei şi, pentru moment, îşi struni curiozitatea. De altfel, „tehnicul” trebuia să sosească din clipă în clipă.

Un scrâşnet puternic de frâne, venit de afară, îi curmă aşteptarea

Maiorul se simțea fericit ca un copil. Îi fusese tot timpul teamă că, de data aceasta, Melania a izbutit să se vâre în cea mai splendidă încurcătură din care n-ar mai fi scos-o nici măcar Dumnezeu tatăl, indiferent de tirbuşon sau tehnica folosită.

În numele ei, cu jale în suflet, îşi luase adio de la partidele de conversație cu Mirciulică, de la inegalabilele ei budinci înotând în rom, de la serile cu belşug de ninsoare, croşetate în compania Fetiței cu chibrituri şi a Scufiței Roşii în locuința caldă cu aromă de vanilie şi „a fost odată”, căsuța de turtă dulce unde se consuma grog very strong, justificat de imaginare răceli, totul zvonind delicate arpegii de menuet. Îi vedea cutremurat sfârşitul, osândită şi bolnavă, pe un pat din infirmeria penitenciarului.

— Doamne! Ce nebună fermecătoare!

Locotenentul Dobrescu, întoarse capul:

— Ați spus ceva?

— Auzi! Dă o fugă până vizavi, şi anunță-ți şefa că am primit un răvaş de la Melania Lupu. Explicații suplimentare îi dau eu, mai târziu. Deocamdată să caute un safe. Cifrul este 18201866.

Se gândi la fața Minervei — în anumite momente aveai impresia că e trasă concomitent de bărbie şi creştet în direcții opuse — şi începu din nou să râdă.

Într-adevăr, chipul Minervei se lungi. I se părea straniu că Melania, urmând raționamente personale pe care deocamdată le ignora, ajunsese la aceeaşi concluzie cu ea: „comoara”, indiferent că era vorba de documente prețioase, aur sau valută — ce altceva se străduiesc unii oameni să ascundă cu străşnicie, iar alții se dau peste cap să descopere şi recupereze — se afla depozitată într-un safe.

— La început, comentase în biroul colonelului Ionaş, m-am lăsat şi eu copleşită de dispariția statuii. Faptul în sine era atât de neobişnuit, de caraghios, de absurd, încât pur şi simplu buimăcea! Din cauza asta, strivită de aberant, nu m-am putut debarasa câteva zile de obsesia „bolovanilor” subtilizați.

— Şi-acum?

— Acum am certitudinea că statuia a constituit doar un, hai să-i zicem, reper: Ageamiul sau ageamii, nu ştiu încă, au crezut că bustul ori soclul depozitează materialul râvnit.

— Pe scurt, Minerva! Care-i rostul statuii în balamucul ăsta?

Răspunsul explodase:

— Purtătoare de cifru!

— N-am auzit în viața mea asemenea aiureală!

— Nici eu, dar m-am convins că, în materie de sminteală, fantezia se dovedeşte inepuizabilă, în materie de „originali", statisticile înregistrează legiuni. Sunt încă multe elemente care-mi scapă, nu dispun de toate verigile, dar am certitudinea că anul naşterii şi al decesului lui Conțescu, înscrise pe soclu, reprezintă numerele unui cifru secret.

Ionaş o cercetase ironic:

— Adică, le-a sculptat pe burta lui Conțescu, ca să nu le uite? Hai să fim serioşi!

— Nu cunosc condițiile în care a fost concepută toată povestea asta. Gândiți-vă, de exemplu, la cineva care urma să părăsească țara şi nu putea să încredințeze nimănui secretul, ori era silit să-şi abandoneze pentru un timp nedeterminat bunurile.

— Nu mă convingi... Unde-i safeul respectiv? La urma urmei, chem un lăcătuş, sau oricare profesionist şi-mi aruncă broasca în aer. Îmi pasă de cifru, ca de ziua de alaltăieri!

— V-am spus că încă nu dispun de toate datele. Aveți, vă rog, răbdare şi acordați-mi un răgaz...

— Eu ți-l acord, draga mea, dar am impresia că de data asta imaginația ta, oricum înaripată, începe să aducă a zbor de cocor...

— Nu-i ăsta defectul meu cel mai mare, surâse Minerva modestă.

— Bine, chestia urmează să fie lămurită. Dar cum ai ajuns la concluzia că datele lui Conțescu ar camufla un cifru?

— Studiind anumite documente de la Academie. Voiam să văd statuia aşa cum arătase în realitate şi nu decapitată. Din datele înscrise pe soclu, rezulta că doctorul Conțescu a trăit 46 de ani. A murit deci tânăr, chiar în concepția sfârşitului de veac. Or, capul statuii — icono-

grafia respectivului volum de istorie a Bucureştiului este excepțională — aparținea unui om vârstnic, sărit degajat de şaptezeci de ani. Intrigată, am cercetat o istorie a medicinii şi m-am convins că am dreptate. Bătrânul vraci a închis ochii octogenar.

Pe buzele Minervei alunecă un zâmbet. „Sunt realmente curioasă să aflu ce itinerar logic a străbătut drăgălaşa noastră prietenă Melania pentru a ne întâlni amândouă la aceeaşi încrucişare de ulițe. Hm! Rămâne să ne dăm doar mâna şi să ne îmbrățişăm de bun găsit...”

Gândurile i se întoarseră la Liana Candian. La fel de stăpână pe sine, aprinsese o țigară pe care o consuma fără nervozitate, lăsând să treacă mult timp între un fum şi altul. Părea cumva visătoare.

— Să revenim asupra unor elemente din relatarea dumneavoastră, neelucidate. Mi-ați spus că urma să luați o hotărâre importantă. Are vreo legătură cu doctorul Candian?

— Da. Intenționez să mă despart de el şi, înaintea pasului decisiv, doream să mai cântăresc încă o dată lucrurile.

— Sunteți informată că a suferit un grav accident de maşină?

Liana tresări:

— Dinu?! Nu... N-am ştiut. Trăieşte?

— Da. Situația însă rămâne critică. Pentru moment, medicii nu avansează pronosticuri optimiste.

Liana îşi trecu palma peste obrajii palizi:

— Doamne, Dumnezeule! Cum s-a întâmplat?

— Exces de viteză, pe ploaie, la o curbă nefericită pe şoseaua Bucureşti-Snagov.

Femeia părea sincer consternată:

— Îngrozitor! Ce pot să fac?

— Deocamdată, nimic. E la Spitalul de urgență şi vă asigur că se bucură de cea mai competentă asistență. De ce voiați să divorțați?

Liana îşi muşcă buzele descumpănită, devenise dintr-o dată şovăielnică, şi Minerva o simți năpădită de vagi scrupule, poate remuşcări.

— Am considerat fair-play, explică Minerva, ca, înainte de a-mi vorbi despre relațiile dumneavoastră conjugale, să vă aduc la cunoş-

tință accidentul doctorului Candian. Sper că sinceritatea mea n-o va afecta pe a dumneavoastră.

— Da..., sigur că da... O clipă, să mă adun... M-ați întrebat de divorț... Răsuflă adânc şi începu să vorbească pe o voce scăzută: Sunt câțiva ani de când mi-am dat seama că noi doi am comis o greşeală căsătorindu-ne. Cred că nici unul nu e vinovat. Eu eram prea tânără şi am confundat o stare de exaltare generată de orgoliu — un bărbat ca Dinu, matur şi seducător, profesionist de talie şi rafinat, îmi dă importanță mie, o mucoasă — cu dragostea, iar el căzuse în eterna capcană care-i pândeşte pe oamenii de vârstă mijlocie: pasiunea pentru un partener cu decenii mai tânăr. Facem parte din două generații distincte. Unele cupluri n-o simt, ca de exemplu părinții mei. La noi însă barierele spirituale, diferența de mentalitate, de gândire, de preocupări s-au dovedit vrăjmaşi de neînfrânt. În cinci ani, nu s-au creat lianți, punți de comunicare, nici un fel de afinități. Cu excepția băiețelului. Dar nu-i de-ajuns. Pentru mine, în orice caz, nu. Mă veți socoti poate superficială şi egoistă, dar nu cred că existența unui copil impune şi justifică nefericirea părinților. Ba, mai mult, un climat de neînțelegere este departe de a-i asigura o evoluție satisfăcătoare.

— În principiu, fu de acord Minerva, aveți dreptate. Şi acum, deslușiți-mi vă rog misterul statuii, ce căutați dumneavoastră şi doctorul Candian în această poveste.

Liana îşi netezi părul întinzându-l peste creştet.

— Este o poveste mai lungă, destul de întortocheată şi care prezintă şi pentru mine încă multe lacune. De aceea, după cum v-am mai spus, am venit aici, sperând ca prin Schmidt să clarific unele probleme. Trebuie să precizez că, destul de curând după căsătorie, am constatat unele fenomene ciudate. În primul rând, starea de spirit a lui Dinu, inegală, cu indispoziții nemotivate. Părea în permanență apăsat de o grijă. Îmi dădea impresia că trepidează ca în aşteptarea unui telefon urgent. Bref, că-mi ascunde ceva. Mai era un aspect: am fost un copil favorizat de soartă, în casa părinților mei s-a trăit totdeauna cu larghețe şi, to-

tuşi, îmi dădeam seama că Dinu dispune şi cheltuieşte mult mai mult decât o justifica venitul oficial. În special în ultima vreme...

— Medicii..., începu Minerva.

— Bănuiam că vă veți gândi la aspectul acesta, dar ştiam, ştiu categoric că Dinu nu solicita şi n-a acceptat niciodată bani sau cadouri de la pacienți. Vă pot confirma oricare dintre bolnavii lui, colegii, întregul personal. În această privință era chiar absurd de pedant. Până şi florile primite le lăsa la spital. Nu vreau să fiu ingrată, însă cadourile princiare pe care mi le făcea, mă îngrijorau. Am început să devin mai atentă. Am avut astfel prilejul să constat că întreține un soi de relații clandestine cu imobilul de vizavi, în aparență nelocuit. Uneori, pleca în plină noapte, pretextând migrene şi deci „mă duc să iau puțin aer în parc...", alteori, dar poate că mă înşel, mi s-a părut că înregistrez schimburi de semnale luminoase. Verificându-i porte-clefs-ul, am descoperit existența unei chei străine, fără adresă la noi în casă. N-a fost complicat să-mi fac o dublură...

— Un moment! o întrerupse Minerva. Până a ajunge la soluții şi acte concrete, n-ați încercat să discutați cu soțul dumneavoastră? Nu i-ați cerut nici un fel de lămurire?

— Fără rezultat, cu răspunsuri leit-motiv: „Ți se năzare, iubito... Ai o imaginație romantică". Mă sâcâia să fiu socotită la nesfârşit drept o păpuşică prostuță şi am decis să fac investigații pe cont propriu. Aşa l-am cunoscut, mai bine zis descoperit, acum trei ani, pe Schmidt.

— Cine-i Schmidt şi, în general, ce se întâmplă cu această casă?

— Vă pot oferi doar date aproximative. Omul este categoric bolnav mintal, un maniac cu obsesii mistice, în sfârşit, nu pot pune eu diagnosticul. Păstrează însă unele coridoare de luciditate şi, chiar din divagațiile lui cele mai aberante, se desprinde câte ceva. Poate că în urma unui tratament adecvat, s-ar putea obține mai mult. Din câte am înțeles, înainte sau în timpul războiului, a avut legături cu Ambasada germană de la Bucureşti. După 23 August, în debandada retragerii, nemții i-au dat în păstrare ceea ce el numeşte tezaurul Sarazinilor.

— Mda, făcu Minerva, aceasta ar putea constitui o denumire simbolică pentru un obiect sau mai multe, indiferent de natura lor, socotite foarte prețioase. În viziunea tulbure a unei minți bolnave, asociația nu este surprinzătoare. Am auzit şi eu legenda tezaurului fantomă. S-ar găsi în Pirinei, unde a fost ascuns acum patru-cinci sute de ani, păzit cu strășnicie de duhuri ale naibii de viclene şi puse la punct cu tehnica cea mai modernă. Tezaurul, pretind „specialiştii", se referă însă la comori de ordin spiritual... În fine! Vă rog să continuați.

— Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu Schmidt după terminarea războiului. Am înțeles doar că valorosul depozit a rămas aici, iar el a părăsit Bucureştiul. Un timp a fost paracliser la o biserică din Alba Iulia, iar acum patru ani s-a întors pentru a-şi apăra comoara de lăcomia demonilor. Aşa presupun că a aflat Dinu de existența comorii căci Schmidt, debarcat în Capitală, a sunat la uşa noastră.

„Doamne sfinte! îşi zise Minerva Ce poveste abracadabrantă!"

— De ce la uşa dumneavoastră?

Liana zâmbi:

— Probabil că relatarea mea vi se pare de domeniul fanteziei, dar este pură realitate. Ni s-a adresat nouă, pentru că aici depozitase el cu patruzeci de ani în urmă tezaurul.

— Bine, fu de acord Minerva. Admitem că aşa stau lucrurile. Nu înțeleg altceva. Cum doctorul Candian, dându-şi seama — şi nu trebuie să fii medic pentru asta — că are de-a face cu un alienat mintal, i-a luat afirmațiile în serios?

— În primul rând, acum patru ani, Schmidt, exceptând haosul de idei mistice care-l stăpâneau — o putere supranaturală l-a „uns" custode al tezaurului —, avea încă o gândire şi o logică relativ normale. Boala a evoluat vertiginos pe parcurs. În discuția cu Dinu, am dedus-o ulterior, şi-a manifestat intenția de a alerta autoritățile pentru a-i acorda sprijin în lupta cu demonii.

— Tot nu înțeleg! exclamă Minerva. Cât credit putea să acorde doctorul Candian unui asemenea nefericit şi în ce măsură îl afecta că tipul se va duce să bea bună-ziua la miliție sau la hingheri: „Fraților!

Am venit să păzesc comoara Sarazinilor sau a lui Ali-Baba!" Ar fi avut aceeaşi rezonanță!

— Lucrurile nu stau chiar aşa, surise Liana aprinzând o nouă țigară. Am omis să vă spun că în vila noastră se afla, prin anii '40-42, sediul unei societăți de import-export. Spre sfârşitul războiului, a devenit reşedința personală a unui ataşat militar străin, care locuia aici cu familia. Tatăl lui Dinu era valetul lor. Acesta a surprins unele mişcări şi chiar frânturi de discuție privind o valiză, sau ceva pe gen, conținând mari valori. Nu întâmplător a făcut eforturi considerabile pentru a păstra locuința. Inițial, la comun cu două sau trei familii, izbutind, în final, să rămână singur cu nevasta şi copilul. Când Schmidt a venit să-şi reclame valorile, Dinu a dobândit convingerea că amintirile tatălui său nu erau basme şi că el va reuşi să dea de urma bunurilor respective.

— De unde ştiți aceste amănunte?

— Nu o dată, înainte de apariția lui Schmidt, Dinu mi-a povestit, râzând pe atunci ca de o naivitate a bătrânului Candian, că s-ar putea să dormim pe o comoară, fără să avem habar.

— Mda... Şi-acum dezvăluiți-mi a doua enigmă. A cui este practic casa aceasta? Ca proprietar, în cartea funciară, figurează soții Stanciu.

— Aşa şi este, surâse Liana. Există însă şi aici un istoric. Casa a aparținut unui cuplu de bătrâni. Pot spune foarte bătrâni, căci trecuseră amândoi de nouăzeci de ani. La moartea lor, moştenitorii au scos imobilul în vânzare, înstrăinând totul, cum se spune, pe picior.

— Cum adică?

— Adică cu mobilă, lucruri, cu tot ce vedeți.

Aha! înțelese Minerva. Iată explicația „relicvelor" din casă.

— Cumpărătorii, o familie de artişti de circ, n-au apucat nici să dea cu mătura şi Dinu i-a convins să-i cedeze imobilul. Achiziția s-a făcut printr-un simplu act sub semnătură privată, iar intabularea nu s-a efectuat. De aceea, oficial, proprietari rămân soții Stanciu.

— În ce scop a cumpărat-o?

— Pentru a o putea scotoci în voie. Tot bătrânul Candian îşi mărturisea credința că, dacă valorile în cauză nu se află în vila noastră, atunci cu siguranță ele sunt depozitate în clădirea de peste drum, adică această casă. În zilele zbuciumate ale sfârşitului de război, înregistrase un trafic susținut, ce se voia secret, între cele două imobile. Pe Schmidt l-a cazat în hardughia asta în primul rând ca să-l aibă sub ochi. I-a băgat în cap că aici dispune de toate condițiile în formulă optimă pentru a-şi păzi tezaurul de lăcomia demonilor.

— Aha! Probabil de aceea şi-a instalat şi monitorul din bibliotecă.

Liana râse:

— L-ați găsit? Eu l-am descoperit destul de târziu şi cu totul întâmplător. Într-adevăr, „televizorul” îi dădea posibilitatea să-l supravegheze tot timpul pe Schmidt.

— De unde a făcut rost de camere?

Erau trei şi toate fuseseră instalate din motive cunoscute doar de Candian, în încăperile de la etaj. Ofițerii de la „tehnic” le descoperiseră în câteva minute. După toate aparențele, Candian nu făcuse eforturi deosebite ca să le camufleze.

— Le-a cumpărat acum trei ani la mare, de la nişte străini.

— O achiziție mai puțin obişnuită. Nu v-a surprins?

Liana ridică din umeri:

— Mi-a motivat că cea mai bună investiție o constituie obiectele tehnice de ultimă oră: videocasetofon, televizor în culori, aparate de filmat, sintetizator...

Minerva îşi prinse în palme tâmplele fierbinți. Istoria i se părea halucinantă, depăşind cu mult până şi limitele neobişnuitului. Te azvârlea în pur, adânc fantastic.

— Ați trăit cinci ani cu doctorul Candian. Sunteți desigur foarte tânără, dar nu vă lipseşte discernământul şi nici capacitatea de analiză. Cum vă explicați toate exhibițiile soțului dumneavoastră, riscurile asumate, toată această gimnastică şi consum de energie, adevărat slalom între pilonii unei existențe corecte şi ilegal? Practic, îşi complicase îngrozitor viața. De ce? Intenționa să părăsească țara?

— Niciodată.

— Atunci ce urmărea? Să devină nababul României?

— N-aş putea să vă spun. Este un om de o generozitate fără egal şi a dovedit-o în toate împrejurările. Bineînțeles, eu sunt principala beneficiară, dar față de prieteni şi chiar de străini a fost de o culantă pe care unii o tratau drept inconştiență sau pozã. Cunosc situații când a dăruit sume considerabile pacienților pe care îi ştia în nevoie. Pachetele de sărbători costisitoare, cu daruri şi alimente socotite trufandale, expediate unor familii mai nevoiaşe, erau un fapt obişnuit, devenise sistem.

— Vanitate? Grandomanie? „Uite ce boier sunt eu?!”

— Nu, dădu din cap Liana, în nici un caz. De pildă, destinatarii coletelor n-au cunoscut niciodată identitatea reală a expeditorului. Dinu completa rubrica respectivă cu nume fictive şi dând o adresă la fel de fantezistă.

— Atunci?

— Presupun că exista în el în afară de o dorință de acumulare patologică — să aibă mult, imens, ca să poată cheltui la fel — o sete ieşită din comun de libertate, de independență.

— Nu cred că v-am înțeles.

— Cita mereu un scriitor străin, nu-mi amintesc numele: „Merită să ai bani, fie şi numai pentru plăcerea de a putea trimite la dracu pe cine ai chef şi când ai chef...”

„Colosală chestie! gândi Minerva uluită. Să fac tumbe şi astenie, să-mi bat capul cu un studio de televiziune personal şi să supraveghez itinerarul în zigzag al unui şoarece țicnit, prizonier într-o cuşcă sepulcrală, numai ca să-l pot băga în paştele mă-sii pe Popescu de la financiar, sau pe Ionească de la contabilitate, că nu-mi place pălăria ei, mi se pare fenomenal! Hotărât, tumbele amintite, înregistrate de mintea omenească, rostogolirile în absurd oferite de natura umană sunt inepuizabile...”

— Da... E un punct de vedere. Spuneți-mi, vă rog, ce ştiți despre statuia din parc.

— Nimic. Atâta doar că Dinu, constatându-i dispariția, a avut un şoc. În zilele ce au urmat, cu toate că încerca să se stăpânească, starea de nelinişte, nervozitatea, agitația deveniseră acute şi evidente pentru oricine. Există, fără îndoială, o legătură între comoară şi statuie, dar eu n-o cunosc.

Începuse să dea semne de nelinişte, respira precipitat şi Minerva îi zâmbi, scuzându-se:

— Îmi pare rău că v-am obosit...

— Nu... Nu-i vorba de asta. Aş vrea să mă duc la spital să-l văd pe Dinu.

— Mai am o singură întrebare. Doamna Săvescu mi-a relatat că, în două rânduri, dormind la dumneavoastră a sesizat existența unui străin în casă.

— Nu s-a înşelat. Era Schmidt.

— Cum putea să intre?

— Dinu lăsa uşa de serviciu deschisă. Schmidt rămăsese cu fixația acestei locuințe — în capul lui tezaurul, „hipnotizat" de demoni, circula dintr-o clădire într-alta — iar Dinu îl menaja. Când era contrariat, Schmidt făcea crize periculoase. Odată a încercat să dea foc clădirii. Şansa a fost că Dinu se afla în fața monitorului. În general, mai ales în nopțile când făcea de gardă, îl îndopa cu doze masive de barbiturice.

— În perioada în care ați lipsit, inginerul Dumitriu, aflându-se singur în casă, a fost „anesteziat" cu un spray de o persoană necunoscută şi scos din circulație pentru câteva ore. Cine a fost agresorul?

— Cred că Schmidt, deoarece cunosc spray-ul. Se afla sus, în dormitor. A rămas de la familia Stanciu, dresori de fiare sălbatice. Este un preparat foarte puternic, cu efect instantaneu, şi se foloseşte în cazuri extreme. Nu intrau în arenă fără el şi povesteau diverse cazuri când acest barbituric le-a salvat viața lor şi altor colegi de breaslă.

Auzind scârțâitul uşii Minerva întoarse capul:

— Ce-i, Cocriş?

Locotenentul zâmbi încântat:

Rodica Ojog-Braşoveanu

— Am descoperit safeul, tovarăşe maior. E în pivniță, camuflat într-o răsuflătoare.

Ochii Minervei străluciră:

— Serios? Bravo, băieți. Vă mulțumesc, se adresă Lianei, sunteți liberă. Bineînțeles, vom mai discuta.

În clipa următoare, zbura pe treptele care duceau la subsol.

CAPITOLUL 17

Grilajul metalic al răsuflătorii, dat la o parte, lăsa să se vadă safeul, un cub verde cu emblema aurie a firmei Wertheim. Discul se afla dedesubt, orientat cumva spre dreapta. Minerva, cu degetele fremătând de nerăbdare, formă „telefonul”: 18 20 18 66.

Cocriş şi Moraru o urmăreau fascinați, cu sufletul la gură. În sfârşit, se auzi declicul şi Minerva trase de mâner.

— Gol! suflă Cocriş.

Minerva surâse:

— Puteam să jur.

*

Telefonul sună lung. „Ce tril prelungit!”, se miră căpitanul Macri. Cristescu scoase capul pe uşa sufrageriei şi se adresă arhitectului:

— Răspundeți, vă rog.

Săvescu ridică receptorul şi, după câteva clipe, i-l întinse:

— E pentru dumneavoastră.

Vocea Minervei bubui ca totdeauna, făcându-l să-şi simtă timpanele. Vorbea foarte tare şi asta tot din dăscălie i se trăgea; avea impresia că, dacă ridică glasul, elevii înțeleg mai bine, după cum vienezii îşi închipuie că, dacă îți repetă de cinci ori aceeaşi frază, începi să pricepi nemțeşte.

— Tu eşti, Cristescule?

— Eu. De unde vorbeşti?

— De la minister.

— Ce cauți acolo? se interesă maiorul contrariat.

— Serviciu! Ştii că-mi placi? ! Ascultă! Cloşca cu puii de aur şi-a schimbat cartea de imobil.

Cristescu replică iritat:

— Slăbeşte-mă cu şaradele, nu mă cheamă Dobrescu! Ce vrei să spui?

— Vezi că Dobrescu ar fi înțeles? În loc să încurajezi elementele tinere...

— Minerva, am treabă!

— Eu pigulesc la macrameul naşei! Uite care-i chestia! Am găsit safeul, dar l-a dezvirginat altcineva înainte. Recte, Candian. „Marfa" se găseşte certamente în perimetrul unde joci tu şotron acuma. Continuați percheziția conştiincios şi cu elan. Mergeți la milimetru. Am auzit că ai solicitat forțe noi!

— Ai ceva împotrivă?

— Mă gândeam să mobilizez şi pompierii. Succes! Vezi că notele mele sunt de la 1 la 10.

— Eu, când am de-a face cu zeițe suprainteligente şi mai ales spirituale, nu sar de 3.

Minerva chicoti:

— Ai o inimă să tai geamuri cu ea! Fii atent, în maximum, o oră sunt la voi.

— Te aşteptăm cu flori în gară!

*

Grig era un bărbat lucid, care ştia să piardă: o femeie, trenul, sume cochete — 50 000 de dolari într-o singură noapte la ruletă, la cazinoul din Frisco — sau, când îi permitea bugetul, timpul. Niciodată însă o şansă. Sentimentul pe care îl încerca acum, în biroul rece şi impersonal ca toate birourile polițieneşti din lume —şi văzuse câte ceva — aflat în fața unui anchetator femeie, era de o ciudată linişte sufletească. „Am încercat, am ratat, dar cel puțin n-am să car până la sfârşitul zilelor mele o valiză de obsesii şi regrete: uite, azi m-ar fi putut chema Greg von Rotschild, sau Van der Gold sau, mă rog, sunt vreo

sută de uriaşi din ăştia, dar am fost imbecil şi am rămas doar Leopold, liftier la Star Pallace...”

Până a fi chemat la interogatoriu, îşi făcuse un calcul sumar: „În fond, n-am făcut mare lucru! Am subtilizat şi deteriorat o statuie care nu-i semnată Rodin şi nici Michelangelo, şi am scos temporar din circulaţie o bătrână şi un zăpăcit tuciuriu care seamănă cu un iepuraş de şocolată. Nimeni şi nicăieri nu ia loc în scaunul electric pentru aşa ceva!”

Se decise, în consecinţă, să joace cu cărţile pe faţă. Hotărâre care deveni fermă, din clipa în care dădu ochi cu Minerva. Îi fusese de-ajuns o singură privire ca să-şi dea seama cu ce fel de femeie are de-a face:

„Genul imposibil pe care prezenţa lui Alain Delon sau a unui urangutan saşiu o impresionează la fel de mult. N-o răpui cu un surâs şi, dacă te apleci să-ţi legi şireturile, nu ţipă graţios, ah!, închipuindu-şi că vrei să-i umbli sub fustă...”

Minerva, la rândul ei, îl catalogase exact:

„Un aventurier, dar nu caid, fost cândva «rupe inimi», păstrând azi doar resturi onorabile...”

Îl asculta cu răbdare, abţinându-se de la întreruperi şi făcându-şi, din când în când, scurte notaţii. În general, amănuntele relatării corespundeau cu datele pe care le deţinea.

...Vila din Aleea Conţescu locuită în timpul războiului de un ataşat militar... Vizitele lui Schmidt... Ciudatele legături cu imobilul maur... valiza cu valori... statuia.

— Ce v-a determinat să vă adresaţi, şantajându-l, doctorului Candian?

— A fost o chestiune de inspiraţie. Epuizasem pista-statuie — trebuia să-mi închipui că nu voi găsi nimic într-un bloc de piatră aşezat în mijlocul unui parc, dar de undeva eram obligat să încep —şi m-am gândit, simplă încercare, să mă adresez actualului locatar al vilei. Am făcut-o cu aplomb, ca plecând de la certitudinea că el este actualul deţinător al depozitului Schmidt.

— Şantaj, deci!

Grig surâse:

— Dacă vă plac termenii direcți. Candian, fără stofă, s-a speriat şi a marşat ca un copil. Era de acord să plătească, din gros chiar, dar voia să fie asigurat că nu-l voi mai deranja niciodată. Că nu va mai auzi de mine în viața lui. Că şantajul nu face pui... Când a avut accidentul de maşină, urma să ne întâlnim la Snagov pentru a discuta condițiile.

— Cunoaşteți componența „materialului”?

— În principiu, da, de la Al. Documente — la astea aş fi renunțat deşi ştiu că, dacă sunt într-adevăr valoroase se plătesc foarte bine, dar nu mă interesează să am de-a face cu Intelligence-Service-ul, C.I.A. sau alte organisme omoloage — aur, valută.

— Complicii dumneavoastră... De ce râdeți?

Grig îşi duse mâna la buzunar:

— Îmi permiteți să fumez...? Vă mulțumesc. Complici! Emilia şi Bădescu... Mai cunosc suficient de bine româneşte pentru a-i califica exact. Doi mici găinari pe care merită, eventual, să-i trageți de urechi. Bădescu m-a ajutat să ridic statuia, iar Emilia, practic, a dat câteva telefoane şi a îndeplinit oficii de poştaş, transmițându-mi mesajele lui Candian şi viceversa. Tras linie şi adunat, doi inconştienți!

„Sunt de acord cu tine, boy, gândi Minerva, dar, în funcție de consecințe şi când nu mai ai doişpe ani, asta se plăteşte...”

— Câte întrevederi ați avut cu Candian?

— Una singură, la spital. Probabil ați fost informată că l-am vizitat.

— Da. Ce nădăjduiați?

— Mersesem prea departe ca să nu fac o ultimă tentativă. Ştiam că e într-o stare gravă — şi eu, şi Emilia sunam regulat spitalul —, dar că înregistrează şi momente de luciditate. L-am găsit, într-adevăr, conştient. Eram singuri în camera de reanimare. Când m-a văzut, a ghicit imediat cine sunt. Nici n-a mai trebuit să mă recomand. I-a fost teamă să nu-l ucid. Abia sufla: „Safe... Pivniță... La nr. 9... Vizavi...”

Minerva surâse: „Un generos, într-adevăr, Candian! Golise puşculița şi l-a trimis pe ăsta să admire cum îşi concepea firma Wertheim produsele acum cincizeci de ani...”

— Ştiam, continuă Grig, despre ce imobil este vorba, nu-mi trebuia mai mult. I-am urat din inimă sănătate şi m-am eclipsat rapid. Când am ieşit din spital, m-a acostat tuciuriul, vreau să zic tipul oacheş care m-a molestat, întrerupând interesanta discuţie antamată cu dumneavoastră.

— Cunosc incidentul de la spital.

Grig râse cuceritor:

— Sunt ferm hotărât să nu vă ascund nimic.

— Din ceea ce eu ştiu deja Cum aţi pătruns în imobilul maur?

— Am găsit uşa deschisă. De fapt, aceasta a fost adevărata mea săritură în apă, legat la ochi. Dădusem mereu târcoale respectivei clădiri şi bănuiam că este supravegheată. Dar mă simţeam prea aproape de ţel, prea îmi zumzăia în urechi sunetul aurului şi foşnetul bancnotelor pentru a nu merge până la capăt.

— Şi aţi ajuns! Vă asigur.

Grig îi aţinti obrazul:

— Vreţi să spuneţi că biroul acesta... constituie din toate punctele de vedere o staţie terminus?

Minerva închise dosarul:

— Mi-e teamă că da. Preciză: Pentru oameni ca dumneavoastră.

*

Minerva sosi valvârtej la vila Candian, şi arhitectul Săvescu avu ciudata senzaţie că în casă a pătruns dintr-o dată viforul.

— Fiţi liniştit, îi aruncă din mers Minerva, fiica dumneavoastră e bine, sănătoasă... În momentul de faţă, se află la spital... Nu, nu vă speriaţi! S-a dus să-l vadă pe doctorul Candian.

Mioara Săvescu scoase un ţipăt mic, apoi îşi acoperi obrazul cu palmele, izbucnind în plâns.

„Descărcare nervoasă! zâmbi Minerva. Oricum, până acum s-a stăpânit minunat. Bravo ei!”

Ar fi vrut să-i spună câteva cuvinte calde, dar îl văzu pe arhitect repezindu-se spre nevastă-sa şi îşi zise că, în orice caz, o s-o facă mai bine decât ea.

Dădu buzna prin toate încăperile, neeconomisindu-şi încurajările în stil personal:

— Ce faci, Dobrescule? N-ai de gând să-ți îndrepți nota...? Te uiți la mine, Macri? Las' că ai timp la minister! Aici erai, Morarule? Şi tu, Vintilă? Tot batalionul vasăzică! Îi ajutați pe ăştia să ofteze! Ce mai faci, Cristescule! Unde ți-e bicornul?

— Care bicorn?!

— Păi văd că te uiți cu binoclul şi dai dispoziții din vârful colinei, ca Napoleon.

Maiorul o măsură curios:

— Tu ai băut, Minerva?

— Fii atent, Cristescule, când vorbeşti cu superiorii!

Dezarmat, maiorul începu să râdă:

— Al dracului să fiu dacă tu eşti în toate mințile! Eu, în locul băieților ăstora...

— Repede! îl întrerupse Minerva. 6 x 9?

— Optzeci... de sticleți, care-ți zumzăie toți sub breton.

— Puteam să pariez că nu ştii tabla înmulțirii. Ei, ați găsit comoara?

— Țț! Te-am aşteptat pe tine.

Dintr-o dată, Minerva rămase cu gura căscată. Era țeapănă, ochii străluceau focuri bengale, iar expresia, extrem de convingătoare, reprezenta o capodoperă a genului: „Mi-a căzut o cărămidă în cap!”

Cristescu o cercetă îngrijorat:

— Ți-e rău? Am zis eu că nu-i a bună...

— Ba ai zis sticleți..., sticleți, nu?

Maiorul răspunse circumspect:

— Da, şi? Te-oi fi formalizând, poate!

În următoarea clipă, Minerva îi sări de gât:

— Eşti genial, Cristescule! Asta era! Sticleții! Sticleți, vrăbii, tot aia! Îl sărută zgomotos pe amândoi obrajii şi începu să-l tragă de mânecă: Ştiam eu că tot ai ceva trafic în tărtăcuță! Am să mă ocup mai serios şi de tine! Vino odată! Vrei să te iau în brațe?

Maiorul o urmă năuc: „Săraca-i surmenată... Normal! Trage ca o disperată, acasă în loc să se odihnească își sminteşte mintea — fakirism ce mai! — cu tot felul de bâzdâganii de trigonometrie sau algebră, doarme două ceasuri şi-o ia de la capăt...”

Se opri pe treptele casei. Soarele, spre asfințit, părea că se sprânzurase în crengile castanilor din grădină. Trei trandafiri, de un roşu adânc, zvoneau aromă dulce şi privelişte de tablou.

— Stai aici! îl opri Minerva. Le sperii.

— Pe cine, soro?!

— Vrăbiile! Nu le vezi?

Erau vreo opt-nouă păsărele, adunate ciotcă la capătul aleii asfaltate. Păreau că se joacă, ciocăneau zidul casei, cu sărituri din ce în ce mai înalte.

— Da, făcu maiorul, şi ce-i cu asta?

— De la prima mea vizită aici, m-a izbit fenomenul. Ce naiba, îmi spuneam, ciugulesc proastele astea în zid chel?! Iederă ioc! Nu iarbă sau alte zarzavaturi! Nu degeaba se zice minte de vrăbiuță... Tête de linotte... Deşteaptă şi eu, n-am dat importanță!

— Şi acum îi dai?

Minerva nu-i răspunse. Se apropie de zid. Păsărelele se împrăştiară zburătăcind mult jos, deasupra solului. Nu erau speriate cu adevărat şi ciripitul lor vesel însufleți grădina toropită de căldură. Minerva se aplecă şi zgârie cu unghia o porțiune a zidului.

— Asta era! exclamă triumfătoare arătându-i degetul lui Cristescu.

— Ce?

— Tencuială proaspătă!

„Totuşi, se văzu silit să recunoască în sinea lui Cristescu, o fi ceva cu exercițiile de perspicacitate ale Samuraiului! Găselnița asta cu vrăbiile este din familia şaradelor. Admițând că pe un perete complet gol...”

Într-adevăr, înlăturând tencuiala proaspătă şi câteva cărămizi, în interiorul unei nişte practicate în zid, găsiseră celebrul „tezaur al sarazinilor”, introdus într-o veche cutie de maşină de scris din piele, tip

Remington. Valută — lire sterline şi dolari, o pungă de piele cu pietre prețioase de o mărime care-ți purtau gândul spre celebrele giuvaeruri ale incaşilor, spoliate de spanioli, lingouri de platină, un dosar voluminos cu documente purtând semnăturile simandicoase ale celui de al III-lea Reich şi un soi de scrisoare, într-un plic galben, iscălită Alain Amiran.

Bineînțeles „Conținutul Remington", cum aveau să fie denumite valorile găsite în rapoartele ulterioare, urma să fie studiat de către experții ministerului. Minerva şi Cristescu însă nu se putură stăpâni să nu arunce o privire fugară.

— E amuzant, râse maiorul, dar până acum n-am avut în mână lire sterline.

— Închipuieşte-ți că şi eu îmi plătesc chiria în altă valută! Să sperăm, adaugă Minerva, că nu fac parte din fabrica lui Naujocks, escrocul number one al lui Hitler.

— Naujocks..., făcu maiorul, încruntându-şi sprâncenele. Parcă mi-aminteşte ceva!

— E tipul care a inițiat şi condus operațiile de falsificare a valutei aliate, la Spechthausen. Scoteau nemțişorii dolari şi lire pe bandă rulantă, de ziceai că-s etichete de coca-cola!

Căpitanul Macri răsfoia documentele vechi, descifrând curios semnăturile. Unele nume îi erau familiare din lecturile literaturii de război:

— ...Heydrich... Bormann... Keitel... Kaltenbrunner... Credeți că acestea mai pot prezenta astăzi o importanță reală? Nu mă refer la cea istorică, bineînțeles...

Minerva dădu din cap evaziv:

— Dragul meu, nu sunt expertă în materie, dar hârtiuțele s-ar putea să fie mai importante decât ne închipuim. De exemplu, după moartea lui Mussolini, în vara lui '45, Churchill, făcând pe pictorul amator şi păzit de o întreagă armată de militari, polițişti şi agenți, a petrecut două sejoururi pe malurile lacului Como, locul unde fusese împuşcat dictatorul. După cum se ştie, valiza cu documente a Ducelui arestat de partizani nu s-a găsit niciodată...

— Da, fu de acord Cristescu. E o chestiune! Nu vezi că până în ziua de azi unele documente, deținute de diverse servicii de informații, încă n-au fost date publicității?

Minerva apucă plicul galben:

— Gata, Cristescule! Le-am demonstrat băieților ce culți suntem noi în cap, acum să vedem ce vrea ăsta.

Foaia de hârtie „comercială”, cum se spunea cândva, era datată 11 noiembrie 1946 şi conține, scris în limba engleză, inventarul depozitului, precum şi unele deslușiri şi dispoziții în legătură cu acesta. Formulările succinte şi prescurtările dovedeau presiunea şi graba în care fuseseră redactate.

— Alain Amiran... Ce nume o fi ăsta Cristescule?

— Alain e franțuzesc, dar amănuntul nu-i concludent. Cunosc o grămadă de români pe care-i cheamă Robert, sau Arthur, sau Oswald... Amiran, însă, nu-mi sună a nimic...

Minerva parcurgea rândurile aşternute cu peste patruzeci de ani în urmă, mişcând uşor buzele.

— Fiți atenți, că aici e interesant pentru noi... Engleza mea nu-i faimoasă, dar voi o să mă pricepeți... Deci aflându-mă în imposibilitatea de a transporta... mă rog... de a lua cu mine, valorile arătate mai sus, le camuflez... ascund... Într-o casă de bani Wertheim care se află în a doua... nu cunosc termenul air fiole dar e probabil vorba despre răsuflătoarea dreaptă din pivnița imobilului din str. Aleea Conțescu nr. 9. Precizez că cifrul este acelaşi cu numărul contului meu secret pe care-l dețin la Chemical Bank din New-York. 18 201 866, aceleaşi cifre există... Nu! Figurează, să zicem, pe statuia doctorului Conțescu din parcul de pe aceeaşi stradă. Am ales... țț! m-am fixat la această combinație de numere, pentru ca în viitor, tu, fiule, în caz că eu nu voi recupera valorile sau murind subit, să poți recupera secretul cifrului dintr-un loc sigur. Today you are too young... În fine, azi eşti prea tânăr ca să ți-l încredințez, iar scumpa ta mamă a dat prea multe dovezi de prodigalitate pentru a nu fi prudent. Despre existența statuii vei fi

informat... Şi etc.... Sfaturi părinteşti, indicaţii şi binecuvântari... O să ne mai ocupăm noi de chestia asta. Un lucru-i sigur. Tipul era țicnit!

— Iar tu, surâse Cristescu, te-ai înşelat.

— Eu?!

— Cum rămâne cu inadvertența dintre vârsta înscrisă pe soclu şi capul matusalemic al statuii?

Ca totdeauna când nu-i convenea ceva, Minerva strâmbă:

— E aici o chestie pe care tot o lămuresc eu... Hai, Cristescule! La treabă!

— Ce treabă?!

— Şi raportul?

— Pardon! Raportul ți-l redactezi matale singură, că tot te dai în vânt după compuneri. Dosarul îți aparține, eu am fost simplu consilier şi sunt în concediu. Aşa că te salut din mers, frumoasa mea, şi păstrează-mi o tandră amintire în inima ta!

— Tot în versuri va suna, compunerea mea, despre nesubordonarea ta.

— Facă-se voia ta! Toujours, eşti invitata mea!

*

— Mara?

— Da...

Doctorul Manoliu îşi simțea inima bătând de emoție. Îi era teamă de vreo eventuală reacție neplăcută şi debită dintr-o suflare:

— Draga mea, nu am de gând să te inoportunez... Îmi dau seama ce este în sufletul tău. Voiam doar să ştii că îți sunt mereu alături. Te rog, taci! N-am să te mai sun. Aştept, mereu, totdeauna, cel mai mic semn din partea ta. Te iubesc.

Mara puse receptorul în furcă.

„Te iubesc... Cât de străine sună uneori cele mai frumoase cuvinte...”

În odaie şi în inima Marei stăruiau umbrele vinеții ale înserării.

*

Când îl văzu pe Cristescu intrând în birou, Minerva ridică ochii mirată:

— Parcă ziceai că eşti în concediu.

— Chiar şi sunt! Am venit doar să te văd. N-ai idee cât de tonic, cât de înviorător este pentru mine să-i văd pe alții muncind! Pot să iau loc?

— Cum te-o fi înghițind nevastă-ta?

— Cu lămâie. Arătă spre harababura de hârtii de pe birou: Mai ai mult?

— Destul! Mă ocupam tocmai de Vlădulescu.

— A! făcu maiorul. Ăla din dosarul de la Păunița?

— Exact. Am ajuns la concluzia că a fost o pistă falsă. Trebuia însă verificată.

— Aveai impresia că totuşi există o legătură...

— Dragul meu, până şi bunul Dumnezeu a greşit când întâi a făcut lumină şi numai după aceea a inventat soarele. În ce-l priveşte pe Vlădulescu, m-au derutat inițial unele coincidențe şi, mai ales, atitudinea lui. Tipul e categoric pervers. A simulat unele reacții ca să mă pună pe gânduri, să-mi sugereze conexiuni inexistente...

O întrerupse un ciocănit discret şi îşi făcu apariția, radioasă şi înfloritoare, Melania Lupu.

— Am fost atât de emoționată, când am primit invitația dumneavoastră personală... O! Iată-l şi pe domnul maior Cristescu. Nici nu mă simt în stare să fac față atâtor surprize plăcute.

Cristescu surâse larg şi îşi zise că bătrâna arată straşnic. Deux-pièces-ul de şantung gris-perle cu accesorii — pantofi, poşetă şi tocă — bleumanne cădea turnat pe silueta suplă şi îşi înviorase abia simțit obrajii şi buzele cu o nuanță de roz.

Chiar şi Minerva, atât de indiferentă, în general, vizavi de performanțele vestimentare, îşi zise în sinea ei că-i o plăcere s-o priveşti.

— Ce mai face domnul acela dolofan, Azimioară? Aş fi fost încântată să-l văd, mai ales că nu l-am mai întâlnit de la începutul acestei... interesante întâmplări cu statuia.

— Apropo de început, interveni Minerva zâmbind, sunt grozav de curioasă să ştiu ce v-a determinat să luați startul într-o afacere de care erați, în fond, complet străină?

Melania clipi speriată:

— Sper că prezența mea nu v-a stingherit, căci eu detest să deranjez lumea.

Minerva râse:

— Prietenul dumneavoastră maiorul Cristescu v-ar putea oferi mai mult detalii în privința asta...

Bătrâna se uită la maior care dădu din cap: „E în regulă!”.

— Şi-acum, respiră Minerva, desluşiți-ne şi nouă scenariul, mai bine zis basmul cu... unchiul de piatră.

— O! N-a fost deloc un basm, căci, după cum cred că ați observat, n-au intervenit nici un fel de personaje supranaturale.

— Atunci ce-a fost? Melania zâmbi candid:

— O simplă poveste. Domnul maior ştie că mă dau în vânt după poveşti, este literatura mea preferată, şi m-am gândit, adică de ce n-ai născoci şi tu una, dragă Melania, de vreme ce nu faci nici un rău nimănui. Trebuie să vă mai spun că în ultima vreme începusem să ne plictisim. Eu şi Mirciulică...

Maiorul îi azvârli Minervei o privire plină de miez: „Ți-am zis eu?”

— ...şi când am constatat că a dispărut capul statuii...

— Cu ce prilej? o întrerupse Minerva.

— Prietena mea, Florence Miga, locuieşte în apropiere, pe strada Crăiței, aşa că pot afirma că eu îl cunosc pe doctorul Conțescu de o grămadă de vreme... Văzând că, peste noapte, nu mai are cap, mi-am zis, Melanie, aici e o problemă detectivă... De când l-am cunoscut pe domnul maior Cristescu, au început să mă pasioneze şi genul acesta de istorioare.

— Aşa, rosti cu tâlc Minerva. Şi?

— Am chibzuit că ar fi frumos din partea mea să-i dau o mână de ajutor, mai ales că dumnealui obişnuieşte mereu să susțină că eu am

idei. Este o afirmație care m-a încurajat din toate punctele de vedere. Doar ştiți ce înseamnă să fii stimulat!

Cristescu dădu din cap edificat: „Bravo, Melania! Mă vâri acum în gura băieților că, din cauza mea, ai figurat ca star absolut în patru dosare...!”

— Bineînțeles! fu de acord Minerva. Maiorul Cristescu s-a dovedit totdeauna un spirit mobilizator. Ați vrut deci să-l ajutați. Perfect! Nu văd însă de ce, dacă tot v-ați hotărât să lucrați pe cont propriu, v-ați prezentat la noi, înşirându-ne... inspirata şi nu mai puțin derutanta dumneavoastră povestire.

— Derutanta?! Nu mi-am închipuit că fac ceva ce nu s-ar cuveni. Şi pe urmă, gândiți-vă! Ca să-mi duc sarcina la bun sfârşit, trebuia să aflu unele amănunte. Din câte mi-am dat seama, aceasta este o instituție... specialistă.

„Limpede! conchise Minerva. N-o scoți cu Țăcănel la capăt!...”

— În viitor, declară zâmbind, am prefera ca, mă rog, colaborarea dumneavoastră să fie mai puțin ăăă... machiată, să vă formulați bunele intenții limpede şi răspicat.

— Vă mulțumesc că mi-ați tras atenția, pentru că mie una îmi place să-mi corijez greşelile. Domnul maior care mă cunoaşte mai bine, ştie că m-am îndreptat mult în ultima vreme.

— Ei bine, îndreptați-vă de tot! Spuneți-mi vă rog cum ați ajuns la concluzia că datele de pe soclu ar alcătui numerele unui cifru?

Melania râse:

— O să mă considerați frivolă, dar toată viața m-am dat în vânt după toalete. M-au interesat hainele, indiferent de sexul lor. La statuie, îmi atrăsese demult atenția contradicția dintre vestimentația, coafura şi mustățile domnului Conțescu şi moda anilor în care trăise, înscrişi pe soclu. Ca şi cum l-ai fi îmbrăcat pe Vlad Țepeş în blue-jeanşi şi adidaşi.

Minerva şi Cristescu începură să râdă în acelaşi timp:

— Înțeleg..., dar care e inadvertența?

Melania, încântată de ea însăşi, se avântă cu toate pânzele sus:

— Vedeți, hainele doctorului Conțescu erau croite după moda anilor 1900, despre care aud că s-ar mai numi epoca Caragiale. Adică revere culcate, foarte apropiate de cele ce se poartă azi, gulerul cămășii îngust şi înalt, iar în loc de cravată, „legătură”. Cât priveşte mustățile, acestea arătau bărbăteşte, nu o simplă ață, şi doar la vârfuri se subțiau, capete de suliță. Or, moda pe vremea lui Napoleon al III-lea şi a domnului Bismark, adică în jur de 1860-70, arăta cu totul altfel...

— O.K.! râse Minerva. O demonstrație strălucită!

— Amănuntele acestea, urmă Melania, n-am mai avut timp să le trec în scrisoarea către domnul maior Cristescu, chiar atât de explicit, dar deşi îmi luam rămas bun pentru orice eventualitate, inima îmi spunea că voi avea ocazia să ne mai vedem.

Căpitanul Macri îşi vârî capul pe uşă:

— E voie?

— Intră! spuse Minerva. Ai găsit ceva?

— Deocamdată, e o simplă presupunere, dar arhivarul şef de la primăria sectorului II mi-a promis că va mai cerceta. Din documentele pe care le-a găsit pentru moment, rezultă că soclul statuii a avut de suferit în urma cutremurului din '40. Edilii au comandat alt piedestal şi aici e de presupus că s-a strecurat greşeala. La anul decesului, pietrarul, în loc să treacă 1896, a înscris 1866. A inversat a treia cifră. În zilele acelea tulburi, posibil să nu fi observat lumea, sau să se fi amânat îndreptarea ei.

— Precis aşa s-a întâmplat, interveni Melania. Cu aceeaşi ocazie, au şi răsucit din greşeală statuia, întorcând-o cu spatele spre stradă. A fost un amănunt care mi-a dat mult de gândit.

Minerva îi surise larg lui Cristescu.

— Mai ai ceva de zis?

Maiorul ridică o pălărie inexistentă:

— Dragă Minerva, ca totdeauna, tu ai ultimul cuvânt.

— Mersi... Alo, Macri! Unde pleci? Spune-mi, mai e valabilă invitația aia a ta la o partidă de trenuleț electric?

Căpitanul dădu din cap încântat. Se simțea totdeauna fericit când punea în funcțiune „jucăria” — ocupa toată suprafața de parchet a camerei de zi — având o asistență cât mai numeroasă.

— Vă stau la dispoziție!

— Atunci mobilizează-l şi pe Dobrescu...

Maiorul o întrerupse:

— Ai vreo şaradă cu C.F.R.-ul?

— Dacă insişti, găsesc! Trecem întâi pe la mine, să-l luăm şi pe Keops!

— Ce naiba ai nevoie de papagal, acum?

— Vreau să văd cum îi stă în marfar!

Melania interveni timidă:

— Totdeauna mi-a plăcut să merg cu trenul. Poate că este o întrebare îndrăzneață, dar trebuie să înțeleg că această invitație mi se adresează şi mie?

— Bineînțeles! exclamă Minerva. Dobrescule, ai adormit?!

Locotenentul se ivi speriat:

— Mă iertați...

— De când te cunosc, asta fac! Echiparea! Mergem la trenuleț...

Melania se apropie de maior:

— Nu-l chemați şi pe domnul acela dolofan, Azimioară?

— O să-l anunțăm, surâse Cristescu.

Minerva o luă pe Melania de braț, preluând conducerea grupului. Ultimul, încheind cortegiul la care se alăturaseră, din mers, Moraru şi Cocriş, maiorul Cristescu păşea gânditor:

„Dacă Samuraiul şi Melania fac cooperativă, eu unul îmi dau demisia..”

Dar la chestiunea asta avea să se gândească după întoarcerea din concediu. Afară, râdea soarele şi, pentru moment, i se păru că este lucrul cel mai important.

* * *

CUPRINS

Capitolul 1 1
Capitolul 2 15
Capitolul 3 34
Capitolul 4 52
Capitolul 5 65
Capitolul 6 81
Capitolul 7 91
Capitolul 8 109
Capitolul 9 126
Capitolul 10 146
Capitolul 11 165
Capitolul 12 185
Capitolul 14 222
Capitolul 15 241
Capitolul 16 256
Capitolul 17 267
BIBLIOGRAFIE AUTOARE 283

BIBLIOGRAFIE AUTOARE

Rodica Ojog-Braşoveanu s-a născut în Bucuresti; tatăl ei a fost avocat. A urmat primele clase la şcoala „Maison de Français" şi a continuat studiile la liceul „Domniţa Ileana" („Eminescu"). În 1955 a început cursurile Facultăţii de Drept din Bucureşti, dar a fost exmatriculată în 1956 din motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente „Galenica" a reluat studiile de drept la Iaşi. După terminarea studiilor de drept a început să profeseze avocatura.

În 1969 a debutat cu un scenariu la televiziune, iar primul roman poliţist «Moartea semnează indescifrabil» l-a scris la insistenţa soţului ei, actorul Cosma Braşoveanu şi l-a publicat în 1971 la editura „Albatros" - colecţia „Aventura". În urma succesului publicistic a renunţat la avocatura, după şapte ani de practică şi s-a dedicat scrisului. Până în 1999 a publicat 35 de romane, în majoritate poliţiste, dar şi câteva istorice şi unul ştiinţifico-fantastic.

A fost, incontestabil, marea doamnă a policer-ului românesc, dar, la o atentă şi savuroasă recitire a operei sale constatăm reale calităţi de scriitoare psihologică. Primul televizor l-a cumpărat în 1990, pentru a putea urmări evenimentele din Piaţa Universităţii. Până atunci nici nu a vrut să audă de un asemenea aparat considerând că „ Televizorul omoară conversaţia".

Din punct de vedere stilistic, romanele din seria istorică sunt absolut unice, limbajul folosit coborând direct din autentice cronici. De remarcat dozarea de mare finete a arhaismelor, astfel încât lectura oferă delicii intelectuale autentice.

Rodica Ojog-Braşoveanu a publicat romane poliţiste, istorice şi alte povestiri, care sunt prezentate în ordinea publicării:

Romane politiste

- *Moartea semnează indescifrabil, 1971*
- *Cocoşatul are alibi, 1973*
- *Ştafeta, 1981*
- *Crimă prin mica publicitate, 1991*
- *O bombă pentru revelion, 1999*
- *Coşmar, 2004*
- *Enigmă la mansardă, 2004*
- *Poveste imorală, 2004*
- *Telefonul din bikini, 2004*
- *Necunoscuta din congelator, 2006*
- *Răzbunarea slutilor, 2006*
- *Apel din necunoscut, 2007*
- *Cutia cu nasturi, 2007*
- *Anchetă în infern, 2009*
- *Un blestem cu domiciliul stabil, 2013*

- *Ciclul Melaniei - prin unicitatea ei Melania este un hoț fără să fure, o escroacă fără să înșele, este acel personaj care, deşi încalcă repetat legea, o face cu atâta candoare şi inteligență încât farmecă cititorul. Maiorul Cristescu are „norocul" de a ancheta cazurile în care Melania este implicată*
- *Bună seara, Melania!, 1976*
- *Anonima de miercuri, 2000*
- *Cianură pentru un surâs, 2004*
- *Melania şi misterul din parc, 2004*
- *320 de pisici negre, 2004*
- *Dispariția statuii din parc, 2004*
- *O toaletă a la Liz Taylor, 2007*

Romane de spionaj *cu Minerva - Minerva Tutovan este o femeie atipică, extrem de inteligentă, foarte puțin atractivă şi cu un incredibil spirit de observație, care se simte foarte bine în propria piele. Umorul specific romanelor Rodicai Ojog Brasoveanu este obținut în romanele din această serie nu numai din situațiile în care este pusă Minerva - şi originalele ei reacții- dar şi din cuplul pe care îl face cu locotenentul Dobrescu.*

- *Panică la casuța cu zorele, 1977*
- *Nopți albe pentru Minerva, 1982*
- *Minerva se dezlănțuie, 2001*
- *Violeta din safe, 2004*
- *Spionaj la mânăstire, 2007*
- *Omul de la capătul firului, 2007*
- *Plan diabolic, 2007*
- *Stilet cu şampanie, 2007*

Romane istorice *- Ciclul logofătului Andronic*

- *Logofătul de taină, 2002*
- *Ochii jupâniței, 2003*
- *Letopisețul de argint, 2004*
- *Vulturul dincolo de Cornul Lunii, 2004*
- *Agentul secret al lui Altin-Bey, 2008*

Romane istorice (altele)

- *Al cincilea as, 2004*
- *A înflorit liliacul, 2004*
- *Întâlnire la Elysée, 2004*
- *Să nu ne uităm la ceas, 2006*

Povestiri

- *Bărbații sunt niște porci, 2000*
- *Grasă şi proastă, 2006*
- *Povestiri de noapte bună*